

Giới thiệu Bao Quân Mãn Ý

Chỉ vì muốn cho cả tộc được thêm danh tiếng và giàu sang, Nàng đã phải trở thành vật hi sinh và được gả cho tên Vương Gia lạ mặt kia, liệu đây có phải là số phận ???

Hắn là một con sói, cũng có thể là một con hổ đáng sợ. Nàng đã hết lần này đến lần khác trốn chạy khỏi hắn nhưng vẫn chẳng thể nào thoát ra được khỏi móng vuốt của loài hung dữ kia, đã vậy hắn còn khẳng định nàng sẽ mãi mãi chung thân với tên phu quân đáng sợ này...

Liệu nàng vẫn còn giữ ý định trốn chạy chứ ?!!

Bạn đang đọc truyện *Bao Quân Mãn Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Tuyết bay tán loạn, khắp kinh thành nhuộm một màu trắng.

Gần đường Huyền Vũ không xa, bên trong lớp tường đỏ hoa lệ, một nhóm người đáng vẻ vội vã, mạo hiểm bước trên tuyết, đi qua đại đình viện, bước nhanh về hướng cửa phủ.

Ánh lửa đèn lồng chiếu sáng đất đầy tuyết, đoàn người đi qua lều các, qua cây cột đình trạm trở, các loại giày thêu khéo léo tinh xảo, in lại dấu giày ở trên tuyết.

Nhưng vừa mới bước tới bên cạnh bức tường cao, vẫn chưa tới cửa lớn, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một tiểu nha hoàn vẻ mặt khẩn trương, thở hổn hển đuổi theo.

“Phu nhân, phu nhân...” nàng thở không ra hơi, hai tay vỗ vỗ ngực trấn định, thở gấp một lúc mới nói “Không xong rồi, lão gia trở lại!”

Nghe thấy tin kia, người luôn được chiều chuộng bị làm cho sợ đến mức hít một cái, vội kéo ống tay áo mẫu thân.

“Mẫu thân, làm sao bây giờ?” Nàng thấp giọng hỏi, vờn đôi tay nhỏ bé trắng nõn, đẩy mũ lông chồn bạc ra.

Mũ không tiếng động rơi xuống, lộ ra dung nhan tuyết mỹ.

Thiếu nữ ước chừng mười tám, mười chín tuổi, tướng mạo thanh tú, màu da ôn nhuận như ngọc, mi mắt cong cong, môi mềm mại, mắt to dịu dàng như nước, mảnh mai khiến lòng người thương.

Không bối rối giống con gái, Ngao Phụng Nghi ung dung mím môi, vẫn còn có thể giữ tinh táo, trấn an vỗ vỗ con gái.

“Đừng hoảng hốt, chúng ta thực hiện kế hoạch 2” Nàng quyết định thật nhanh, nhanh chóng hạ lệnh. “Tiểu thư không ra bằng cửa lớn, mấy người các người, nhanh mau lấy thang ra.” Sau đó, nàng giơ tay trái nắm lấy tay con gái, tay phải chỉ hướng đầu tường. “Mãn Ý, không thể kéo dài được nữa, con đánh phải treo tường mà ra thôi!”

Ngã! Treo tường?

Bao Mãn Ý nhìn theo ngón tay mẫu thân, nhìn hướng đầu tường động tuyết, mắt hạnh lập tức tròn—

Ách! Cao đến thế sao? Nàng lần đầu phát hiện, tường nhà mình thì ra cao đến thế!

Nghe chỉ thị của phu nhân, nhóm nha hoàn liền cuống cuống đồng loạt tây tìm, rốt cuộc tìm thấy cái thang ở góc đình viện, thật vất vả mới đem cái thang đến, tám đôi tay vịn cái thang, một cử động nhỏ cũng không dám, chờ tiểu thư mau mau treo lên cái thang.

Nhưng mà, mọi người chen chúc bên cạnh cái thang, trong lòng sợ hãi, gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, nhưng nàng vẫn đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, vẫn nhìn chăm chăm cái tường cao ngất.

“Con còn đứng sững sờ ở đó làm cái gì? Còn không mau leo lên!” Ngao Phụng Nghi thúc giục.

“A? Gì ạ? Đó...”

Bao Mãn Ý giờ mới phục hồi tinh thần lại, mắt to sưng mù chớp chớp “Ách—không phải là Tiểu Thúy leo lên trước sao?”. Nàng sớm đã thành thói quen, khi làm bất cứ chuyện gì, đều có nha hoàn ở phía trước “mở đường”.

Ngao Phụng Nghi lắc đầu, mũi đầy ngọc linh lung cũng chuyển động theo ánh lên sáng ngời.

“Tiểu Thúy không đi”

“VẬY—TIỂU YẾN?”

”Tiểu Yến cũng không đi”

“VẬY – MỘNG MỘNG? PHÚC NHÌ? TIỂU MÂN? QUYÊN QUYÊN?” Nàng đếm đếm, điểm danh toàn bộ nhóm nha hoàn, mẫu thân vẫn lắc đầu rất mạnh. “VẬY.. VẬY ...rốt cuộc là ai đi theo con?” Nàng đáng thương hỏi

“Một mình con đi”

Nàng ngây dại.

Một mình?! Nàng có nghe nhầm không? Mẫu thân muốn một mình nàng ra ngoài?

Từ lúc sinh ra, nàng chỉ ở trong nhà, từ nhỏ đã được mọi người che chở, dù đi đâu, cũng đều có nhóm lớn nha hoàn nô bộc tiền hô hậu ủng*, cẩn thận hầu hạ, đến nay chưa từng một mình ra khỏi cửa.

*(Tiền hô hậu ủng: trước hô sau ủng. Ngày trước, vua chúa hoặc các quan to đi ra, có đông quân lính đi hầu. Đằng trước có lính hô dẹp đường, đằng sau có lính ủng hộ)

Không để ý tới sự chần chừ trong mắt con gái, Ngao Phụng Nghi nhận lấy tay nải từ tay nha hoàn, rồi thò vào trong tay áo lấy một cái bình Đào được cột chặt bằng một sợi dây.

“Con đi khách sạn Long Môn tìm Long Vô Song, trao rượu này cho nàng, xin nàng tạm thời cho con ở lại” Nàng đem tay nải và bình Đào nhét vào trong lòng con gái rồi thận trọng dặn dò. “Nhớ rõ, người kia yêu rượu như mạng, rượu này lại là con ù, nàng tuyệt đối sẽ giữ con lại.”

“Mẫu thân, nhưng mà...”

“Khách sạn Long Môn chỉ cách nhà chúng ta mấy con phố, con hẳn là nhớ được đi như thế nào đúng không?”

“Nhớ được” Bao Mãn Ý cắn môi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy do dự. “Nhưng mà—nhưng mà—”

Mất thấy con gái bảo bối đang lúc vội lửa đốt tới mông mà vẫn còn đứng nguyên tại chỗ lề mề, Ngao Phụng Nghi dần dần mất tính nhẫn nại, dung nhan điểm lệ bắt đầu vận vẹo, giận đến nóng nảy.

“Nhưng cái gì? Con muốn gả cho Man vương hay muốn trèo tường? Tự mình chọn một!”

Khuôn mặt trắng nõn của Bao Mãn Ý đầy u oán, suy nghĩ trong chốc lát, cân nhắc hai phương án, rốt cục nhận mệnh cầm lấy tay nải xoay người, trèo lên đầu tường.

Huhu... Man vương còn đáng sợ hơn cái tường! Nàng thà trèo tường, thà một mình ra ngoài, cũng nhất quyết không gả cho kẻ dã man ăn tươi nuốt sống!

Nhưng mới leo được vài bước, nàng liền ngừng lại

“Mẫu thân, leo lên rồi thì sao nữa?” Đầu nhỏ quay lại, tìm kiếm cao nhân chỉ giáo.

“Nhảy xuống chứ sao!”

“À”

Nhận được chỉ thị xong, nàng quay đầu tiếp tục leo, mọi người cũng ngẩng cao cái đầu, lo lắng đề phòng nhìn cử chỉ ngóc ngách kếm cỏi của nàng, khó khăn ngồi lên đầu tường, sợ hãi, cẩn thận thăm dò nhìn phía bên kia tường—

”A a a! Mẫu thân, cao quá, con sợ... con sợ...!”

Nàng hoang mang rối loạn, sợ hãi xoay người lại, cầu cứu mẫu thân.

“Sợ cái gì? Trên mặt đất là tuyết, coi như là ngã xuống đi, cùng lắm chỉ đau chút ít thôi, sẽ không bị thương”

“Nhưng mà... con sợ...” Nàng khiếp đảm rút cổ, nhìn nhìn tường ngoài, lại nhìn nhìn bên trong tường, mắt quay tròn mà khát vọng nhìn cái thang “Ách, con, con, con, con con con con ... con nghĩ vẫn nên xuống trở lại tốt hơn”

Xuống trở lại?!

Mọi người đồng thời phát ra tiếng rên rĩ

Mọi người vừa lo lắng vừa sợ, mạo hiểm nguy hiểm trông chừng lão gia, bận rộn cứng người cả buổi tối, chỉ vì để nàng thuận lợi chạy trốn, mà nàng bây giờ còn muốn xuống trở lại?!

“Không cho phép xuống trở lại!”

Ngao Phượng Nghi tức giận kêu lên, cũng không nhịn nổi nữa, không kịp giữ dáng vẻ phu nhân, xốc váy lên chạy tới cái thang, giơ tay đẩy con gái ra ngoài tường.

“Đi xuống cho ta!”

“Oa Oa Oa... đừng đẩy con, huhu...” Nàng liều mạng giữ chặt ngói lưu ly đầu tường, thân thể lại bị đẩy xuống.

“Mau xuống!”

“Oa—Oa—Oa—”

“Đi!”

“Á, đừng đẩy con, mầu thân, mầu thân—”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếp theo là một tiếng vật nặng rơi xuống, thân thể xinh xắn té xuống đất, biến mất ở bên kia tường cao.

Bạn đang đọc truyện *Bao Quân Mãn Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1.1

Gió rét ào ào, bão tuyết nồng đậm rút cuộc ngừng nghỉ.

Trên đường lớn Huyền Vũ thẳng tắp, phủ cả một tầng tuyết trắng, đường phố tĩnh mịch, duy chỉ thấy ánh đèn lồng nhỏ màu đỏ trước mắt, treo cao dưới mái hiên khách sạn, mờ hồ tỏa ra một chút ấm áp.

Tuy đèn lồng lóe lên, nhưng cánh cửa gỗ khắc hoa cao quý đã sớm đóng lại, không nghe ra một chút động tĩnh.

Trên đường lớn cái lạnh thấm người, Bao Mãn Ý thu mình vào áo khoác lông chồn ấm áp, trong tay giữ chặt tay nải, đứng trước cửa đã lâu, mở cái miệng nhỏ nhắn, mỗi một hơi đều hóa thành khói trắng.

Rút cuộc, nàng khua lên dừng khí, đến gần bên cạnh cánh cửa gỗ khắc hoa, tay nhỏ bé rụt rè gõ cửa, tiếng nói mềm gòn dễ vỡ sợ hãi hô: “Xin hỏi, có ai không?”

Yên lặng

“Xin hỏi, có người còn thức không?” Lúc này, giọng nói lớn hơn chút ít.

Vẫn yên lặng

“Ta, ta — ta muốn gặp Long cô nương, xin hãy mở cửa!”

Bên trong khách sạn vẫn im ắng như cũ, không có một chút tiếng động.

Nàng hô mấy tiếng, không có ai đáp lại, dừng khí cũng tiêu hao phân nửa, cũng không dám tiếp tục gọi. Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng về phía trước, neho lại một mắt nhìn qua khe cửa, chỉ thấy một mảnh tối đen như mực.

Ừm, đêm khuya như vậy, trời lại lạnh như thế này, mọi người bên trong hẳn là ngủ cả rồi?

Một trận gió lạnh thổi qua, nàng rùng mình co rúm lại, trong lòng lo lắng, rất muốn xoay người chạy về nhà, bò vào cái chăn thơm ấm áp.

Nhưng mà—nhưng mà—nàng bây giờ mà về, không thể nghi ngờ là tự chui đầu vào lưới. Phụ thân tức giận sẽ gia tăng thủ vệ, không để cho nàng có cơ hội trốn thoát lần nữa, đến lúc đó ngay cả mầu thân cũng sẽ vô phương cứu nàng, nàng sẽ phải mặc áo choàng lông khóc, đánh đàn tỳ bà, sụt sướt gả cho Man vương!

Nàng từng nghe người ta nói, nước ngoài cực kỳ lạnh, quanh năm suốt tháng đều là băng tuyết, lạnh đến mức ngay cả chân tóc cũng muốn thành băng. Nếu gả nàng đi, thì phải theo tộc người đã mạn kia ăn thịt sống, uống máu, cả đời chỉ nhìn thấy mỗi tuyết-

Các loại hình ảnh thê lương, chuyển loạn trong đầu nàng, nàng không nhận được liên tục run rẩy, đành phải thu thập dũng khí còn sót lại, lại đưa tay gõ cửa, hy vọng có người nghe thấy, tốt bụng mở cửa cho nàng.

“Thật xin lỗi, xin hãy mở cửa, ta-”

Lời còn chưa nói hết, một trận tiếng động ù ù, bỗng dừng truyền đến từ phía sau.

Tiếng động kia từ từ đến gần, là tốc độ của ngựa, chỉ trong nháy mắt đã đến gần phía sau nàng. Nàng vừa nghi ngờ vừa quay đầu lại.

Nháy mắt, mắt hạnh trong trẻo bởi vì kinh ngạc mà trừng lớn.

Chỉ thấy một đội lớn người ngựa, không biết từ đâu xông ra, mọi người đều mặc trang phục đi đêm, khí thế giống như vạn quân đang nổi trận lôi đình, thẳng tắp xông về phía nàng, trong nháy mắt đã tới trước cửa khách sạn. Nàng bị dọa sợ đến mức toàn thân cứng ngắt, căn bản không có cách nào phản ứng, chứ đừng nói là tránh ra.

Vốn là nàng gõ cửa hồi lâu vẫn không có người mở, nghe thấy tiếng động ầm ầm nhưng lại râm râm râm râm.

Gió lớn đánh tới, nàng vốn mảnh mai chịu không nổi, cảm thấy choáng váng, nhất thời mất đi thăng bằng, cả người sắp ngã xuống thêm đá

Môi đỏ mọng hé mở, ngay cả tiếng hô cũng không kịp phun ra, một bóng người màu đen vụt tới, đỡ lấy nàng trong chớp mắt, ôm lấy nàng.

Người kia không ngừng di chuyển, giống như chim điêu(?), ôm nàng phi thân vào khách sạn. Nàng vừa kinh vừa sợ, theo bản năng ôm lấy hán, mắt to sợ hãi nhìn xuống-

Oa oa oa, chuyện gì xảy ra, nàng lại bay trên không!

“Thả ta xuống! Ta—um um um um um...” Một bàn tay lớn che lại miệng nàng, không cho nàng cơ hội cầu cứu

“Um, um...” Mãn Ý hoa dung thất sắc, bối rối ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt kinh hoàng chống lại đôi con ngươi đen băng lãnh.

Người kia cao lớn uy mãnh, mày kiếm mũi cao là một nam nhân.

Hán mặc một thân áo đen, tóc đen được cột lại bằng dây da sau gáy, khuôn mặt ngăm đen kiên cường dường như làm bằng đá, không có bất kỳ cảm xúc nào. Đôi mắt đen tựa không thấy đáy, lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, vẫn bịt miệng nàng, một tay kia ôm ngang hông nàng, đem nàng vững vàng kim hãm trong ngực.

“Um um um um um um...”

Cái miệng nhỏ nhắn đằng sau bàn tay kia không ngừng kêu, nàng dùng hết khí lực toàn thân không ngừng giẫy dụa, nhưng vẫn không làm gì được.

Cánh tay to bên hông làm nàng không thể động đậy, mà bàn tay đang bịt miệng và mũi nàng, chẳng những làm nàng không cách nào cầu cứu, còn cắt đứt đường hô hấp của nàng.

Nàng cố gắng giương cái miệng nhỏ nhắn, thở gấp gấp, nhưng lại không hít nổi dù chỉ nửa hơi, hơi thở bị giữ lại trong lòng bàn tay dày rộng của hán-

Không, không được, nàng, nàng nàng nàng nàng sắp tắt thở!

Hốc mắt đỏ lên, khuôn mặt đỏ bừng, nàng ở trong ngực nam nhân kia mà giẫy dụa, tay non nớt vừa cố gắng cạy bàn tay trong miệng mình ra, vừa đánh vào mặt hán.

Hán mặt không chút thay đổi, dịch tay xuống, chỉ che lại miệng của nàng, chừa ra cái mũi cho nàng hô hấp.

Lòng bàn tay vừa rời đi, khí lạnh lập tức xông vào khoang mũi của nàng, Mãn Ý choáng váng tham lam thở gấp, hít vào không khí mới mẻ, lồng ngực đầy đà thiếu nữ cách lớp vải dày, cũng theo đó mà kịch liệt phập phồng.

Theo mỗi lần thở dốc, hốc mắt đỏ hồng từ từ dịu đi, nàng như trút được gánh nặng, hai chân như nhũn ra, cơ hồ đứng không vững, không tự chủ được dựa vào lồng ngực rắn chắc to lớn...

Nhưng mà, tựa không được bao lâu, nàng lập tức phát hiện có chỗ không bình thường, liền vội vàng thẳng người.

Không đúng không đúng, nàng vẫn còn là khuê nữ hoàng hoa chưa xuất giá, làm sao có thể tựa vào ngực một nam nhân xa lạ?

Nàng đứng thẳng người, cố gắng kéo dài khoảng cách, nhưng là đối phương kiên quyết không chịu buông tay, ngược lại còn kìm giữ hơn. Bất luận nàng dấy dụa thế nào, hai người vẫn dán chặt lại với nhau, nàng có thể rõ ràng cảm giác được nhiệt độ trên thân người bên cạnh truyền đến, hơi thở nhẹ nhàng, cùng với tim đập với quy luật ổn định...

Đôi má phẩn lại đỏ bừng. Nhưng mà, lần này không phải vì hít thở không thông, mà là bởi vì trong lòng xấu hổ.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ gần nam nhân đến như vậy, các lễ giáo quy định biến mất, sự xấu hổ ở trong đầu nàng loạn chuyển như đèn kéo quân

Nàng cắn môi suy nghĩ trong chốc lát, quyết định nhắc nhở đối phương, nam nữ thụ thụ bất thân, ít nhất hẳn cũng nên thả lỏng ra chút, để hai người giữ một khoảng cách. Dù sao hai người dính sát vào nhau như vậy, thật sự quá kỳ cục—

Nhưng mà, đầu nhỏ mới ngẩng lên, còn chưa kịp há miệng, thì trông mắt đen âm lãnh quét tới, lạnh lùng nhìn nàng một cái.

Cặp mắt trắng đen rõ ràng kia so sánh với gió bắc, đao kiếm còn bén nhọn hơn, nàng sợ hãi co rụt hai vai, giống như là động vật nhỏ nhìn thấy mãnh thú, không dám hành động bừa.

Đang lúc toàn thân cứng ngắc, cùng nam nhân kia dính sát vào nhau, lầu dưới cũng bận rộn.

Chỉ thấy đèn dầu trong đại sảnh sáng rõ, mọi người mặc trang phục đi đêm, khiêng mấy rương gỗ đi vào, nhắc lên cửa hầm trên sàn nhà rồi đóng lại, kê cái bàn lên trên nóc.

Nữ nhân đầu lĩnh diễm lệ phi thân lên lầu hai, đến bên cạnh thanh chắn khắc hoa, cởi áo choàng đen xuống rồi hạ lệnh, giống như nữ đầu lĩnh sơn trại chỉ huy, mọi người theo mệnh lệnh của nàng nhanh chóng chuyển động.

“Quét sân! Quét tuyết!”

Chỉ thị hạ xuống, tiểu đội thứ nhất bắt đầu mang chổi, phi thân từ cửa sổ lầu một ra, quét dấu chân trên tuyết.

Tiểu đội thứ hai ngay sau đó mở cửa sổ, cầm đầy đủ giỏ trúc đựng tuyết, toàn bộ hất ra ngoài cửa sổ. Trong nháy mắt, bên ngoài đất tuyết bằng phẳng, không hề để lộ nửa dấu vết.

“Được rồi! Quay lại!”

Tiếng nói mềm dịu dễ vỡ vang lên, mọi người lui về khách sạn, tất cả đều làm trong im lặng.

“Đóng cửa! Tắt đèn!”

Trong nháy mắt, cửa sổ lầu một lầu hai đồng thời không tiếng động đóng lại, bên trong cửa sổ còn có người cầm khăn lau cẩn thận lau đi tất cả tuyết còn đọng, hoàn toàn lau sạch chứng cứ.

Mãn Ý hỗn loạn hoa mắt, còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, ngọn đèn dầu ở đại sảnh đồng loạt tắt trong nháy mắt, bốn phía im lặng, không có một chút tiếng động, yên lặng đến mức nàng có thể nghe rõ mồn một tiếng gió lạnh ngoài kia đang thổi qua ngọn cây tiếng xột xoạt.

Nếu không phải phía sau nàng có nam nhân dường như đúc bằng sắt này vẫn đang giữ chặt eo nàng cùng với bàn tay giữ miệng nàng, lại mạnh mẽ và hữu lực, chân thật làm cho người ta không thể hoài nghi, thì nàng khẳng định sẽ cho rằng mình vì ngã văng đầu mà đang nằm mơ một giấc mộng kỳ quái.

Trong bóng tối, mắt to sưng mù không ngừng chớp.

Nàng không ngừng suy nghĩ, những người vừa nãy là người nào? Cô nương xinh đẹp kia là ai? Nam nhân phía sau nàng là ai?

Còn nữa, bên trong những cái rương kia là cái gì? Nửa đêm canh ba hành động, toàn bộ lại mặc trang phục đi đêm, vừa mang hòm đồ vừa chạy nhanh vào nhà, còn xóa dấu vết chân trên tuyết, không lẽ những người này là—

Cướp?! :hixhix:

Bạn đang đọc truyện *Bao Quân Mãn Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 1.2

Cướp?!

Hai chữ này hiện lên trong đầu nàng, mắt nàng tròn to

Hồng bét, bên ngoài phủ đầy tuyết trắng xóa, có phải nàng đi nhầm đường, tìm nhầm khách sạn, không cẩn thận xông vào hang ổ cướp rồi hay không?!

Nghi ngờ như sóng biển, một luồng sóng lại một luồng sóng vọt tới, nàng tìp đập thật nhanh, bất an động đập, bàn tay to ở eo nàng bỗng cứng chặt cánh cáo, lực đạo kia mặc dù không làm nàng đau nhưng cũng đủ khiến nàng im lặng, không dám động đập nữa.

Đúng lúc này, phía xa bỗng nhiên truyền đến tiếng ầm vang, dần dần tiến gần, rốt cục dừng ở ngoài cửa.

Sau đó, trên cánh cửa gỗ khắc hoa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập. Trong đại sảnh, một ngọn đèn dầu sáng lên, một tiểu nhị nói đi mở cửa, lập tức một khối khăn từ trên lầu bay tới, đánh vào trên mặt người nọ.

Chỉ thấy cô nương kiều diễm kia, đôi con ngươi như sao Mai đang hung hăng trừng mắt tiểu nhị. Áo váy ngoài trên người nàng đã cởi, chỉ còn lại cái yếm gấm màu đen, dưới váy ngắn trần châu, lộ ra đôi chân tinh tế tuyết trắng.

Cánh xuân mê người trước mắt, nhưng các nam nhân xung quanh, bất luận là núp ở trên xà nhà hay là núp ở sau cái cột, đều dời tầm mắt sang chỗ khác, không ai dám nhìn nhiều.

Mãn Ý giương mắt trộm dò xét, phát hiện ngay cả nam nhân đằng sau cũng dời đi tầm mắt, trên gương mặt nghiêm khắc vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Tiếng gõ cửa vang lên, một tiếng lại một tiếng, gấp đến độ giống như thúc giục, lực đạo lớn, cánh cửa dày nặng nề kia cũng hơi rung chuyển.

Nữ nhân diễm lệ kia vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, tùy ý nha hoàn thay nàng mặc vào áo choàng ấm áp, thả xuống mái tóc dài đen bóng, cẩn thận thỏa đáng. Nha hoàn vén lên bức rèm che, treo lên cái móc trên cây lim bạc, hầu hạ nàng đi vào phòng trong.

Cho đến khi nàng thư thái ngồi trên giường êm, lúc này mới cảm lên cái trâm ném xuống dưới lầu, chuẩn xác đánh trúng vào mặt tiểu nhị.

Nhận được ám hiệu của chủ, tiểu nhị nom nớp lo sợ cầm lại khăn lau, cầm ngọn đèn bước lên, kéo ra cái chốt cửa nặng nề.

“Người nào vậy?” Hắn cất giọng hỏi, vẫn không quên giả ra bộ dáng ngái ngủ, vừa ngáp dài vừa dụi mắt.

Nhưng mà, cái chốt cửa còn chưa kéo hẳn ra, tính nhẫn nại của người bên ngoài đã sớm mất hết, dùng sức đẩy cửa ra. Tiểu nhị vội lui lại, thiếu chút nữa bị đẩy ngã.

“Ai da, vị khách quan này, ngài đừng nóng vội—”

Lời còn chưa nói xong, cửa gỗ khắc hoa đã bị mở hoàn toàn

Chỉ thấy bên ngoài không chỉ là một vị khách quan mà là một đám người mặc quan phục Hình bộ, eo đeo đao, đồng thời nhảy qua lưng ngựa, đứng trên tuyết

“Quan, quan, quan, quan gia, xin, xin, xin hỏi—” mắt thấy đối phương hùng hổ, tiểu nhị lắp bắp, vội vàng vái chào “Đã trễ thế này rồi, có chuyện gì không?”

“Không có việc gì”

Giọng nói nhẹ nhàng vẫn nhả rõ ràng, từ ngoài cửa truyền tới, một nam nhân mặc áo bào tro đen thẫm, quần áo không văn thêu, chậm rãi bước qua cánh cửa, đi vào đại sảnh khách sạn.

Nam nhân kia khí lãnh như băng sơn, yên lặng như biển sâu, hơn nữa — hơn nữa — hơn nữa nhìn rất quen mắt.

Mãn Ý đứng ở lầu hai nhìn thấy nam nhân kia, con ngươi thủy tinh trong suốt suýt nữa muốn nhảy ra.

Người nam nhân kia rõ ràng chính là Tể tướng đương triều — Công Tôn Minh Đức!

Nhà Công Tôn từ thời Ngũ Đại tứ tướng uy danh hiển hách, mà đời thứ năm Công Tôn Minh Đức được gia tộc nuôi thành tài, ở tuổi hơn ba mươi đã làm Tể tướng dưới một người trên vạn người, ngày ngày phụ tá Hoàng thượng. Mãn Ý thân là thiên kim quan gia tự nhiên sẽ quen biết được bộ dáng quan gia.

Kinh ngạc, kinh ngạc, cùng với vô số nghi vấn ở trong đầu nàng bay tán loạn. Nàng mở to mắt nhìn theo Công Tôn Minh Đức đi đến giữa đại sảnh, giọng lạnh nhạt nói: “Chỉ là sáng nay tại hạ nghe nói, Vô Song cô nương ngọc thể không tốt, cho nên tới cửa thăm hỏi”

Vô Song cô nương?

Cho nên, đây quả thật là khách sạn Long Môn!

Xác nhận mình không đi sai đường, không gõ nhầm cửa, Mãn Ý ngẩng đầu nhìn phía bên trong lầu hai. Chỉ thấy cô nương kia hí mắt lại, lạnh lùng cười, nàng ta chỉ một ngón tay trắng nõn, một nam tử mặc áo bào trắng lập tức xuống lầu ứng phó

“Vương phúc, chuyện gì ầm ĩ thế?”

“Đại chương quỹ*, chuyện này — tướng gia nghe nói Vô Song cô nương bị bệnh, nên đến thăm bệnh”

“Thì ra là tướng gia” Nam tử tóc bạc thần sắc kiên định, chấp tay làm lễ “Làm phiền tướng gia đại giá, nhưng giờ đã khuya, Vô Song cô nương đã sớm nghỉ ngơi”

(Anh này là Cung Thanh Dương, trong bộ hệ liệt cũng có truyện về anh này, ai muốn biết chi tiết thỉnh đọc “Tương Môn hổ nữ”)

“Việc công bận rộn, lúc này mới có thể nghỉ ngơi” Công Tôn Minh Đức đáp, khẽ gật đầu, thuộc hạ phía sau lập tức dâng lên một hộp gấm nhỏ “Tại hạ đặc biệt mang theo một lễ vật mọn, đến đây thăm hỏi Vô Song cô nương”

Cung Thanh Dương đưa tay nhận lấy hộp gấm, khom người tạ lễ “Tướng gia bận rộn việc công, nhưng vẫn tới đây, tâm ý này, Cung mạo sẽ chuyển cáo tới Vô Song cô nương”

Mãn Ý nghe thấy cuộc nói chuyện trong đại sảnh liền kinh hồn táng đảm.

Chẳng lẽ tướng gia đương triều động lòng với lão bản nương của khách sạn Long Môn, nên mới mang theo lễ vật, đêm khuya chạy tới thăm hỏi?

Ách, không đúng, không đúng!

Tại sao có thể có người chọn lúc nửa đêm lạnh thấu xương mang theo cả một đội nhân mã, đẳng đẳng sát khí đến thăm người yêu? Đám cao thủ Hình bộ kia, người người cầm đao cầm kiếm, võ trang đầy mình có thật là đến đây thăm bệnh? Rõ ràng là tới bắt người!

Nhớ tới tình hình rối loạn lúc trước, nàng bất luận nghĩ như thế nào cũng cảm thấy đám người kia là cướp. Lúc này, tướng gia đem người của Hình bộ chạy tới, chỉ sợ là để bắt người.

Dưới lầu lại truyền đến giọng nói

Công Tôn Minh Đức đứng chấp tay, chậm rãi đi lại trong đại sảnh, đáy mắt dưới đôi lông mày không thấy một chút tươi cười “Mùi vị thơm quá, phòng bếp của quý phòng trọ vẫn chưa nghỉ ngơi sao?”

“Vâng, Vô Song cô nương gần đây khẩu vị không tốt, Chúc Chúc Khách mỗi đêm đều nấu một bát cháo gà, sáng sớm chuẩn bị đưa đến”

“Là như vậy?”

“Là như vậy”

Hai người một hỏi một đáp, ngoài mặt nghe chẳng qua chỉ là những câu nói thông thường, nhưng trên thực tế lại là sóng ngầm mãnh liệt, người trong ngoài khách sạn im lặng, ngay cả hít thở cũng nặng nề, toàn bộ đều ngó chừng hai người.

Không khí làm người ta hít thở không thông kéo dài thật lâu. Trên lầu hai, Mãn Ý đỏ mặt hơi lạnh, nàng cho là Công Tôn Minh Đức sẽ mở miệng hạ lệnh hạ lệnh binh mã Hình bộ bên ngoài xông vào cái nơi mặt ngoài là khách sạn làm ăn, trên thực tế cửa hàng đen kết bè kết phái cướp đoạt. Thế nhưng Công Tôn Minh Đức chỉ gật đầu, mở miệng cáo từ.

“Trời đã không còn sớm, ta cũng không quấy rầy đại chương quỹ nghỉ ngơi”

“Tướng gia khách khí, ngài đi thong thả”

Vừa ra đến trước cửa, Công Tôn Minh Đức chợt dừng bước, mâu quang sâu liễm liếc nhìn bức rèm che trên lầu hai, ý vị thâm trường lên tiếng nhắc nhở

“Đúng rồi, những ngày gần đây trong kinh thành có tặc tàn sát bữa bãi, kính Vô Song cô nương hãy cẩn thận nhiều hơn” Nói xong, lúc này hắn mới cất bước đi ra, dẫn binh mã Hình bộ rời đi.

Đại đội nhân mã đi xa, cửa gỗ khắc hoa cũng được tiểu nhị đóng lại, ngăn trở gió rét bên ngoài xông vào.

“Mau mau mau, dời toàn bộ cái bàn đi cho ra, nếu không nhân sâm có, cháo gà cũng không đủ vị” Cái chốt vừa mới đóng, Long Vô Song ở phía sau bức màn che lập tức vung lên làn váy, khăn cấp lao xuống lầu một.

Nàng biết được ở phương bắc có cây nhân sâm ngàn năm muốn cống cho hoàng gia, liền cho người điều tra lộ tuyến cống phẩm vào kinh, thừa dịp ban đêm đem người đi cướp. Trước khi đi, nàng còn đưa cho Chúc Chúc Khách một đôi con gà lông trắng rồi dặn nàng làm một bát cháo gà.

Hôm nay, mùi thơm cháo gà trong phòng bếp đã lan tỏa khắp, chỉ đợi nhân sâm bỏ vào là hoàn mỹ.

Đám người trang phục đi đêm kia nghe chủ ra lệnh, không biết từ đâu xuất hiện, nhanh chóng rời cái bàn đi, cạy mở cái hòm trên sàn nhà, đem toàn bộ hương ra ngoài.

“Tránh ra! Tránh ra! Ta đến!” Không kịp đợi thủ hạ mở khóa, nàng rút ra một thanh chủy thủ bên hông, vung lên, đầu khóa lập tức rơi xuống.

Sau khi mở lên nắp hương, nàng cầm khăn gấm phủ bên trên đồ lặt vặt—

Rầm!

Một củ cải to lặn ra ngoài

Tầm mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn theo cây củ cải nọ lặn lặn lặn...

“Đây là cái gì?” Long Vô Song thất thanh kêu lên, hai mắt tròn tròn, vẻ mặt vui sướng đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ khiếp sợ cực độ

“Ta nghĩ —” Cung Thanh Dương đứng một bên háng giọng, dùng thanh âm trầm định nhất trả lời “Đây chẳng phải là cây củ cải sao?”

“Nói nhảm! Ta cũng không phải không có mắt, dĩ nhiên biết đây là cây củ cải!” Nàng nổi giận lôi đình, quay đầu lại quát hạ lệnh “Mở toàn bộ ra cho ta!”

Keng keng keng keng!

Chừng mười lưỡi đao đồng thời được rút ra khỏi vỏ, ánh đao lóe sáng, mười mấy cái rương đều bị mở ra, khăn gấm này nối tiếp cái kia bị rút ra, cây củ cải này cũng nối tiếp cây củ cải kia rầm rầm lặn ra đất, trong nháy mắt mặt đất được phủ bởi củ cải

(Tojikachan : chết vì cười! :))))))

Cây củ cải cây củ cải! Tất cả đều là cây củ cải! Tất cả đều là cây củ cải trắng mập!

“Nhân sâm đâu? Nhân sâm chạy đi đâu?!” Nàng giận liên tục kêu, giận đến muốn xông tới, liên tục đá lặn đồng cây củ cải mập kia!

Cung Thanh Dương trả lời

“Lẽ vật tướng gia đưa tới, chỉ sợ là nhân sâm” Hắc bất đắc dĩ cười khổ, đưa lên hộp gấm, phỏng đoán chủ mình lần này buồn bực mà hung hăng chém hấn một đao

Long Vô Song chộp lấy hộp gấm, hỏa tốc mở ra thì thấy bên trong tấm lụa đỏ là một cây nhân sâm nhỏ đến đáng thương, bộ dáng như thiếu dinh dưỡng, so với ngón út của nàng còn nhỏ hơn ba phần!

“Công, Tôn, Minh, Đức! Cái tên chết tiệt kia!!!!” nàng thét chói tai, giận dữ ném hộp gấm ra ngoài cửa sổ

Nàng thừa dịp đêm khuya đi cướp, cho là chắc chắn có một cái rương chứa nhân sâm ngàn năm, nên thà cướp nhầm rương cũng không bỏ sót, liền cướp toàn bộ, nào biết đâu rằng, bên trong lại toàn là củ cải. Nàng lặn lội hơn nửa đêm, duy nhất tới tay một nhân sâm — không, nhân sâm nhỏ! Lại còn là do Công Tôn Minh Đức đưa tới!

Thảo nào hắc mang theo người Hình bộ tới cửa nhưng lại không hạ lệnh lục soát khách sạn, thảo nào hắc tặng hộp gấm kia, từng lời nói lại chứa ý vị thâm trường. Cái tên đáng chết kia, rõ ràng biết nàng ở trên lầu, còn nói bóng gió mắng nàng là tặc!

Long Vô Song suy đi nghĩ lại, giận đến mức đầu tóc dựng đứng cả lên

Lại một tiếng rống giận vang lên, quanh quần trong đại sảnh khách sạn, nàng đầy ngập lửa giận không chỗ phát tiết, tức giận đến mức một đập đá bay cái bàn đá bay ra ngoài (Tojikachan : kinh khủng!!)

Cái bàn bay ngang qua đại sảnh, thế đi như gió, mắt thấy sẽ ném trúng cái bình ngọc long. Một đạo hắc ảnh bỗng nhiên vụt xuống, nam nhân sử dụng chút lực bàn chân, gọn gàng lật lại cái bàn

Phịch một tiếng, bàn vuông vững vàng rơi xuống đất

Tầm mắt của mọi người toàn bộ rơi trên người nam nhân —

Không, là rơi vào cô nương xa lạ mà hắc đang giữ trong ngực

Long Vô Song đang trong cơn thịnh nộ lúc này mới phát hiện trong nhà có người lạ, nàng hí mắt, môi đỏ mọng mím lại, lạnh giọng chất vấn “Mặt đen, nữ nhân này là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Bao Quân Mãn Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 2.1

Trong đại sảnh, một mảnh tĩnh mịch

Bao Mãn Ý vốn bị làm cho sợ đến hai mắt nhắm nghiền, nghe âm thanh chất vấn, vội vàng mở mắt.

Nhưng mà, nàng vừa mới mở mắt, liền nhìn thấy mấy chục ánh mắt đang nhìn nàng chăm chăm, có kinh ngạc, có nghi ngờ, làm nàng xấu hổ mặt đỏ bừng, đáng thương giương mắt, nhìn về phía nam nhân ngăm đen cao lớn, lại phát hiện hắn vẫn lạnh lùng, liền nói không nổi.

“Mới vừa vào cửa, cô nương này đã đứng sẵn bên ngoài, bắt gặp chúng ta đang đem công phẩm cướp được vào, Thiết Tác sợ nàng bị tướng gia hỏi đến mới mang nàng vào khách sạn” Cung Thanh Dương mở miệng đúng lúc thay nàng giải vây

Long Vô Song đứng trên đất đầy cây củ cái vổ vổ cái trán, cảm thấy đau đầu.

Trời ạ! Tối nay quả là đen đui! Chẳng những không đoạt được nhân sâm, bây giờ còn có nhân chứng mục kích. Nữ nhân này một khi chạy đi tố cáo nàng với Công Tôn Minh Đức, để cái mặt quan tài kia có được bằng chứng, những ngày an nhàn của nàng coi như xong rồi!

Nàng nuốt lời mắng sắp nuốt khỏi miệng, nhủ đầu lông mày, nhìn nữ nhân vừa then lại vừa sợ kia, nhức đầu hỏi: “Ngươi là ai?”

Gương mặt mềm mại ửng đỏ, đôi mắt to đen nhánh bối rối nháy không ngừng, bị bàn tay to che miệng không nói được từ nào, chỉ có thể kêu um um

Long Vô Song đảo cặp mắt trắng dã.

“Mặt đen, bỏ tay ra, ngươi không nở sao?” Hừ hừ, người này vào khách sạn của nàng đã mấy năm, nàng chưa từng gặp cảnh hắn gần nữ sắc, chứ đừng nói là ôm người ta như vậy

Rốt cục, bàn tay to kia buông Mãn Ý hoàn toàn. Mãn Ý khi nhận được tự do liền lập tức tách ra, giữ khoảng cách an toàn với nam nhân không nói không rằng kia.

“Được rồi, nói đi, ngươi là ai?”

“Ta — ta là — Bao Bao Bao...” Nàng thật vất vả ngưng khí, nhưng bởi vì bối rối mà lời nói không rõ ràng

Mắt thấy hồi lâu mà nàng còn chưa vận hết ra câu, Long Vô Song không nhịn nổi ngắt lời “Bao Bao Bao, ngươi Bao xong chưa? Bao văn thần hay là bao nem rán?” (= =)

Mặt Bao Mãn Ý càng đỏ, lúng túng ấp úng trong chốc lát mới có thể “Ta là con gái duy nhất của Bao phủ thành tây, Bao Mãn Ý” Nàng lễ số chu toàn, khi báo thân phận vẫn không quên hành lễ

“Bao phủ?” Long Vô Song khiêu mi, nhìn Cung Thanh Dương

“Minh Châu trong lòng bàn tay của đương kim Công bộ Thượng thư Bao đại nhân, khuê danh Mãn Ý” Tư liệu về các nhà quan trọng kinh thành, hắn biết tường tận, không bỏ sót bất kỳ ai

“Thì ra là cái Bao gia kia!” Long Vô Song hừ một tiếng, liếc mắt nhìn nàng “Một tiểu thư nhà quan như ngươi nửa đêm canh ba không mang người hầu không mang nha hoàn, tới khách sạn Long Môn của ta làm gì?”

“Ta, ách, là mẹ ta muốn ta tới đây — cầu xin Long cô nương giúp đỡ—”

“Giúp đỡ? Mẹ ngươi là ai?”

“Ngao Phụng Nghi”

“Chưa từng nghe qua” Long Vô Song không khách khí nói xong, quay người đi vào trong “Mặt trắng, giải quyết nàng đi. Ta đi ngủ, không có chuyện gì thì đừng đến làm ầm ĩ ta”

Giải quyết?

Mãn Ý hít mạnh một hơi, mắt đen nhánh tròn to, hoảng sợ nhìn chăm chăm đại đao phát sáng bốn phía.

Ách, không thể nào! Lão bản nương kia nói giải quyết, không phải là bảo những người hung dữ này chém nàng chết tại chỗ đấy chứ?

Nàng bị làm cho sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn vốn hồng hào giờ trắng bệch, chỉ sợ cái đầu nàng sẽ giống như mấy cây củ cái kia quay tròn đầy đất, liền vội vàng lên tiếng hô “A, khoan đã, xin chờ một chút — Long cô nương, nương ta còn muốn ta đưa cho ngươi bình rượu —”

Chữ “rượu” kia có thể sánh bằng bất kỳ quan hàm nào, làm Long Vô Song cuối cùng cũng dừng bước, quay đầu nhìn nàng

“Xin chờ một chút, một chút thôi, ta nhớ là ta —” Mãn Ý vừa vội vừa sợ, ở trên người đông sờ tây tìm nhưng khổ không tìm được bình rượu kia. Nàng loay hoay hồi lâu mới nhớ tới tay nải với bình rượu vẫn còn ở trên lầu “A, xin đợi chút, ta lập tức lấy đến”

Đang lúc mọi người soi mói, nàng ngốc chạy lên lầu hai, cúi đầu dùng cả tay và chân tìm trên mặt hành lang, thật vất vả mới tìm thấy tay nải, lấy ra bình rượu vội vã chạy xuống lầu

Nhưng mà, từ nãy đến giờ xảy ra bao nhiêu chuyện làm nàng phản ứng không kịp, lại cộng thêm tâm sợ bị người ta chém khiến nàng hấp tấp, nhất thời không có để ý giày thêu vướng lán váy, cả người chột ngã về phía trước, bình rượu cũng trượt khỏi tay bay ra ngoài –

“Trời! Rượu của ta!”

Nhìn thấy bình rượu có hình dán con phượng, Long Vô Song liền biến sắc

“Mặt đen, mau đỡ” Nàng gấp gấp hô

Thiết Tác đang đứng một bên, nhanh như chớp vọt tới, đưa tay ra đỡ lấy Mãn Ý

Nhiệt độ trên người nam tử phả đến, hơi thở trầm ổn, tiếng tim đập có quy luật lại bao phủ lấy Mãn Ý khiến nàng nhớ tới lúc trước khi ở trong lòng hân không hề có chút thương tổn nào

Không giống lần trước là lưng nàng dán vào ngực hân mà lúc này mặt nàng trực tiếp dán vào lồng ngực rắn chắc kia, nàng xấu hổ đến mức muốn bất tỉnh nhân sự để trốn tránh tình thế khó xử này, mặt mũi nàng đều đã đỏ ửng

Nhưng bình rượu kia lại không có may mắn như vậy

Nghe thấy “xoảng” một tiếng. Bình đào vỡ tan, rượu ngon tung tóe đầy đất

“Rượu thượng hạng của ta –” Long Vô Song đứng cách vài thước trở mắt nhìn bình đào bị vỡ, tức giận dậm chân “Cái tên ngu ngốc kia! Gọi người tới đỡ rượu cơ mà! Ai bảo người tới đỡ người? A– rượu của ta! Đáng giận! Thật tức chết ta! Hôm nay rốt cuộc là cái ngày quái quỷ gì mà mọi chuyện –”

Thiết Tác ngoảnh mặt làm ngơ, hơi nghiêng thân đặt tiểu nữ nhân trong ngực xuống rồi lui ra sau vài bước

“Khụ, ừm, Long cô nương, ừm — ta có —” nhìn Long Vô Song khóc không ra nước mắt, Mãn Ý cẩn thận mở miệng “Ách, nhà ta còn có mười vại”

Đôi mắt xinh đẹp lập tức trừng lớn

“Mười vại?!”

Rượu Phi Phượng xuất xứ từ Giang Nam, rất khó có được loại rượu ủ cực phẩm này, Long Vô Song thêm thường đã lâu nhưng chưa lần nào vào tay cả. Giờ lại nghe thấy “nhân chứng mục kích” này lại nói trong nhà có những mười vại, hai mắt nàng liền sáng lên

Mãn Ý sợ hãi gật đầu

“Rượu Phi Phượng này là do ông ngoại của ta sáng chế ra, dù là phương thức ủ rượu hay làm rượu, ông ngoại đều truyền thụ cho ta. Mười vại trong nhà đều là do ta ủ khi còn tập nghề ở Giang Nam”

“A, là người ủ rượu Phi Phượng?”

“Đúng”

Mãn Ý cho tới giờ cũng chưa thấy qua người nào lại có thể biến sắc mặt nhanh như vậy

Chỉ thấy Long Vô Song cười rất tươi, sự tức hận vừa rồi đã biến mất không thấy, nháy mắt đã thành “xuân về hoa nở”, mỉm cười đầy vẻ thân thiết

“Ai nha, thì ra là cháu ngoại của Ngao sư phụ, Như Ý muội muội — ” Long Vô Song vô cùng thân thiện nói, ba bước cũng làm thành hai bước tiến lên nắm chặt tay nàng

“Ách — là Mãn Ý, không phải Như Ý — “

“Ha hã, người xem, trí nhớ ta không tệ lắm, Mãn Ý muội muội đừng để ý! Đến đây đến đây, bên ngoài trời đầy tuyết, khẳng định người rất lạnh, mau đến đây ngồi”

Mãn Ý vừa mừng vừa sợ, tay nhỏ bé bị nắm chặt kéo đến lầu hai. Nàng nhất thời không phản ứng kịp, con người nhìn quanh, lơ đãng nhìn thấy Thiết Tác đang đứng yên chỗ cũ

Cơ hồ ngay lúc tầm mắt của nàng rơi xuống người hân thì trông mắt đen kia cũng liếc qua nàng, không hề tránh né, nhìn chằm chằm vào nàng

Trong lòng nàng giật mình, khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng dời mắt sang chỗ khác, trong lòng loạn giống như vừa đi trộm mà bị bắt quả tang, bối rối đến mức hai chân mềm nhũn. Nếu không phải Long Vô Song cứng rắn lôi kéo nàng, nàng khẳng định sẽ ngã xuống ngay lập tức

Nhìn sắc mặt chủ thay đổi, thái độ cũng khác, mọi người trong khách sạn phản ứng cũng rất nhanh, các tiểu nhị bận rộn thấp sáng ngọn đèn cung đình,

trái bàn, tất bật đi lại, mang trà bánh đi vào trong lầu

Bên trong bức rèm che, hai mỹ nhân tuyệt sắc ngồi đối diện nhau, một kiều diễm, một xinh đẹp, làm người ta không rời được tầm mắt

“Như Ý muội muội, vừa nãy ngươi nói, di Phụng muốn ngươi tới đây cầu xin ta giúp việc gì?” Vừa ngồi xuống, Long Vô Song liền mở miệng, ngay cả cách xưng hô cũng có mười phần thân mật

Mặt Mãn Ý vẫn ửng đỏ, cố gắng bình tĩnh, cúi đầu nhìn váy thêu, tay nhỏ bé đặt trên đầu gối, xác định mình đã chinh tề, mới mở miệng

“Vô Song cô nương có biết năm ngoái Man vương của Tây Vực có phái sứ giả tới đề nghị hai nước hòa thân?”

Ban đầu, tin tức hòa thân vừa mới truyền tới, hoàng thân quốc thích ai nấy đều lập tức đóng cửa lại, các công chúa quận chúa tất cả đều ra sức khước từ, không ai chịu đi. Hoàng thượng liền lấy phong tước làm điều kiện, chiêu mộ người tự nguyện đi

Long Vô Song gạt đầu, vén tay áo lên, rót cho Mãn Ý một ly trà nóng “Đó, biết biết, mà không phải là nghe nói, chẳng phải đã tìm được một vị tiểu thư xui xẻo, vận xui quý, chuẩn bị phong làm công chúa để đưa đi rồi sao?”

Tay nhỏ bé khẽ run, nhận lấy ly trà kia, nhưng chỉ bụng, không có uống

Nước trà trong chén khẽ rung, một giọt nước tràn ra, rồi sau đó là hai giọt, ba giọt, bốn giọt, năm giọt... Chỉ trong nháy mắt, váy thêu kia đã ướt một mảng lớn

“Người kia chính là — chính là ta...” Nàng nhỏ giọng nói, cắn môi, vẻ mặt cực kỳ khổ sở, mắt đỏ hoe, dường như tùy thời có thể tràn nước mắt ra

Phụ thân lẫn lộn quan trường đã nhiều năm, thật vất vả mới ngồi lên được cái ghế Công Bộ Thượng thư, hôm nay mắt thấy có cơ hội phong tước, cũng không quản con gái có đồng ý hay không, nhiều phụng hôn tâu, đánh bại mấy người cạnh tranh khác, bắt ép nàng làm” vì nước quên mình”. Cũng may, mẫu thân còn yêu thương nàng, không nỡ gả nàng sang nước khác, nàng mới có thể trốn thoát

Long Vô Song thông minh tuyệt đỉnh, Mãn Ý chẳng qua chỉ nói mấy câu, lập tức đã hiểu rõ

“Ngươi đêm khuya mạo hiểm đến đây, muốn ta cho ngươi ở lại... “trong mắt sáng hiện lên một tia giao hoạt, ý cười ngoài miệng càng sâu “Nói cách khác, ngươi không muốn gả?”

“Đúng vậy! Ta, ta không muốn đi, ta, ta...”

“Đừng nóng vội, ta hiểu ta hiểu”

“Cầu Long cô nương tạm thời cho ta ở lại” Mãn Ý ngay cả lễ nghi là gì cũng không biết, cầm chặt lấy tay Long Vô Song, giống như nàng chuẩn bị chết đuối đến nơi mà bắt được cây gỗ vậy

Long Vô Song trả lời cực nhanh, trên mặt cười tươi như hoa

“Được, vì rượu Phi Phụng, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi bình an vô sự”

Bạn đang đọc truyện *Bao Quân Mãn Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 2.2

Tuyết dần tan, phía chân trời trong xanh, lộ ra chút màu xanh lam

Sau buổi trưa, Mãn Ý mặc vào chiếc áo lông chồn giữ ấm, đi ra phía sau viện, đi qua hành lang đi tới

Tối hôm qua tình thế rối loạn, trong lòng nàng vẫn bày phần lên ba phần xuống, cộng thêm bóng đêm sâu mùng, cái gì cũng không nhìn thấy

Lúc này may mắn lắm mới nhận được lời bảo đảm từ miệng Long Vô Song, xác định mình sẽ không bị đưa đi hòa thân. Sau một đêm yên giấc, tâm tư nàng có chút thả lỏng, lúc này mới có tâm trạng nhìn ngắm xung quanh

Khách sạn Long Môn quả nhiên xứng danh khách sạn đệ nhất kinh thành, phòng khách, ban công, khắp nơi đều vô cùng trang nhã cao quý, so với quan phủ thì chỉ có hơn chứ không kém

Mãn Ý một đường nhìn lưu luyến, đi một chút ngừng một chút, nửa canh giờ sau mới đi hết nửa khách sạn, đi tới đại sảnh

Trong đại sảnh không còn chỗ ngồi, tiếng người ầm ỹ, rất nhiều khách nhân vừa uống rượu dùng cơm, vừa to tiếng đàm luận, các tiểu nhị ai nấy đều bận rộn, nếu không bụng rượu thì là bụng đồ ăn, luôn ân cần chào hỏi khách khứa

Đứng phía sau quầy, Cung Thanh Dương mặc bạch y, mái tóc bạc đang cúi đầu đánh bàn tính

“Bao cô nương, tối hôm qua ngủ ngon?” Nhìn thấy Bao Mãn Ý bước vào đại sảnh, hẩn rời tay khỏi bàn tính, ân cần hỏi

“Ta ngủ rất ngon, đa tạ chương quý đã quan tâm” Nàng nhún gối chào, mềm giọng đáp, bất luận là giờ tay nhắc chân đều nhã nhặn lịch sự “Xin hỏi đại chương quý, Vô Song cô nương có ở đây không?”

“Nàng sáng sớm đã ra khỏi cửa”

Ra ngoài?

Mãn Ý hơi ngạc nhiên, mắt không tự chủ được nhìn về cửa hầm trên sân nhà

Ừm, sẽ không phải là đi cướp đấy chứ? Lần này Vô Song cô nương muốn cướp gì? Vây cá ô sâm? Hay là cá muối long thiện, hay trân châu cao gì, thức ăn làm tổ yến... Thức ăn thượng đẳng?

Nhìn thấy nàng nhìn sân nhà, Cung Thanh Dương vẫn mỉm cười, lấy tay cho vào ngăn kéo lấy ra một chùm chìa khóa nặng bằng đồng

“Long cô nương trước khi ra cửa có phân phó, sau khi Bao cô nương thức dậy thì giao cái này cho ngài”

“Đây là cái gì?”

“Chìa khóa hầm rượu. Vô Song cô nương phân phó ngài hãy đến xem hầm rượu” Cung Thanh Dương vừa nói vừa giao chùm chìa khóa kia cho nha hoàn bên cạnh “Linh Đang, người dẫn Bao cô nương đến hầm rượu”

Vừa nghe đến được vào hầm rượu, Mãn Ý vui cực kỳ

Bất luận là gian khách sạn nào, đều là cấm địa trong nhà cả, người ngoài căn bản là không thể bước vào một bước. Nàng là người có tuyệt kỹ ủ rượu, đương nhiên cũng vạn phần tò mò đối với hầm ủ rượu của khách sạn Long Môn, nhưng mà da mặt mỏng nên không dám mở miệng. Trăm triệu không nghĩ tới Long Vô Song lại hào phóng như thế, trong lòng nàng đầy cảm kích, nhất thời bước nhanh hơn về phía trước

Nói cảm ơn Cung Thanh Dương xong, dưới sự hướng dẫn của nha hoàn, nàng đi qua hành lang dài, đi qua một cái đình trúc mới tới hầm rượu

Nha hoàn mở khóa hầm rượu ra, rồi đứng sang bên để cho một mình Mãn Ý bước vào

Nàng cực kỳ hưng phấn, vén lên váy thêu vôi vàng bước vào, ngay lập tức chớp mũi tràn ngập mùi rượu nồng nặc

Bên trong hầm rượu cất giấu vô số rượu ngon thượng đẳng. Rượu của phía nam Hoa Diệu, Quả Diệu, Trúc Diệp Thanh, Nữ Nhi Hồng, rượu Phần phương bắc, Kim Tương Lao, Toái Ngọc, thậm chí cả rượu nho Tây Vực, rượu Tôn Thanh... Nơi này rất nhiều rượu ngon, tất cả đều được chất gọn trong hầm, từng vò đều được dán tên cất cẩn thận

Mãn Ý hưng phấn than liên tục, đi đi lại lại quanh tủ lớn, đông người tây xem một chút, mùi thơm thoảng ra từ các ứng rượu tuyệt hảo, hoàn toàn có thể phân biệt được

Ông ngoại Ngao Thanh yêu rượu như mạng, chẳng những tinh thông ủ rượu, tài giỏi hơn đó là làm ra rượu cực phẩm, từ nhỏ nàng đã ở bên cạnh ông ngoại, học các cách ủ rượu ngon từ sư phụ, học được bản lĩnh ủ rượu, cũng lần biết gần hết các tên rượu ngon trong thiên hạ

Nhưng mà, cho dù gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa, từ nhỏ lớn lên với mùi rượu thấm vào tâm như nàng cũng chưa từng thấy qua nhiều rượu ngon tuyệt đỉnh được tập hợp tại một chỗ như vậy

Muốn có được nhiều rượu ngon như thế này chẳng những phải hao phí tâm tư mà còn phải bỏ ra hàng ngàn ngân lượng

Huống chi, để có rượu, coi như là có vô số ngân lượng cũng chưa chắc mua được rượu thượng hạng

Giống như mấy ứng rượu trong góc tủ, mùi thơm đặc thù kia không ngừng quán lấy cái mũi của nàng, nhắm trúng lòng nghi ngờ đại tác phẩm của nó

Rốt cục, tay nhỏ bé trắng nõn lộ ra, sờ nhẹ ứng rượu, suy nghĩ chốc lát mới quyết định ôm ứng rượu kia ra ngoài

Mùi thơm càng đậm, tràn ngập chớp mũi, mùi hương thanh thuần, còn có mùi hoa ngào ngạt

“A, thật sự là Ngọc Long!” Nàng cầm ứng rượu kinh ngạc hô nhỏ ra tiếng, cơ hồ cho rằng mình đang nằm mơ

Ngọc Long chính là rượu do cung đình tự chế ra, bởi vì ao trong hoàng cung quá nhiều, quá phí phạm, hoa sen trắng hoa sen hồng trân quý, lấy nhị hoa làm rượu, tửu sắc kia trong suốt như nước, mùi thơm thuần ngọt ngào, số lượng lại cực ít, có thể nói là bảo vật vô giá

Rượu trên quý ngon như vậy là từ đâu mà lấy được? Rất có thể đây là “chiến lợi phẩm”? Long Vô Song thừa lúc nguyệt hắc phong cao mang theo số lớn người ngựa đi—

Đang lúc nàng nhũ mỳ suy đoán lai lịch rượu này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận xô xao

“Các ngươi là ai? Bên trong hầm rượu nếu không có Vô Song cô nương phân phó, các ngươi tuyệt đối không thể đi vào! A, không được không được! A A A A —” nha hoàn hét thất kinh, tiếng kêu vừa mới cất lên lại ngay lập tức bị chặt đứt

Một dự cảm bất thường lặng lẽ xông vào đầu, Mãn Ý cuống quýt quay đầu thì nhìn thấy bóng người trước cửa hầm rượu, một trận tiếng chân âm âm vang lên trong hầm, bốn, năm người nam nhân xông vào

Nàng nhận ra bọn họ

Những người trước mắt này, tất cả đều là hộ vệ của Bao gia!

Hộ vệ dẫn đầu nhìn thấy nàng, đầu tiên là hai tay ôm quyền, không quên tiên lễ hậu binh “Đại tiểu thư, đắc tội!” Lời còn chưa nói hết, hần đã đột nhiên ra tay, năm ngón tay cầm chặt lấy cổ tay nàng

Mãn Ý vốn được nuông chiều từ bé, đâu có bao giờ bị chịu đãi ngộ kiểu này, kinh lực cường đại đánh tới, nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tay nhỏ bé đau quá, không còn chút khí lực, úng rượu trong tay không khống chế được rơi xuống —

Rầm!

Úng rượu vỡ vụn, mùi rượu nồng nặc bốn phía, chẳng những ướt đầy đất, còn ướt một mảnh váy thêu

“Á, ngươi muốn làm gì?” Trên tay nàng lại đau nhói, khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến không còn huyết sắc “Buông, buông ra! A! Không được bắt ta!”

Tên hộ vệ kia cũng không quan tâm đến nàng giãy giụa, bắt chặt lấy tay nàng lôi ra ngoài

“Đại tiểu thư, tại hạ phụng chỉ thị của Bao đại thân, xin ngài lập tức trở về” Hần trong miệng nói là “xin”, nhưng trên thực tế căn bản là tới “bắt” người

“Trở... trở về làm gì?”

“Chuẩn bị đi hòa thân, kéo không kịp thời gian hôn lễ”

Thời gian hôn lễ?!

Vừa nghe thấy bốn chữ kia, nàng giống như là rơi vào trong hầm băng, phát rét tận xương, lập tức nhớ tới nơi ăn thịt sống, uống rượu máu, cùng hoang vu khốn cùng băng thiên tuyết địa —

“Buông! Ta không về, ta không đi, không muốn gả cho Man vương —! Ta... ta không muốn!” Nàng hô to, dùng sức giãy dụa khỏi tay hộ vệ, vọng tưởng muốn chạy trốn.

Nhưng thân thể nàng nhỏ yếu, không hề luyện võ, căn bản không phải đối thủ của chúng. Người nọ giống như là xách con gà con dễ dàng nhấc nàng lên, chuẩn bị mang theo nàng nhanh chóng về phục mệnh.

Mãn Ý cắn môi đỏ mọng, cố nén không khóc ra thành tiếng. Đám thị vệ bắt nàng, động tác rất nhanh gọn ra khỏi hầm rượu, nàng xuyên thấu qua nước mắt lờ mờ, nhìn nha hoàn đang canh giữ ở cửa đã bị điểm huyết đạo, đang té trên mặt đất không thể động dậy.

Huhu, nếu nàng bị bắt đi trở về...

Lần này phụ thân tuyệt đối sẽ phái người vây chặt nàng, tuyệt không làm cho nàng có cơ hội chạy trốn nữa. Nàng đời này xong rồi, nhất định phải đi đến nơi cách xa vạn dặm, cho dù không bị chết rét, chỉ sợ cũng sẽ bị Man vương hành hạ chết!

Nhưng vừa mới bước ra hầm rượu, đám thị vệ đột nhiên dừng bước lại.

Một trận yên tĩnh không tầm thường bao phủ mọi người, ngay cả người đang bắt nàng cũng trong nháy mắt toàn thân căng thẳng. Nàng giật mình trong lòng, vội vàng ngẩng đầu, theo tầm mắt của thị vệ nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa trước cửa trúc xanh, có một nam nhân áo đen đang đứng.

Thiết Tác!

Mặt hần như làm bằng đá, thân hình ổn như núi, dù chỉ là đứng yên ở dưới tàng cây, không nói một lời, thậm chí không di chuyển nửa phần, cũng sẽ tản ra sát khí lạnh thấu xương rét lạnh, khí thế lãnh lệ khiến đám thị vệ mặt xanh mét, trong lòng không lạnh mà run.

Cửa khách sạn Long Môn, hai đại cao thủ một đen một trắng, kinh thành có thể nói là không người nào không biết, không người nào không hiểu. Một khi so chiêu với tuyệt đỉnh cao thủ, bọn họ đừng nói là có phần thắng hay không, nếu còn có thể lưu được một mạng đã xem như là tổ tiên tích đức.

Nhưng mà vì phục mệnh, cho dù biết không phần thắng, bọn họ cũng phải kiên trì xông vào một lần!

Thị vệ dẫn đầu cắn chặt hàm răng, trầm giọng quát một tiếng.

“Động thủ!”

Giọng nói vừa dứt, người nọ đã bắt Mãn Ý nhảy lên nóc nhà, bốn thị vệ đồng thời xuất thủ, xen lẫn luôn miệng hô quát, nhanh chóng tấn công Thiết Tác.

Bốn thanh kiếm dài sắc bén múa không kể hồ, toàn bộ bỏ về phía Thiết Tác, hấn mất lạnh từng, kéo lên một cảnh trúc, thẳng tắp vung ra ngoài, nổi lên kinh phong, mạnh mẽ đến nỗi làm cho mặt người ta đau.

Cảnh trúc đặt ngang nghiêng gió kiếm, kinh lực bá đạo tuyệt luân, chỉ nghe mấy thấy tiếng kêu đau đớn, cây trúc chưa ngừng, ngược lại đâm thị vệ miệng đã học máu, kiếm dài trong tay bị đánh bay ra ngoài.

Trúc hăng say bay không ngừng, chém thẳng vào mặt thị vệ, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chỉ nháy mắt, bốn thị vệ toàn bộ ngã xuống đất, mọi người sung mặt sung mũi, đau đến rên rỉ không dứt, không bò dậy nổi.

Bóng đen cử động, đảo mắt đã ở trên mái hiên.

Tên thị vệ thối lui đến trên nóc nhà, còn chưa tìm được cơ hội thoát thân, các đồng bọn cũng đã toàn bộ ngã xuống. Hấn xanh cả mặt, mười ngón tay không tự chủ được căng cứng, kinh sợ liên tục lui ra sau.

Áp lực trên cổ tay tăng lên, Mãn Ý không ngừng giãy dụa, bị kéo mạnh ra sau, trong môi đỏ phun ra tiếng kêu đau, hai tròng mắt bắt đầu có nước mắt, bộ dáng làm cho lòng người đau.

“Ưm, buồn — đau quá — “

Trong tròng mắt đen xẹt nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ánh sáng lạnh bỗng càng đậm.

Bỗng dung nội lực chấn động, mấy cây trúc rung bần bật, đột nhiên ầm một tiếng, cảm giác bị cường đại áp bách quả thực làm cho người ta không thờ nổi.

Trong lòng thị vệ rung mình, trên trán toát mồ hôi lạnh, vội vã muốn rời khỏi, nhưng người trước mắt này cực nghiêm, phòng thủ kiên cố, căn bản không tìm được bất kỳ sơ hở.

“Hắc Vô Thường, ta mang theo mệnh lệnh của Bao đại nhân muốn dẫn Đại tiểu thư trở về, ngươi còn không mau thối lui!” Hai chân của hắn đang phát run, ngoài miệng còn không chịu yếu thế, mang danh hiệu Bao gia ra, vọng tưởng đối phương sợ uy quyền, biết điều nhường đường một chút.

Nhưng Thiết Tác trước mặt chẳng những không có nhường đường, ngược lại còn vung tay lên, trúc côn trong tay nặng nề bỏ về phía cách đó không xa, va mạnh vào lan can ban công đá xanh cách vách.

Lan can cứng rắn đá xanh đầu tiên là phát ra một tiếng giòn vang, giống như băng hà rạn nứt, tóe nứt ra chi chít khe hẹp, sau đó ầm ầm sụp xuống, từng cục lăn xuống lầu.

Uy hiếp trong yên lặng nhưng rất kinh người, lập tức có được hiệu quả, sắc mặt thị vệ trắng bệch, giống như là tiểu nữ nhân trong tay đột nhiên biến thành cục than nóng, bị làm cho sợ đến vội vàng rút tay về.

Trên cổ tay kiếm chế nói lỏng, ngay cả cơ hội lấy hơi, nàng cũng không có, cảm thấy thân thể vừa trượt, không khống chế được trượt xuống nóc nhà —

“A!”

Tiếng gió ở bên tai gào thét, nàng chỉ cảm thấy thân thể vẫn đang rơi xuống, đang rơi xuống, rơi xuống...

Xong đời! Từ nơi cao như vậy té xuống, nàng cho dù không té vỡ đầu, cũng sẽ té đứt chân hoặc té gãy tay, thậm chí hơn chính là rơi vỡ tan tành, giống như búp bê bị phá, không lắp lại được!

Aaa! nàng không muốn bị thương!

Aaa! nàng không muốn gả cho Man vương!

Aaa! nàng sẽ không còn được gặp lại cha mẹ!

A — a — a — nàng lập tức sẽ bị ngã chết!

Các loại tưởng tượng đáng sợ loạn nhiễu ở trong đầu, nàng nhắm chặt lại mắt, dùng hết một tia khí lực cuối cùng, không ngừng thét chói tai.

Phút chốc, ngang hông của nàng đột nhiên căng thẳng, lực đạo cường đại kéo lấy nàng, ngừng lại thân thể đang thẳng tắp rơi xuống, khí lực nam tử ôn nóng bền chắc, ôm nàng vững vàng vào trong ngực.

Một tiếng quát khê không kiên nhẫn vang lên trên đầu nàng.

“Câm miệng!”

Bạn đang đọc truyện *Bao Quân Mãn Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 3

Thiết Tác ôm nàng phi qua rừng trúc, vài lần lên xuống, nhảy qua một mái nhà cao trở lại sân.

Nhấc mũi giày lên đẩy nhẹ một cái, cửa gỗ liền mở ra, chỉ thấy trong phòng xa hoa, các gia cụ linh lung đều được phủ vải thêu thượng hạng, còn có thảm mềm mại cao sang. Bọc vải đựng quần áo mà nàng từ trong nhà mang đi đang ở trên bàn ngọc phòng khách.

Thẳng đến lúc vào phòng, vòng ôm ở bên hông nàng gần như kim sắt nắm giữ mới buông ra.

Hai chân vừa rơi xuống đất, mặt Mãn Ý đỏ bừng, vội vàng lao đảo lui về phía sau, chạm đến bàn ngọc, lại lần nữa kéo khoảng cách hai người rất xa.

Nàng rất cảm ơn Thiết Tác, mỗi lần khi gặp nạn, hắn luôn ra tay cứu giúp, làm cho nàng không đến mức ngã bị thương hoặc là ngã vỡ đầu.

Nhưng mà — , này thật sự rất ngượng! Hắn luôn quên nam nữ thụ thụ bất thân, nhiều lần ôm chặt nàng vào trong ngực, làm hại nàng giống như là uống rượu vậy, mặt rất hồng, tim đập loạn.

Có mấy lần, nàng đều muốn cố lấy dũng khí, mời hắn nhẹ tay, đừng ôm chặt như vậy. Nhưng mà vừa mới mở miệng, lại nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo kia của hắn, lại không nói ra nổi, tất cả đều tự động nuốt trở vào.

Mất to lạng lẽ nâng lên, xuyên thấu qua lông mi thật dài, lén nhìn nam nhân như đá đứng vững này, nhớ tới tiếng quát khê trầm vừa nãy của hắn.

Thì ra hắn có thể nói.

Thì ra hắn không câm điếc!

Lúc trước gặp phải nhiều chuyện như vậy, Thiết Tác vẫn luôn lạnh lùng nghiêm mặt không kêu một tiếng, đương nhiên nàng nghĩ là có thể là hắn có tàn tật, không nói được. Làm sao hiểu được hắn chỉ là trầm mặc ít lời, tích chữ như vàng, lười trả lời thôi.

Tầm mắt sợ hãi lướt qua dáng người cường tráng của hắn, nàng nắm lấy váy thêu, bởi vì trong phòng có một đại nam nhân mà chân tay luống cuống.

Trầm mặc lan tràn ở trong phòng, lễ giáo tốt làm cho nàng rốt cục cố lấy dũng khí nhìn Thiết Tác, nàng cảm thấy hành lễ, thật cẩn thận mở miệng.

“Đa tạ Thiết đại hiệp ra tay cứu giúp.” đây là lần đầu nàng mở miệng nói lời cảm ơn với hắn, âm thanh tuy nhỏ, lại như là chim hoàng oanh, cực kỳ yêu kiều dễ nghe.

Thiết Tác đứng phía bên kia bàn ngọc, tầm mắt quét về phía nàng, nhìn chằm chằm gương mặt xấu hổ của nàng, vẫn không nói gì. Sau một lúc lâu, hắn mới nhẹ gật đầu, đáp lại lời cảm ơn của nàng.

Không biết vì sao, tầm mắt kia làm nàng không được tự nhiên, cho dù hơi cúi đầu, cũng có thể sâu sắc phát hiện cặp con ngươi đen kia đang khóa lấy nàng.

Không không chế được đỏ bừng, lại lần nữa nẩy lên hai gò má, trong lòng bàn tay nắm lấy váy thêu thậm chí cháy ra một tầng mồ hôi.

A, không nên không nên, cô nam quả nữ ở chung trong một phòng, nàng căn bản không ứng phó được!

“Ta, ta — ta — ừm — ta đi ra ngoài —, ta đi ra ngoài xem Long cô nương đã trở lại chưa —” nàng lắp bắp nói cái lý do, vội vã muốn đi ra ngoài, không dám lại ở cùng Thiết Tác.

Nhưng mà, nàng vừa mới nhấc giày thêu còn chưa được nửa bước, cặp con ngươi đen thâm u kia đột nhiên bật ra ánh sáng sắc bén.

Mãn Ý sợ tới mức kém chút nhảy dựng lên!

Nàng như là động vật nhỏ gặp mãnh thú, lập tức lui ra sau, thân mình nhỏ đảo mắt rời khỏi phòng khách, lui đến cây cột góc tường, chỉ lộ ra cái đầu,

khiếp đảm nhìn hần.

Xác định nàng không còn vọng động, Thiết Tác mới thu hồi tầm mắt, ngồi xuống bên cạnh bàn ngọc, đưa lưng về phía nàng, phát ra khí thể bức người, quả thực so với núi cao càng khó vượt qua.

Nàng trốn ở sau cây cột, hoang mang bất an do dự trong chốc lát, mới lại bước ra giày thêu, nhỏ giọng gọi: “Thiết đại hiệp, ta —”

Bên mặt hần dường như bị kiểm soát, mắt lợi hại giống như mũi tên nhọn thẳng tắp quét lại đây.

Trong lòng nàng run lên, vội vàng lại rút trở về.

Gió lạnh bên ngoài vù vù rung động, trong phòng lại là một mảnh lặng im. Đợi rất lâu rất lâu, Mãn Ý lại lần nữa rục rịch.

Ừm, thử lại một lần!

“Thiết đại hiệp, người —”

Nói còn chưa nói xong, thân mình cao lớn kia đã đứng lên. Thiết Tác xoay người quay đầu, con ngươi đen nguy hiểm nửa眯, đáy mắt hiện lên ánh lửa không kiên nhẫn.

Lần này, nàng sợ tới mức trong mắt ứa lệ, linh hồn nhỏ bé đều bay mất, hoàn toàn có thể xác định, nam nhân này không muốn nàng ra ngoài. Nàng gần như chạy, nhanh chóng chạy vào bên trong, hoá tốc lùi ra sau màn thêu, chỉ dám lộ ra một đôi ánh mắt đầy lệ đáng thương hề hề chớp chớp.

Huhu, thế này là thế nào?

Thiết Tác nguyên ý bảo vệ an toàn của nàng, trong lòng nàng thực cảm kích, nhưng mà — nhưng mà — nhưng mà — hần cũng không cần một tác cũng không rời, canh giữ ở bên cạnh nàng! Nếu làm vậy, nàng chỉ có thể bị nhốt ở trong phòng, không thể đi đâu được, chẳng phải là giống phạm nhân sao?

Ánh sáng chiếu vào cửa sổ, di chuyển một tác, hai người cách nhau hơn phân nửa cái phòng, giữ tư thế giống nhau, không ai mở miệng. Nàng lui ở sau màn thêu, hai mắt đầm lệ lưng trông, hần ngồi ở bên cạnh bàn canh cửa như là một pho tượng đá vậy, không hề nhúc nhích.

Thẳng đến khi mặt trời xuống núi, bên ngoài mới truyền đến động tĩnh, tiếng cười như tiếng chuông bạc nhẹ nhàng tiến vào.

Mãn Ý thở dài nhẹ nhõm một hơi, lệ ở trong mắt thiếu chút nữa đã chảy đi ra. Huhu, thật tốt quá thật tốt quá, rốt cục có người đến! Nàng không muốn lại phải ở cùng nam nhân đáng sợ này!

Long Vô Song người chưa tới tiếng tới trước dẫn đầu đi đến, phía sau là mấy chục nha hoàn nô bộc đi theo, trong tay mỗi người đều đang cầm mấy cái khay còn phủ vải đỏ, có thêu bướm, còn lại là đồ trang sức hoa lệ, ánh sáng vàng chói mắt làm cho người ta hoa mắt.

“Như ý muội muội, ta đã trở về!” Long Vô Song khoái trá reo lên, bước nhanh qua phòng khách, thân thiết đi tới ghế thêu kéo lấy Mãn Ý. “A, đừng vội đừng vội, mau ngồi xuống.”

Nàng đang định thừa cơ chuồn ra, mộng vừa mới rời đi ghế thêu, đã bị kéo trở về. Giọng nói của nàng mỏng manh, ai oán sửa đúng “Ta là Mãn Ý.”

“Đều được cả!” Long Vô Song phát phát tay, cười khanh khách nói: “Ta đến để nói cho muội, hết thấy đều xử lý thỏa đáng. Ta đã đi qua nhà muội chuyển mười ống rượu Phi Phượng trở lại — à, ngay cả men rượu mà ông ngoại muội dự bị cho muội làm đồ cưới, ta đều mang đến đây rồi!”

Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, tiếng nhỏ nhỏ phun ra một chữ “À”.

Thì ra, Long Vô Song về nhà nàng lấy rượu, phụ thân mới có thể biết hành tung của nàng, phải thị vệ đến khách sạn Long Môn bắt người —

Chuyện lúc trước ở hầm rượu, nháy mắt hiện lên trong óc, Mãn Ý nhớ tới ống rượu “ngọc Long” bị vỡ kia, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt trở nên tái nhợt như tuyết.

“Vô Song cô nương — ách — ừm —”

“Sao vậy?” Long Vô Song mười phần kiên nhẫn, tươi cười khả ái hỏi.

Đầu Mãn Ý càng cúi càng thấp, khăn trang đầu vai khẽ run.

“ách — vừa rồi — vừa rồi —”

“vừa rồi thế nào?”

“ta — ta — ta nhất thời không lưu ý, làm vỡ một ống ngọc long”. nàng lui lại, từ từ nhắm hai mắt, áp a áp ứng nói ra “hành vi phạm tội”, chờ Long Vô Song giận dữ.

Nàng chính mắt gặp qua, lão bản nương khách sạn này quý trọng rượu ngon đến mức nào. Lúc này, nàng lỡ tay làm vỡ “ngọc long”, đối phương chỉ sợ

sẽ lập tức biến sắc mặt, nói không chừng sẽ lấy kiếm ra, chém nàng thành tám khối, hoặc là thay đổi quyết định, không bảo vệ nàng nữa, lập tức đánh nàng oanh đi ra ngoài!

Nhưng mà, nàng nhắm chặt hai mắt, đợi chốc lát, chờ đợi tiếng thét chói tai, lại chậm chạp không xuất hiện, bay vào trong tai nàng vẫn là tiếng cười như chuông bạc.

“Không sao, ta sớm uống ngấy cái loại rượu đó!” Long Vô Song vẫn cười, chẳng hề để ý. “Đừng nói cái này nữa, nào nào nào, ta có thứ tốt muốn cho muội xem!” nàng giơ tay lên, vẫy vẫy nha hoàn một bên đang chờ.

Mãn Ý mở hai tròng mắt, nhìn gương mặt cười kia, trong lòng hiểu kỳ lại không yên.

Cứ — cứ — cứ thế thôi sao? Không có thét chói tai? Không có trời mất? Không có lấy kiếm, đuổi theo nàng khắp phòng để chém? Đó là ‘ngọc long’ cơ mà! Có thể nói là vật báu vô giá!

Long Vô Song vui vẻ, cũng không quản Mãn Ý bên cạnh hoang mang đến mức cái đầu nhỏ sắp bốc hơi nước, nhìn theo nha hoàn bưng cái khay đồ, rồi cầm lấy một bộ áo cưới, vui vẻ nhét vào trong lòng nàng.

“Muội tới nhìn xem, bộ áo cưới này có đẹp hay không? Đây chính là do người thủ giỏi nhất kinh thành làm, trên khăn quàng vai còn có trân châu Nam Hải.” nàng cao hứng phần chân nói, lại lấy vải khỏi một cái khay khác, bưng lên mũ phượng tơ vàng. “Đây là mũ phượng, là lúc trước khi Bát Vương gia thành thân, mời thợ kim hoàn đặc biệt tạo ra. Aiz, không còn cách nào khác, chuyện vui của chúng ta lần này rất vội vàng, chỉ có thể chấp nhận đồ có sẵn.” nàng dùng đầu ngón tay gầy gầy mũ phượng, vừa tiếc nuối nói.

Mãn Ý ôm bộ áo cưới tân nương tinh xảo tuyệt luân, giờ mới phát hiện đám nha hoàn, nhóm nô bộc, vừa vào cửa liền vội vàng giăng đèn kết hoa, đôi vải treo trên trần trong phòng, đổi thành vải đỏ.

“Khách sạn Long Môn sắp có chuyện vui?” nàng chậm hiểu hỏi.

Long Vô Song cười ngọt.

“Đúng thế!”

“Là Vô Song cô nương muốn xuất giá?” nàng hỏi, nhìn áo cưới cùng mũ phượng, trong lòng lại bắt đầu hoài nghi, mấy thứ này kỳ thật lại lịch bất chính, nói không chừng tất cả đều là cướp về —

“Ta? Nha ha ha ha ha, đương nhiên không phải.”

“Vậy — là vị nào muốn xuất giá đâu?”

“Muội đây!”

Mãn Ý như là bị kim đâm, hoá tốc nhảy dựng lên. Nàng thất kinh, mặt trắng bệch vội vàng nhìn chung quanh, vội vã muốn chạy trốn chết.

Huhu, không thể nào! Thái vương đến đây sao? Long Vô Song không thể bảo vệ nàng?!

“Không muốn không muốn, ta tuyệt đối không lấy Thái vương làm chồng, ta……” nàng liều chết không theo, cái đầu nhỏ lắc không ngừng, bị dọa đến mức mặt không còn chút máu, chỉ kém không có lên tiếng khóc lớn.

“Ngốc, nếu muội gả cho Thái vương, ta sẽ luyến tiếc đấy!” Long Vô Song vươn tay, vỗ vỗ khuôn mặt nàng. “Như ý muội muội, đừng sợ, người muội phải gả không phải là Thái vương.”

Mãn Ý toàn thân cứng ngắc, lệ trong mắt vẫn chưa biến mất.

Nàng nhìn khuôn mặt tươi cười diễm lệ kia, không biết như thế nào lại cảm thấy rung cả mình lạnh lẽ, lạnh lẽ hiện lên lưng. Vốn nhìn như tươi cười thân mật, lúc này nhưng lại trở nên không hề có ý tốt, làm cho người ta sợ hãi trong lòng.

“Vậy— vậy— ta phải gả cho ai?” nàng lo lắng đề phòng hỏi.

Tiếng cười như chuông bạc lại nhẹ nhàng cất lên lần nữa, ngón tay ngọc của Long Vô Song tìm tòi, chỉ vào bóng người cao lớn đang lặng im không nói, vẫn đứng ở góc.

“Hắn.”

Oanh!

Nhẹ nhàng một chữ băng quơ, nhưng lại uy lực hơn cả sấm vang. Người bị gọi tên lập tức thay đổi sắc mặt.

Mãn Ý kinh hách quá độ, ngay cả âm thanh đều đang phát run.

“Ý Vô Song cô nương là, làm cho ta cùng — cùng — Thiết đại hiệp — ách, thành thân giả?” nàng nghẹn họng chứng thực, ôm một tia hy vọng cuối cùng, cầu nguyện đây chỉ là kẻ hoàn bình.

“Đùa à, thành thân giả thì sao có thể giấu giếm người khác? Đương nhiên là thật!” Long Vô Song còn đang cười, cười cực kỳ đắc ý. “Muội xem, chủ ý này của ta thật tốt, một khi muội gả làm vợ người khác, đương nhiên sẽ không thể đi hòa thân! Bất luận là người hay rượu, đều có thể ở lại khách sạn Long Môn của ta!”

Tại sao có thể như vậy?! Tại sao có thể như vậy?! Thế này đâu có giống lúc trước!

Đêm qua, không phải Long Vô Song đã thề son sắt, nói sẽ bảo vệ nàng bình an vô sự sao? Hiện tại nàng chẳng những có “chuyện”! Hơn nữa, lại là “hôn sự” mà nàng đau đầu nhất, không nguyện ý nhất!

Cảm kích vốn ở trong lòng, giờ nghe thấy thế, cái từ này lập tức như là tuyết gặp ánh mặt trời, nhanh chóng hòa tan biến mất, ngay cả một chút dấu vết cũng không thừa. Mối Mãn Ý phát run, thẳng đến lúc này mới nhìn ra, lão bản nương về mặt tươi cười này, kỳ thật căn bản chính là rắp tâm bất lương.

Phụ thân là muốn đem nàng đi nước ngoài, mà Long Vô Song lại tính toán, là chuẩn bị đem nàng gả cho Thiết Tác, từ nay về sau sau ở lại khách sạn Long Môn, cả đời làm rượu Phi Phượng!

Huhu, là nàng quá mức ngây thơ, ngốc nghếch đến mức đến hang hổ tự lột da! Nàng rõ ràng chính mắt nhìn thấy, Long Vô Song thừa dịp ban đêm đi cướp, căn bản chính là tên cướp mà, làm sao có thể đột nhiên có lòng từ bi, vì mười úng rượu Phi Phượng liền nguyện ý thu lưu nàng?

Mãn Ý vừa hoảng vừa sợ, vội vàng quay đầu, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Thiết Tác, chờ mong hắn có thể nói ra lời cự tuyệt, hoặc là rống giận ra tiếng, bác bỏ này chủ ý vớ vẩn.

Đáng tiếc, kỳ vọng của nàng thất bại, Thiết Tác vẫn không nói gì.

Hắn chỉ nhếch môi bạc, dùng ánh mắt đáng sợ mà không ngôn ngữ nào hình dung nổi, hung ác trừng Long Vô Song, toàn thân bởi vì dùng sức mà rung lên, quyền đầu lớn cũng nắm chặt, như là đang cố gắng khắc chế không lập tức động thủ, bóp chết cái nữ nhân tươi cười đầy mặt kia.

Dưới cái nhìn chăm chăm của con người đen như song đào như thương như kiếm như tiễn hạ kia, Long Vô Song thu tay áo, như không có việc gì đứng dậy.

“Như vậy, sự tình liền định như thế đi.” nàng nhìn hai người đang cứng lại, dùng âm thanh vui sướng nhất, cười tuyên bố.

“Đêm mai các người sẽ thành thân.”

Chạng vạng mới qua, trên bàn ngọc đã bày đầy rượu và thức ăn.

Khách sạn Long Môn đối với ăn uống thực cực kỳ chú ý, chẳng những thịnh soạn tinh mỹ, đối với rượu ngon cũng không chút qua loa. Khi dùng bữa đều có rượu thức ăn ngon, khi ăn tôm cá thì có rượu Trúc Hiệp Thanh, khi ăn cua thì có rượu Thiệu Hưng nhẹ nhàng.

Nhưng trong lòng Mãn Ý có tính toán khác, phân phó nha hoàn đi ra, tự mình đi hầm rượu, ôm ra rượu Phi Phượng mà Long Vô Song vừa mang đến.

Nàng ở bên cạnh bàn loay hoay trong chốc lát, xác định “bố trí” thỏa đáng sau, mới xoay người nhìn Thiết Tác đang ngồi ở cửa sổ, nhẹ giọng mở miệng.

“Khụ ừm, Thiết đại hiệp —”

Thiết Tác đưa lưng về phía nàng, không hề phản ứng, vẫn hai tay ôm ngực, hơi tựa vào bên cửa sổ.

“Thiết đại hiệp —” nàng cắn cắn môi, hai tay nắm chặt váy, không ngừng cố gắng nói: “Bữa tối đã xong, mời ngài đến cùng dùng bữa!”

Hắn vẫn không nhúc nhích, lưng cứng rắn như bàn đá.

Nàng xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu xuống. “Đồ ăn nhiều như vậy, một mình ta ăn không hết, mời Thiết đại hiệp ngài” trong phòng yên tĩnh, chỉ có âm thanh của nàng quanh quẩn, nàng càng lúc càng quẩn bách, âm thanh cũng càng lúc càng nhỏ.

Ngay tại lúc nàng xấu hổ tới cực điểm, bắt đầu lo lắng có nên lui đến bàn ngồi xuống hay không, Thiết Tác bên cửa sổ lại đột nhiên xoay người lại.

Hắn trừng đôi mắt lạnh lẽo, nhìn cũng không nhìn nàng một cái, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, cầm lấy bát đĩa ăn cơm.

Mãn Ý vẫn đang lo lắng đề phòng, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng chọn cái vị trí cách hắn hơi xa, cũng ngồi xuống theo, cầm lấy bát đĩa, một đôi mắt lại theo mi dài cúi, khăn trương trộm ngắm.

Chỉ thấy nam nhân bên cạnh khi dùng cơm lại chỉ ăn cơm ăn đồ ăn, đối với ly rượu kia nhìn như không thấy, ngay cả chạm cũng không chạm vào một chút.

Nàng đợi sau một lúc lâu, xác định hắn thật sự không chạm vào rượu, trong lòng có chút sốt ruột, rốt cục không nhịn được mở miệng. “Ừm — Thiết đại hiệp, người không uống chút rượu sao?”

Hắn vẫn không để ý tới, trầm mặc tiếp tục ăn cơm.

Mặt Mãn Ý nóng, cổ lấy dừng khí mức một chén canh gà, hai tay cầm bát canh, vô hạn ngưng ngừng đưa đến trước mặt hắn.

“Thế—mời uống chút canh vậy?”

Lần này, Thiết Tác rốt cục ngừng động tác, con ngươi tối tăm nhìn từ bát canh kia, chậm rãi nhìn hướng lên trên, nhìn khuôn mặt cực hồng của nàng.

Đôi mắt đen có thần sáng ngời kia, làm cho tim nàng đập loạn, khăn trương rũ mắt xuống.

“Uống chút canh, có vẻ dễ nuốt xuống.” âm thanh của nàng đang phát run, ngay cả tay nhỏ bé cũng đang phát run, giống như dừng khí tùy thời sẽ hao hết, xấu hổ đến mức chỉ muốn bỏ lại canh bát, chạy biến đi.

Bộ dáng xấu hổ như vậy, dù là người nam nhân nào cũng không thể cự tuyệt. Liền ngay cả kiên cường như Thiết Tác, cũng bị thể công e lệ của nàng đánh bại, tiếp nhận bát canh nóng kia, ngửa đầu một ngụm uống cạn.

Để bát canh xuống, nàng lập tức cầm lấy thìa, lại thay hắn múc, ân cần đưa đến trước mặt hắn, còn sợ hãi nở nụ cười nhẹ.

Thiết Tác cũng không cự tuyệt, một chén tiếp một chén, uống hết canh mà nàng đưa tới.

Bát canh gà dần dần giảm bớt, khăn trương trong lòng nàng chỉ có tăng không giảm, mắt sáng xuyên thấu qua mi mắt, không ngừng đánh giá sắc mặt hắn, thẳng đến khi khuôn mặt tuần tử ngăm đen kia hiện lên một chút đỏ khó phát hiện, nàng mới thoáng thả lỏng.

Kỳ thật, bên trong canh gà này là có thứ khác.

Dựa theo cách nói của Long Vô Song, nàng tuy rằng không cần phải đi gả Thái vương, nhưng lại gả cho Thiết Tác! Nàng nằm ở giường thêu, vừa khóc vừa oán hồi lâu, thẳng đến khi ý nghĩ trốn đi hiện lên trong óc, nàng mới dừng khóc, hơi chút tỉnh lại tập trung tinh thần.

Nhưng mà, Thiết Tác như bóng với hình, canh nàng rất chặt chẽ, muốn chạy trốn thì nói dễ hơn làm. Nàng từng chính mắt nhìn, võ công của hắn cao cường đến mức nào, ngay cả nhóm võ sư của phụ thân, cũng không phải đối thủ của hắn, nàng tay trái gà không chặt, sợ là chỉ cần hắn dùng một đầu ngón tay cũng có thể đánh chết nàng.

Chỉ có một kẻ, chúc hắn say!

Ông ngoại và mẫu thân từ nhỏ đã ‘huấn luyện’ nàng, từ lượng của nàng tốt xa so với cô nương bình thường

Hơn nữa mẫu thân cũng nghĩ chu đáo, ở trong hành lý thay nàng làm một cái bao giấy, mặt trên còn dùng bút lông viết thật to hai chữ “thuốc mê”. Trong lòng nàng hạ quyết tâm, thứ này hẳn là có cơ hội có thể hạ Thiết Tác, làm cho hắn ngủ.

Nàng không dám trực tiếp hạ thuốc mê ở trong rượu, biết người luyện võ có vị giác linh敏, trực tiếp kê đơn khẳng định không thể gạt được hắn, làm như vậy sẽ lập tức tiết lộ ý đồ trốn đi của nàng.

Cho nên, nàng mới có thể chọn rượu Phi Phượng, rượu này là nàng tự tay ủ, đương nhiên biết đặc tính của rượu này. Mùi rượu Phi Phượng nồng thuần hậu, lúc uống vào lại không thấy vị rượu, hơn nữa cất vào hầm đã lâu, cho dù là hán tử làm bằng sắt, chỉ cần uống mấy chén, khẳng định cũng sẽ say!

Vì dự phòng, nàng còn đổ vào canh gà, ước chừng nửa úng rượu, tính toán cho dù hắn không chạm vào ly rượu, dù chỉ là uống canh cũng sẽ uống say.

Nhưng mà, nàng đợi lại chờ, trơ mắt nhìn một chén canh cuối cùng vào bụng Thiết Tác, hắn lại chỉ là mặt đen ửng đỏ, vẫn ngồi thẳng như trước, con ngươi đen ngược lại càng trong trẻo.

Người định không bằng trời định, nàng vạn vạn không nghĩ tới, từ lượng của hắn lại tốt như vậy!

Trong lòng Mãn Ý hốt hoảng, hạ bát canh xuống, vội vàng châm ly rượu, đưa đến trước mặt Thiết Tác.

“Thiết đại hiệp, ta kính ngươi, đa tạ ngươi mấy lần ra tay cứu giúp.” uống đi uống đi, uống nhanh đi! Chờ hắn uống rượu, nàng mới có cơ hội chạy trốn!

Lúc này, Thiết Tác không tiếp, ngược lại môi bạc mở ra, mở miệng vàng.

“Ta không uống rượu.”

A, hắn nói chuyện!

Mãn Ý kinh ngạc nhìn hắn, rất cẩn thận hỏi: “Ngươi không uống rượu?”

“Uống rượu sẽ trì độn. Chỉ cần trì độn, sẽ sai lầm, sai lầm là không được cho phép.”

Oa!

Từ khi hai người gặp nhau đến nay, đây chính một câu dài nhất mà hần nói!

Nhìn thấy ánh mắt Thiết Tác bình thường, nước mắt nàng hơi hoãn, lá gan nàng cũng lớn. “Ngươi chưa bao giờ uống rượu sao?”

“Chỉ có vài lần.” mắt đen của hần híp lại, trầm giọng nói. “Ta không thích uống rượu.”

“Rượu mặc dù có thể loạn tính, nhưng chỉ uống một chút, cũng không sao.” nàng dặt khéo miệng, cười cứng ngắc, cố gắng mời rượu. “Mãn Ý từ nhỏ đi theo ông ngoại ừ rượu, hưởng qua rượu ngon, mặc dù không có hơn một ngàn, nhưng cũng có mấy trăm. Uống rượu Phi Phượng này là ta tự tay ủ, đúng là rượu ngon hiếm có, Vô Song cô nương cũng thừa nhận, vị này tinh khiết, không cay mà cam, không đậm mà nhẹ, ngài có muốn thử xem hay không?”

“Ta biết.” hần vẫn không nhận lấy, chỉ nhìn nàng, lạnh giọng mở miệng. “Long Vô Song rất vô dụng, chỉ thích ăn.”

Mãn Ý vốn còn tưởng rằng, hần trung thành và tận tâm với Long Vô Song, vạn vạn không nghĩ tới, lại từ miệng hần nghe thấy câu nói kiểu này. Nàng hơi hơi sùng sốt, lại nghe thấy nam nhân kia vốn luôn giữ vững trầm mặc là vàng, nhưng lại bắt đầu nói nhiều lên.

“Nương ngươi đến tốt cùng là nghĩ như thế nào?” hần nhú mày, không đồng ý chất vấn. “Sao nàng lại muốn ngươi tới tìm Long Vô Song? Chẳng lẽ không biết giao tiếp với nàng, không khác gì vào hang hổ tự lột da, cuối cùng chỉ biết bị nàng nuốt ăn vào bụng, ngay cả căn xương cốt cũng không thừa sao!”

“Ngươi nói Long cô nương như vậy có vẻ như không tốt lắm...” Mãn Ý nhỏ giọng nói.

“không tốt?”

“ách, đúng vậy —” nàng cảm thấy, nói xấu sau lưng người khác là không tốt. Nhất là ở địa bàn người khác nói xấu đối phương, vậy lại càng không tốt lắm.

Thiết Tác lại không chút để ý, hai mắt nhú lại, gân xanh nổi lên.

“nữ nhân kia làm xằng làm bậy, căn bản là không quan tâm vương pháp. Ngươi cho là, đồng hàng hóa đêm đó cướp về là cái gì?”

“là cái gì?” nàng tò mò hỏi.

“cồng phẩm”

Nàng sợ tới mức thiếu chút nữa ngã xuống ghế, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng thành tuyết trắng. “không thể nào!”

Thiết Tác liếc nàng.

“ngươi cho là Công Tôn Minh Đức ban đêm đến khách sạn, thật sự là đến thăm bệnh?”

“ách —”

Nàng là hiểu được, Long Vô Song là nữ cướp to gan lớn mật, nhưng mà không nghĩ tới, ngay cả cồng phẩm nàng cũng dám cướp. Đây chính là tội lớn ngập trời, một khi hoàng gia truy cứu, đừng nói là đầu người khó giữ được, còn có thể liên lụy chín tộc!

“vậy — Thiết đại hiệp, vì sao ngài phải giúp nàng?”

Vấn đề này làm cho sắc mặt hần trầm xuống dưới, bàn tay to đột nhiên cầm ly rượu lên, một ngụm liền uống hết.

Mãn Ý trợn mắt há hốc mồm, dùng hết khí lực, mới có thể nuốt xuống kinh hô. A a a, không phải là hần nói không uống rượu sao? Chẳng lẽ là tức giận đến mất lý trí?

“ta nợ nàng một cái mạng.” sắc mặt Thiết Tác âm trầm, nhớ tới chuyện xưa, trong mắt này lên lửa giận. “vài năm trước, ta bị thương trúng độc, gần chết, bị nàng cứu.”

“cho nên, ngươi là vì báo ân cứu mạng, mới có thể giúp đỡ nàng sao?”

“không phải.”

“ân?”

Hần nắm chặt hai đấm.

“nàng muốn ta hứa hẹn, vì nàng bán mạng mười năm. Tại mười năm này, phải đổi nàng nói gì nghe nấy.”

“mười năm!” Mãn Ý phát ra một tiếng thờ nhẹ.

“đúng, mười năm” hần nghiêng rặng nghiêng lợi, từng chữ đều là theo hàm răng lý ra. “mười năm đền một mạng, ta chấp nhận! Nhưng mà nữ nhân này vì ăn, chuyện gì cũng làm được, chỉ cần vừa nghe nói có ăn ngon, cho dù là ở Thiên Sơn, nàng cũng cứng rắn muốn có được.” hần càng nói càng kích động, càng nói càng oán giận, nhớ tới những năm gần đây phải chịu “nhục”, thực hận không thể lúc trước không sống sót, trực tiếp tự sát!

Nhìn đôi mắt quá độ đen bóng, cùng với hần dị thường nói luôn miệng, nàng lúc này mới phát hiện, tình hình tựa hồ có chút không bình thường.

Nam nhân này, không lẽ là — đã say đi?

Vì chứng minh, nàng cầm lấy bình rượu bạch ngọc, đổ đầy chén không, đưa đến trước mặt hần. Mà cái nam nhân khẳng khẳng không uống rượu kia, nhưng lại thật sự tiếp, sau đó một ngụm uống cạn.

“nàng vì ăn, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, có thể mua liền ném ngân lượng, không mua được liền cướp. Mấy năm qua, nàng đi khắp đại giang nam bắc, cướp đủ thứ.....”

Ngoài cửa sổ, trăng đã lên đến đầu, giờ tý sắp qua.

Trời ạ, còn tiếp tục như vậy, trời sẽ sáng, nàng còn có thể trốn sao?

Mãn Ý trong lòng gấp gáp, đang lo Thiết Tác rõ ràng uống lên nhiều rượu như vậy, lại chậm chạp chưa ngã, ngược lại tinh thần rất tốt, giống như muốn bắt nàng nghe hần nói cả một đêm, đêm chịu khổ vài năm này toàn bộ nói hết đi ra, làm hại nàng căn bản không thể thoát thân —

Đúng rồi! Thuốc mê, nàng còn có thuốc mê!

Nhớ tới “tuyệt chiêu” cuối cùng này, nàng hít sâu một hơi, vụng trộm thật cẩn thận, từ trong túi váy thêu lấy ra một cái bao giấy nhỏ. Thừa dịp hần còn đang nhắc đi nhắc lại, liền lấy cốc đến gần, ý đồ không dấu vết đổ thuốc bột đi vào.

Vì không bị phát hiện, nàng vẫn mỉm cười, cố gắng giả bộ như đang rất chú ý lắng nghe, mi mắt dài lại nhìn bàn, tay cầm gói thuốc, hơi hơi phát run, thuốc bột một chút một chút rơi vào rượu.....

“hiện tại, nàng còn muốn ta lấy nguoi!”

Câu này rít gào, nàng sợ tới mức thân mình run lên, hai tay bị trượt, toàn thuốc bột là tã đổ vào chén.

Không xong, này, này, này này này — thả nhiều như vậy, không sao chứ? Đây là lần đầu cuộc đời nàng kê đơn, xuống tay không biết nặng nhẹ thế nào, căn bản không biết nên thả bao nhiêu.

Mất trong suốt vẫn thẳng trừng mắt ly rượu trong tay kia. Thuốc bột bị thả thật sự rất nhiều, màu của rượu không còn trong suốt, nhan sắc đục ngầu kia, ai nhìn cũng sẽ phát hiện không bình thường

Bỗng dưng, một cái bàn tay to vươn đến, lấy đi ly rượu kia, nàng kinh hoàng kinh ngạc, lại có chút chòu mong nhìn chăm chú, ly rượu được đưa đến bên môi bạc.

Thiết Tác chỉ uống một ngụm, liền khẽ nhú mày, trừng mắt nhìn rượu trong chén.

“mùi vị không đúng.”

“có thể — có thể — có thể là nước trà thấy đấy, có chút bã trà.” Mãn Ý sợ tới mức trong lòng bàn tay ứa ra mồ hôi, cứng rắn cố gắng mỉm cười, tròn tròn mắt nói dối, ôm hy vọng lừa gạt được hần, kiên trì nước hần uống là nước trà.

Nàng có thể xác định, khẳng định hần là say.

Chẳng những là say, lại là say kinh khủng.

Bởi vì, hần cư nhiên tin lời nói dối sứt sọc của nàng, còn nâng chén lên miệng ngửa đầu uống hết.

Nha nha, thật tốt quá, chỉ cần đợi lát nữa, lập tức được hiệu sẽ phát tác, nam nhân này khẳng định sẽ hôn mê! Nàng chỉ cần nhẫn nại, một chút nữa, một chút nữa, một chút nữa là tốt rồi.....

Thiết Tác uống rượu bên miệng, mắt trừng không tầm thường, nhìn khuôn mặt tú lệ kia, tiếp tục thao thao bất tuyệt. “Long Vô Song trái ý vua, làm bậy, đắc tội số người nhiều đếm không hết. Ngươi có biết, mấy năm qua, có bao nhiêu sát thủ tới cửa tìm đến, truy sát hoặc thăm dò, lại bị ta đánh đuổi không?”

Nàng — nàng — nàng không muốn biết — được không vậy?

Hần lại kiên trì muốn nói.

“bốn năm trước, ngày hai tháng tám, ngày thứ ba sau khi ta đáp ứng vì nàng bán mạng, có người tìm tới cửa. Người nọ là Tà Lang ở đại mạc phía bắc, chuyên dùng một đôi móng vuốt sắc bằng sắt, nhận của người ta tám vạn lượng bạc, muốn lấy đầu của nàng!”

“bốn năm trước, ngày hai tháng hai, nàng vì ăn đậu phụ ở hồ Lăng Thiêu, ở trên đường đến Giang Nam, thuận tay đoạt mười tám vỏ rượu ngon Động Đình do Ưng Tổ truyền lại. Mười tám người kia tức giận đến mức muốn đuổi giết nàng, ở ven hồ Động Đình, bị ta giải quyết!” mười tám tên Động Đình kia nguy hại dân nhiều năm, sau đó Long Vô Song còn đặc chỉ, nói là nàng làm như vậy coi như là vì dân trừ hại.

“bốn năm trước, buổi sáng ngày ba tháng hai, Biên Thành Quỷ Dao Cừ Hùng tìm tới cửa.”

“bốn năm trước, buổi sáng tháng hai ngày hai, sư huynh của Cừ Hùng, Tà Lang Quân Tiêu Dật cụt một tay đến đây.”

“bốn năm trước, chiều tối tháng hai ngày hai, sư thúc của Cừ Hùng, Chi Phiền Thiên cũng đến đây. Đến ban đêm canh hai, ngay cả sư phụ Cừ Hùng, Đon Dao Nhâm đều đến đây.” bốn người một môn giáo này, đều bị hấn đuổi đi.

“bốn năm trước, tháng hai ngày hai mươi tám, quan của Ninh Châu, Diêm Trường Thanh, vì tiền thưởng tuyệt bút, muốn lấy đầu của nàng.”

“bốn năm trước, tháng ba ngày hai, ban ngày còn không sao, đến ban đêm—”

Sau đó, nửa canh giờ trôi qua, Mãn Ý nghe đến mức hai mắt đăm đăm, hấn lại chỉ nói đến bốn năm trước tháng năm tuần đầu, mười tám sát thủ bị hấn giết, ném ra đại môn khách sạn.

Ai tới cứu nàng? Vì sao hấn còn chưa ngã xuống? Thuốc mê kia không có hiệu quả sao? Thuốc mê kia quá thời hạn sao?

Trời, làm ơn, đừng nói nữa! Nàng không muốn lại nghe mấy chuyện sát thủ này! Nàng cũng không muốn lại nghe “sự nghiệp to lớn” của Long Vô Song, cùng đủ loại hành vi làm người ta giận sôi ác liệt!

Mãn Ý khóc không ra nước mắt, Thiết Tác lại vẫn miệng lưỡi lưu loát, lúc trước nàng chỉ biết là, hấn võ công hơn người, lại không nghĩ rằng thần công ‘nói’ của hấn càng làm cho người ta sợ hãi.

Hấn cần nhàn, quả trách Long Vô Song, kể ra những năm gần đây phải chịu đả ngộ không tốt, từng chuyện từng chuyện bị làm khổ sai, quả thực giống như nước sông đổ, như máy hát vừa mờ là sẽ không dừng lại.

Đôi môi bạc kia, ngay tại trước mắt nàng khép mở khép mở khép mở, không chịu nhắm lại. Hấn không ngừng nói nói nói nói nói nói nói nói nói nói nói nói nói nói nói, nói đến mức đầu nàng choáng váng, trước mắt biến thành màu đen, cơ hồ muốn quỵ xuống đến, khóc cầu xin hấn, đừng nói nữa!

“bốn năm trước, tháng năm ngày chín, thương nhân vàng Cao Thất—”

Rốt cục, khi tên sát thủ thứ chín mươi mấy, theo miệng hấn toát ra đến, Mãn Ý không thể nhìn được nữa, sắp hỏng mắt!

“đủ!” nàng kích động hô, theo bản năng dùng bàn tay trắng nõn che lại cái miệng đang thao thao bất tuyệt kia, muốn ngừng ngọn nguồn tra tấn nàng.

Con ngươi đen nheo lại, bàn tay to cường hữu lực, cầm tay nhỏ bé ngoài miệng, dễ dàng bỏ ra.

Thấy ánh mắt kia nhìn mình, nàng hoà tốc phục hồi tinh thần lại, sợ tới mức muốn rút tay lại, hấn lại cố tình nắm chặt không buông, còn nắm nhanh hơn. “thực xin lỗi—ta, ta không cố ý—” nàng rút cổ, vờ kinh vừa sợ, vội vã muốn thoát thân. “ách, Thiết đại hiệp—ngượng quá—đã không còn sớm, ngươi có muốn trở về phòng nghỉ ngơi hay không?”

“trở về phòng?”

“Vâng!” nàng dùng sức gạt đầu, thiếu chút nữa đã gạt đến mức gãy cổ mảnh khảnh.

Thiết Tác mày căng thẳng, tới gần nàng mấy tấc.

“nếu ta có thể trở về phòng, thì đâu có phải tiếp tục ở trong này?” hấn khó chịu rủa nhẹ một tiếng, hô hấp khế phả ở trên mặt nàng. “ngươi cho là Long Vô Song nói câu thành thân kia là nói đùa sao? Nếu không phải ngươi ngốc đến mức nói cho nàng chuyện nhà ngươi có rượu ngon, còn có thể ủ rượu nói cho nàng, sự tình cũng sẽ không thành ra như vậy. Chỉ mới đây, nàng vì muốn có được tương của Đường gia, ngay cả Cung Thanh Dương cũng bán đi, còn có—”

Trời ạ, không nên lại tới nữa!

Thấy Thiết Tác lại bắt đầu nhắc đi nhắc lại, nàng sắp hôn mê, mắt biến thành màu đen, ngay cả lỗ tai đều bắt đầu đau. Nàng muốn chặn lại cái miệng kia, ngừng lại thao thao bất tuyệt không dứt, nhưng hai tay bị nắm, nàng rút mấy lần, nhưng vẫn không ra.

“lúc trước, nàng vì đoạt lại một cái đầu bếp điểm tâm, còn muốn ta cùng nàng đi thành Đà, trà trộn vào Lôi gia làm kẻ ở—”

A, chịu không nổi nữa!

Nàng gấp đến độ đầu loạn lên, rất muốn ngăn chặn môi bạc kia, bản năng xông lên trước—

Trong khoảnh khắc đó, không khí yên lặng xuống, im lặng vô cùng.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng hôn lên môi bạc của hắn — không, chính xác mà nói, là của miệng nàng, đánh lên môi bạc của hắn, mặc dù có chút đau, nhưng cuối cùng cũng đã ngăn chặn được ‘cái loa’, ngừng lại hắn đang định nói tiếp.

Thật tốt quá, cuối cùng im lặng — ách, không tốt không tốt, nàng..... Hắn..... Bọn họ..... Bọn họ cư nhiên..... A!

Tiếp theo nhắm mắt, con mắt sáng tròn lên, nàng đột nhiên phục hồi tinh thần lại, thất kinh khản trương thối lui, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng, trong lòng vừa thẹn vừa sợ vừa mắc cỡ, không nghĩ tới nàng bị buộc đến nóng này, nhưng lại không biết xấu hổ như vậy, chủ động.....

Cánh môi hồng nộn run run, vẫn còn có thể cảm giác được nhiệt khí trên môi bạc hắn, cùng với hương khí thuần hậu của rượu Phi Phụng.

Con ngươi đen u ám, yên lặng nhìn nàng, ánh sáng trong mắt lóe ra như lửa.

Sau đó, cặp bàn tay to kia không hề báo động trước vron đến, Thiết Tác lại ôm lấy mặt của nàng, bị động thành chủ động, không chút khách khí hôn nàng.

Nụ hôn này rất trực tiếp, bá đạo, cường hãn không cho cự tuyệt. Hương khí của rượu càng đậm, cùng với hắn làm càn, công chiếm môi mềm mọng của nàng, len vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, dây dưa cái lưỡi hương nhuyễn, duyên vị ngọt của nàng.

“Ừm..... ừm ừm.....” Mãn Ý trừng lớn mắt, tim hoảng loạn đập. Nàng phát ra âm thanh mỏng manh, lấy lực lượng không biết từ đâu ra, đoạt được hai tay tự do, để vào ngực hắn, dùng hết sức lực đẩy hắn ra.

Không nghĩ tới, nam nhân đang tàn sát bờ bãi trên môi nàng, lại bị nàng đẩy cái liền ra.

“ngươi—” Thiết Tác nhìn mị, vừa định nói chuyện, lại cảm thấy một trận choáng váng đầu, cảnh vật trước mắt, cùng tiểu nữ nhân mặt đỏ bừng kia, tất cả đều bắt đầu mơ hồ lên. Hắn thử đề khí vận công, không ngờ phát hiện, lại không có biện pháp tụ khí.

Đáng chết!

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, giận trừng mắt nàng.

“ngươi làm cái gì?”

Tay nhỏ bé của Mãn Ý ôm lấy môi, sợ tới mức lập tức lui hai bước, tim đập nhanh sắp nhảy ra khỏi ngực. “ta..... Ta.....”

Hắn thử chống đỡ, sức lực lại dần dần tán đi, thân thể cao lớn đột nhiên ngã ra sau.

“a, cẩn thận!” nàng kêu lên, chỉ sợ hắn ngã bị thương chỗ nào, cuống quýt muốn tiến lên đỡ lấy hắn. Cố tình, hình thể hai người kém quá xa, hắn cao, nặng như vậy, nàng bé nhỏ căn bản không đỡ được hắn, ngược lại lại bị lực lượng trầm trọng kia, lôi kéo đổ cùng.

Thân hình nam tính nặng nề, đặt ở trên người nàng, môi bạc nóng trùng hợp lại lướt qua cổ của nàng, mang đến một trận run rẩy

“a — a a —” nàng xấu hổ cuống quýt đứng dậy, vội vã đẩy hắn ra, nhưng lại khiến đầu hắn ngã hướng chân cái bàn.

Chợt nghe đến “cốc” một tiếng, đầu Thiết Tác đánh thật mạnh lên chân bàn.

“Thực..... Thực xin lỗi.....” nàng ấp a ấp úng giải thích, muốn đỡ đầu hắn, nhưng vừa tiếp xúc với cái nhìn chăm chăm hung ác kia, nàng sợ lập tức rút tay về, không dám nhìn hắn.

Thuốc mê cùng mùi rượu cuối cùng phát tác, miệng Thiết Tác hơi hơi giật giật, ngay cả nói đều không nói được, con ngươi đen trừng lớn hơn nữa, biểu cảm buồn bực rất dữ tợn.

Mãn Ý nắm tay nhỏ bé trắng nõn, ngồi xổm ở bên cạnh, áy náy liên tiếp giải thích. “Thiết — ách — Thiết đại hiệp, ta thật sự không phải cố ý — nhưng, nhưng mà — ta thật sự không thể giả cho ngươi.....”

Con ngươi đen vẫn giận giữ trừng mắt nàng.

Ánh mắt đáng sợ kia làm cho nàng nao núng một chút, vội vàng đứng dậy ôm một cái áo khoác bằng gấm ở trên giường, dưới cái nhìn chăm chăm của hắn hung ác, đắp chăn cho hắn. Sau đó, nàng lại cầm gối đầu, nhét vào dưới đầu hắn, tận lực làm cho hắn có thể nằm thoải mái chút.

“ta thay ngươi đắp chăn, ngươi sẽ không bị cảm lạnh — ta, ta thật sự không phải cố ý — ngươi ngươi ngươi không nên tức giận nha —” nàng sợ hãi nói, từ dưới giường tìm ra một tay nải, lại trở lại bên cạnh hắn, có lẽ khom người chào thật sâu. “ta phải đi. Thật sự, thật sự cảm ơn ngươi —”

Nói xong, nàng đi đến cạnh cửa, dùng động tác nhẹ nhất mở cửa ra. Cái đầu nhỏ thò ra khỏi cửa, nhìn trái, nhìn phải, xác định bốn bề vắng lặng mới dám bước ra cửa.

Vừa ra đến trước cửa, trong lòng nói xin lỗi, làm cho nàng không nhịn được quay đầu, nhìn về phía nam nhân nằm trên mặt đất.

Không biết tại sao, Thiết Tắc ban đầu không thể nhúc nhích, giờ phút này có thể quay đầu lại, con người đen hung tợn trừng mắt nàng, một bàn tay còn chậm rãi đưa hướng nàng.

Mãn Ý thờ dốt vì kinh ngạc, hồn phi phách tán, sợ tới mức kinh hô một tiếng, nào dám ở lại lâu, lập tức mang theo tay nải, chạy vội mà ra, trốn vào trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Bao Quân Mãn Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 4

Thực đáng tiếc, vận rủi của nàng còn chưa chấm dứt.

Qua cửa lao nhỏ hẹp, Mãn Ý tựa vào cửa sổ nhỏ, hai mắt khóc đỏ, khóc thút thít nhìn ra bên ngoài.

Gió lạnh từ kênh đào lớn thổi tới, nàng vừa lạnh vừa mệt vừa sợ, nhìn người đến người đi bên ngoài, có người đang buộc hàng, có người đang chuyển hàng hóa.

Đây là một con thuyền chở hàng, đang chạy ở kênh đào lớn đã rời đi kinh thành một ngày một đêm. Thuyền hàng thuận gió mà đi, thuyền đi cực nhanh, trên thuyền chẳng những chở hàng hóa dự bị đi Giang Nam, còn chở người dự bị!

Mãn Ý trong nhà lao nhỏ, cảm thấy cực kỳ khổ sở.

Sau khi bị bắt đi gả cho Thái vương, vận rủi liền như bóng với hình, quán quít lấy nàng không buông.

Nàng treo tường trốn ra khỏi nhà, sau lại được Long Vô Song hứa hẹn, vốn tưởng rằng có thể bình an vô sự, không nghĩ tới đối phương không hề tốt bụng, cư nhiên muốn gả nàng cho Thiết Tắc. Nàng vất hết óc, còn bồi rượu quý giá, thật vất vả làm hấn quá chén, chạy ra khách sạn Long Môn, không thể về nhà, nên định lên thuyền đi Giang Nam định về nhà ông ngoại Ngao Thanh.

Kết quả, nàng gặp dân buồn lậu.

Nàng đi vào bến tàu, gặp một vị đại nương, đại nương thân thiết hỏi nàng muốn đi đâu. Nghe thấy nàng muốn đi Giang Nam, đại nương liền nói nàng vừa vận có thuyền, đêm nay liền muốn đi Giang Nam, nếu đã có duyên, đơn giản chỉ lấy nàng nửa giá, thuận đường đưa nàng đi Giang Nam.

Ai biết, nàng vừa lên thuyền, đại nương lập tức từ mặt mũi hiền lành biến thành hung thần ác sát, tịch thu tay nải của nàng, bắt nàng vào gian nhà tù nhỏ hẹp này.

Tình hình này, chỉ có thể nói bằng một chữ ‘thảm’, nàng mới thoát ra hang sói, không nghĩ tới lại vào miệng hổ!

Sau cửa sổ nhỏ, Mãn Ý đang khóc nhỏ, ai oán vận khí mình kém, lại khuyết thiếu sự đời, thì một cái tay cực kỳ bản lại thỉnh thoảng dò xét tiến vào.

“tiểu cô nương xinh đẹp, người khóc cái gì? Ngoan ngoan, đừng khóc, làm cho ta đau tê rần!” nam nhân đầu trâu mặt ngựa đứng ở ngoài lao, cười dâm loạn với nàng, còn lộ ra miệng đầy răng bản.

Nàng sợ tới mức quên khóc, cuống quít lui ra sau, lại vẫn nghĩ được một trận tanh tưởi theo miệng người nọ bay ra, bụng nàng cuộn lên, thiếu chút nữa nôn ra.

“trốn cái gì chứ? Đừng sợ, ta đi vào sẽ thương người cho tốt.” hấn nói, biểu cảm càng dâm tà, trên tay đã muốn vội vàng mở khóa.

Mãn Ý lui góc đến nhà tù, sợ hãi toàn thân run run. Một giọt một giọt nước mắt lăn xuống má, nàng không dám nháy mắt, mắt trừng cánh cửa kia.

Huhu, nếu thực bị người này vũ nhục, thì nàng — thì nàng —

Ý niệm tìm chết vừa hiện lên trong đầu, ngoài cửa liền truyền đến tiếng chửi ầm lên.

“làm cái gì?! Cút xa một chút!” đại nương gắt giọng, người còn chưa tới trước cửa, đại đao đã ầm một tiếng vang lên đập mạnh vào trên cửa. Nếu không phải nam nhân kia nhanh rút tay về, thì một bàn tay khẳng định sẽ bị chặt xuống dưới. “ta đã nói rồi, không ai được chạm vào nàng!” đại nương quát, giận trừng mắt hấn, cảnh cáo nhìn quanh bốn phía.

Vài nam nhân đứng ở bên cạnh vọng tưởng muốn sàm sỡ thấy cây đại đao trên tay đại tì kia, đều sờ sờ cái mũi, lui đầu trở về làm việc, cũng không dám tới gần nhà tù nữa.

Mãn Ý nhìn qua cửa sổ nhỏ, nhìn đại nương đuổi đi nam nhân như ác sói kia, trong lòng không nhịn được lại hiện lên một tia hy vọng.

Ừm, đại nương này nói không chừng là vẫn còn lương tâm, nếu nàng mở miệng khẩn cầu, không biết đối phương có thể giơ cao đánh khẽ, thả nàng một cái mạng nhỏ hay không?

Vì mạng, Mãn Ý cố lấy dũng khí, tới gần phiến cửa lao,, môi hồng nhuận mở miệng, “đại nương, van cầu người, ta — ta —”

Nói còn chưa nói xong, chợt nghe đến đại nương ngoài cửa lại huy đại đao đi lên.

“phải bán nàng vào kỹ viện! Loại mặt hàng này khó gặp, chắc chắn rất nhiều bạc. Ta còn phải cần nhờ nàng kiếm một con số lớn, người nào còn dám chạm vào nàng, ta liền chém ‘củ quý’ của hắn xuống, ném vào biển cho cá!” âm thanh đại nương lại vang, truyền khắp cả chiếc thuyền.

Mãn Ý đang tựa vào cạnh cửa, lại bị đá kích, sợ tới mức mặt không có chút máu, hoá tốc lại lùi về góc.

Huhu, người xấu! Người xấu! Bọn họ đều là người xấu!

Nàng ngồi xổm góc tường, ôm lấy chân, nước mắt đều dính ẩm ướt váy, oán hận chính mình không ngoan, đã bị lừa nhiều như vậy rồi mà còn chưa rõ lòng người hiểm ác.

Bên ngoài, đại nương mang theo đao lại đi mất. Mà trên thuyền này, bọn thủy thủ vì bảo vệ “tiểu huynh đệ” nửa người dưới, không dám mạo hiểm tiến lên, tất cả đều tránh rất xa, không đến phiến nàng nữa.

Gió nổi lên, buồm bay phát phới, gió lạnh từ nhỏ cửa sổ tiến vào, thổi tay chân nàng lạnh như băng.

Lòng của nàng lạnh hơn.

Nghĩ đến lời nói kia của đại nương muốn bán nàng vào kỹ viện, nàng liền rụt lui lại, cảm thấy buồn nôn.

Lúc này, nàng tránh thoát bị một người nam nhân chà đạp; Nhưng mà đến Giang Nam, bị bán vào kỹ viện, nàng sẽ bị vô số nam nhân chà đạp, đến lúc đó nàng còn sống được sao?

Bi thương nảy lên trong lòng, nàng ôm chặt thân mình, chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào váy, trong lòng đột nhiên nhớ tới một bóng người màu đen cao lớn.

Nếu Thiết Tác ở trong này, hẳn nhất định sẽ cứu nàng, sẽ bảo vệ nàng, nàng sẽ không bị bán đi kỹ viện, lại càng không bị nam nhân xa lạ chà đạp. Hắn tuyệt đối sẽ bảo vệ nàng, không để nàng gặp phải nguy hiểm gì —

Aiz, sớm biết như thế, chi bằng nàng đừng trốn, cứ ở lại khách sạn Long Môn cùng hắn.

Phanh!

Một trận nổ ầm ầm lay động thân thuyền, Mãn Ý đang đắm chìm trong hồi hận, bị tiếng chấn động làm ngã vào đám cỏ khô ẩm ướt.

“sao thế?” đại tì gào thét hỏi.

Đuôi thuyền truyền đến âm thanh.

“có người đến chặn đường, khoang chứa hàng bị ném lửa, cháy hết cả rồi!”

“bao nhiêu người đến đây?”

“không, không biết —”

“làm sao có thể không biết?”

Lần này truyền đến là một tiếng kêu thảm thiết thê lương làm cho người ta sợ hãi.

Mãn Ý ngã ở trên sàn nhà tù, không thấy được động tĩnh bên ngoài, chỉ nghe thấy tiếng đao kiếm chợt vang, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng rơi xuống nước từ đuôi thuyền dần dần tới gần.

Là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ chiếc thuyền này gặp phải cướp? Nhóm người xấu đang đen ăn đen sao?

Nàng đoán lung tung, đang gầy dựa suy nghĩ, cửa lao đột nhiên oanh một tiếng, bị toàn bộ tù ngoại đánh ngã, một thủy thủ bị lực đạo cường đại đánh cho ngã bay vào, bị thương nặng chỉ có thể phát ra một tiếng rên rỉ, nghiêng đầu ngất đi, trên mặt xấu xí tràn đầy máu tươi.

Tiếng gió gào thét, cùng tiếng gầm rú kinh hoàng toàn bộ tù ngoại cửa tiến vào. Nàng tận dụng thời cơ, vội vàng chạy ra nhà tù, thẳng đến khi nàng ra khỏi phòng, thế này mới rõ ràng phát hiện bốn phía chỉ có lửa tận trời, cả chiếc thuyền đã lâm vào biển lửa.

Tiếng kêu thảm thiết từ phía sau truyền đến, nàng sợ hãi quay đầu thấy nhóm buôn lậu đang kinh hoàng chống cự, một người lại một người rồi ngã xuống bên trong ánh lửa, một bóng người quen thuộc xuất hiện ở trước mắt nàng.

Giấc mộng trở thành sự thật, Thiết Tác thật sự xuất hiện!

Cảm xúc kinh ngạc vui mừng, chỉ chột lóe rồi biến mất, khi Mãn Ý nhìn thấy biểu cảm trên mặt hắn, thân mình nhỏ bé liền cứng lại rồi.

Ánh lửa ở trên mặt hắn toát ra sự nghiêm khắc, so với lúc trước càng âm u lạnh lẽo đáng sợ, bên trong con ngươi đen tràn ngập tức giận, quả thực như là ác quỷ địa ngục, như là lập tức sẽ giết người.

Hắn đang tức giận!

Hơn nữa là rất tức giận, rất tức giận!

Cũng khó trách hắn lại tức giận. Lúc trước, nàng dùng kế chuốc hắn quá chén, còn hạ thuốc mê với hắn, hiện tại bị hắn tìm được, xác định vững chắc rằng hắn sẽ làm thịt nàng –

Đột nhiên nàng sợ hãi vội vàng xoay người, hai chân không nghe sai sử bắt đầu chạy.

Tiếng rống giận như sấm sét, lập tức vang vọng.

“đứng lại!”

Hai vai nàng run lên, bị một tiếng rống kia của Thiết Tác, làm cho sợ tới mức tiềm lực toàn bộ khai hỏa, chạy trốn càng nhanh hơn, thùng thùng thùng nhắm thẳng đầu thuyền chạy đi.

Trên thuyền đã loạn thành một đoàn, hơn phân nửa thủy thủ đều bị Thiết Tác chém. Cho dù là người còn sống, không bị thương, nhìn thấy hắn một kiếm liền giải quyết một người cũng hiểu được người nọ là cao thủ tuyệt đỉnh, tất cả đều không dám chặn hắn, một đám nhảy bùm bùm xuống thuyền chạy trốn chết.

Hơi thở trầm trọng phun ở sau gáy của nàng, nàng sợ hãi đến mức lông tơ đều dựng thẳng, vẫn tiếp tục chạy. Nàng nhớ rõ cho tới nay, hơi thở của Thiết Tác luôn nhẹ nhàng, chưa bao giờ loạn quá — thôi xong rồi xong rồi, nhất định là hắn bị chọc tức!

Nàng chạy đến đầu thuyền, đứng ở bên cạnh thuyền bắt lực nhìn nước sông tối như mực, rốt cuộc không đường trốn, một nam nhân toàn thân bị cháy, từ hỏa diễm thoát ra, loạn kêu to, huy đại đao trên tay khảm hướng đầu nàng.

“A!” Mãn Ý hét lên một tiếng, trơ mắt nhìn đao đang đến gần –

Một cú đánh đao khác đột nhiên bổ về phía đao kia đánh xuống.

Hai đao chạm nhau phát ra tiếng vang chấn động khanh khanh, chấn màng tai Mãn Ý phát đau, thanh đao đang định bổ về phía nàng trong nháy mắt vỡ thành vô số mảnh, vài miếng trong đó trùng hợp xẹt qua quần áo của nàng, nàng chỉ cảm thấy da thịt tê rần, vội vàng lui ra sau, dưới chân lại đột nhiên chói với.

Lần này, Thiết Tác không thể tới kịp tiếp được nàng.

Bùm một tiếng, nàng thẳng tắp rơi vào trong sông, nước sông bao phủ miệng mũi của nàng, thấm ảm ướt xiêm y của nàng, nàng cô lõ cô lõ uống vào mấy ngụm nước, bị sức nặng của xiêm y kéo xuống đáy sông.

Phút chốc, một đạo bóng đen từ đầu thuyền nhảy xuống, một tay rẽ nước mà xuống, dễ dàng bắt được nàng, chân đạp giữa sông di động, lui thân hướng trên bờ bay đi.

“khụ, khụ khụ khụ khụ, khụ.....” Mãn Ý được mang lên bờ, liền không ngừng ho, khi Thiết Tác buông nàng, cái miệng nhỏ nhắn liền chuyển thành rên rĩ.

Tuy rằng nói, từ trên thuyền ngã vào trong sông, thường sẽ không bị thương gì đến thân mình, nhưng thân bị áp lực của nước đè ép, thật sự không phải là người được nuông chiều từ bé như nàng có thể chịu nổi, tay chân bởi vì lúc trước bị va chạm đang từng đợt phát đau.

“đau quá.” nàng nhẹ giọng rên rĩ, xuyên thấu qua tóc mái ẩm ướt, thấy một đôi giày đen đang đứng bất động ở trước người nàng.

Lập tức ngừng kêu, nàng vụng trộm nuốt nước miếng, chậm rãi, chậm rãi nhìn hướng lên trên.

Giày đen cũ, trang phục màu đen dính máu, ngực rộng lớn, hai vai, từng cái ánh vào mi mắt, tầm mắt khiếp đảm của nàng, cuối cùng mới dừng ở trên mặt Thiết Tác, nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi dần dần trở nên hoang mang.

Khuôn mặt nghiêm khắc cứng lại từ trên cao nhìn xuống nàng, mày rậm khề nhấc, con ngươi đen càng sáng lại không lợi hại giống lúc trước làm cho người ta sợ hãi. Sự tức giận dọa người kia biến mất, hình như hắn không còn tức giận, hai mắt khóa chặt nàng, một tia cảm xúc rất nhỏ lại kịch liệt hiện lên trong đó, giống như là — giống như là –

Lo lắng.

Thiết Tác đang lo lắng? Hấn đang lo lắng nàg? Có thể sao? Không phải cho tới bây giờ hấn luôn lãnh khốc vô tình, không động nửa chút cảm tình sao? Nam nhân như vậy vì sao lại lo lắng cho nàg?

Nghi vấn vọt tới đầu lưỡi, môi hồng nộn nửa mở vừa định nói chuyện, lại đột nhiên cảm thấy ngực tê rần.

“urm—” nàg nhẹ ngậm một tiếng, bản năng lấy tay sờ, lại phát hiện bản tay dính dính, cùng nước sông lạnh như băng hoàn toàn bất đồng. Nàg cúi đầu, nhìn thấy, rõ ràng phát hiện tay mình nhiễm đầy màu đỏ tươi.

Máu!

Rất nhiều rất nhiều rất nhiều máu!

Mảnh dao vỡ chẳng những cắt qua xiêm y, cũng làm da thịt của nàg bị thương, máu tươi đang từ miệng vết thương trào ra, nhanh chóng nhiễm đỏ xiêm y của nàg.

Mãn Ý chỉ cảm thấy choáng váng đầu, tay dính đầy máu, sợ tới mức toàn thân như nhũn ra, cả người sụp ngã về sau.

Bóng đen nhao lên một cái, hơi thở ấm nóng của nam tử vây quanh nàg. Thiết Tác vòng ôm lấy thân thể của nàg, không để nàg yếu đuối ở trên cô, bàn tay to huy nhẹ, điểm huyết đạo trên người nàg, ngừng chảy máu, sau đó cúi bỏ quần áo nàg để kiểm tra miệng vết thương.

“ta — ta — ta —” nàg thở phì phò, tuy rằng đầu cháng váng hoa mắt, nhưng vẫn giãy dụa muốn mở miệng.

Hấn cầm dưới cằm thẳng, đưa tai tới gần miệng nàg.

“ta — ta, không nên.” âm thanh của nàg càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng mơ hồ, ngay cả nội lực thâm hậu, thánh lực hơn người như hấn, nhưng cũng chỉ nghe được mấy từ.

Sự lo lắng trong con ngươi đen càng đậm, Thiết Tác hít sâu một hơi, mở miệng quát hỏi.

“ngươi nói cái gì?”

Môi đỏ mọng giật giật, bị ép hỏi, cuối cùng nói được tiếng lớn một chút.

“không nên — không nên — không nên cởi áo của ta!”

Nói xong, đầu Mãn Ý ngã xuống, ngất đi ở trong lòng hấn.

Đêm dài yên lặng.

Cách phía nam kinh thành khoảng trăm dặm, ngoài thành Thiệu Dương, trong một trang viên, yên tĩnh không có tiếng động.

Một bóng đen đi vào đình viện, đi về phía thư phòng. Trong thư phòng, đèn đuốc nhỏ, chiếu sáng được nửa hành lang, giày màu đen từ trong viện đi đến, vừa mới đi đến trước cửa thư phòng, cửa gỗ liền bị mở ra.

“Thiết gia, Trầm tổng quản đã chờ mấy ngày.” hai nam nhân cúi đầu đứng đợi ở bên cạnh, trên người đều mặc trang phục sắc xanh đen của Đại Phong đường của La gia.

Bên trong thư phòng, có nam tử tuấn lãng nội liễm mặc trang phục màu trắng đang ngồi ở phía sau bàn, trước mặt có đặt một tấm bản đồ da dê, trên bản đồ vẽ đầy đường đỏ đen biểu thị lộ tuyến phức tạp. Vừa thấy Thiết Tác vào cửa, hấn liền đứng dậy chấp tay và mỉm cười.

Thiết Tác nhìn người nọ, con ngươi đen hơi nhấc lên. “ta không biết ngươi ở đây.”

Đại Phong đường La gia vốn là tiêu cực, ở các thành các nơi đều có chi nhánh, giao tình với khách sạn Long Môn cũng không phải là ít, hấn vì cứu Mãn Ý mới chọn trang viên này, nhưng không dự đoán được tổng quản La gia trùng hợp đã ở nơi này.

“có chuyện hàng xảy ra chuyện, ta đến xử lý.” Trầm Phi Ứng thông dong đáp, nhìn tiểu nữ nhân hôn mê bất tỉnh trong lòng hấn một cái. “vị này chính là Bao cô nương?”

Thiết Tác gật đầu, khóe mắt căng thẳng.

Biểu cảm này rất nhỏ nhưng không tránh được mắt Trầm Phi Ứng. Hấn bắt động thanh sắc, nâng tay ý bảo hạ nhân. “đi thỉnh đại phu lại đây.”

Hạ nhân còn chưa bước ra thư phòng, Thiết Tác liền mở miệng.

“không cần.”

Trầm Phi Ứng hiếm khi sững sốt, lập tức lại cười, phẩy tay đi ra ngoài, tự mình dẫn đường cho Thiết Tác. “mời đi bên này.”

Trang viên tuy nhỏ lại cực kỳ lịch sự tao nhã, đi qua vài cái cửa tròn sẽ đến một tiểu lâu. Thiết Tác ôm Mãn Ý ở trước cửa đứng lại, không đi tiếp.

“còn cần thứ gì sao?” Trầm Phi Ứng cũng dừng bước theo, làm hết trách nhiệm của chủ nhân hỏi, biết được đối phương không muốn người bên ngoài theo vào.

Môi bạc nhắm chặt, không nói gì.

“xiêm y sạch sẽ?” Trầm Phi Ứng lại hỏi, nhìn nhìn cả người Mãn Ý ướt đẫm, hai mắt nhắm nghiền.

Thiết Tác gật đầu, sau đó đẩy cửa, ôm nàng đi vào bên trong tiểu lâu.

Tiểu lâu được quét tước sạch sẽ thanh lịch, như là rất sớm đã được xử lý, tùy thời chờ đợi khách nhân quang lâm. Hắn thẳng tắp đi đến trước giường, để tiểu nữ nhân mềm nhũn xuống, động tác phá lệ ôn nhu.

Toàn thân Mãn Ý ẩm ướt lạnh, vẫn hôn mê bất tỉnh, thân mình nhỏ vì xa khỏi cái ôm của hắn, lập tức bởi vì rét lạnh mà bắt đầu nhẹ nhàng phát run. Nàng lạnh đến mức mặt trắng bệch, mấy lọn tóc mái bị ẩm ướt dính vào trán, rất chặt vật, cũng phá lệ làm cho người ta đau lòng.

Một chút u ám hiện lên chỗ sâu trong con ngươi đen, Thiết Tác vận nội lực, hai tay ngăm đen kiên cường nhẹ ấn ngực và bụng của nàng, đưa vào cơ thể nàng tràn đầy nhiệt lực, giúp nàng loại trừ cái lạnh. Thẳng đến khi nàng ngừng run run, hắn mới thu hồi nội lực, dùng tốc độ nhanh nhất cời đi cái y phục đã bị tàn phá và ẩm ướt trên người nàng.

Nhiệt lực ấm như gió xuân làm cho sắc mặt của nàng dần dần chuyển hồng nhuận. Nàng nhẹ ngậm một tiếng, bởi vì ẩm áp thấm thấu quanh thân mà từ từ tỉnh lại.

Mới vừa tỉnh, nàng liền phát hiện Thiết Tác đang cời quần áo nàng.

Lúc ở bờ sông, hắn chỉ là cời cúc của nàng, hiện tại lại càng quá đáng, hắn lại muốn cời xiêm y của nàng!

“không nên! Dừng tay, dừng tay, Thiết— Thiết — Thiết — Thiết Thiết đại hiệp — ngươi, ngươi không thể như vậy — a — không nên cời xiêm y của ta —” Mãn Ý vừa mới bị máu tươi dọa ngất, vừa tỉnh đến liền phát hiện trong sạch bị uy hiếp chưa từng có, nhưng nàng lại không mạnh, giống như con mèo nhỏ cố gắng dựa dưới bàn tay to của hắn.

Nhưng mà, mèo con chung quy vẫn là mèo con, làm sao địch nổi mãnh thú như hắn?

Chiếc xiêm y ẩm ướt kia mới trong chốc lát đã bị cời đi, bờ vai phần mượt mà, cùng với da thịt non mịn bại lộ ra, tất cả đều ở trước mắt hắn không sót gì. Tuy rằng hắn chỉ cời áo của nàng, không động tới quần áo của nàng, nhưng nàng cũng đã sợ tới mức hoảng hốt.

“không nên nhìn, không nên.” toàn thân Mãn Ý run rẩy, không phải bởi vì rét lạnh, mà là bởi vì thẹn cực độ. Nàng đau khổ cầu xin, tay nhỏ bé run run muốn che lấp chính mình.

Động tác của hắn lại nhanh hơn, dùng một tay khóa trụ hai cổ tay của nàng, không chút lưu tình nào kéo cao qua đỉnh đầu nàng, không cho nàng có cơ hội che lấp mình. Cặp con ngươi đen u ám kia lại coi thường cầu xin của nàng, nhìn chăm chăm ngực của nàng.

Ông trời, hắn đang nhìn nàng!

Hắn, hắn đang nhìn. của nàng. của nàng.

Xấu hổ nhiễm đỏ toàn thân của nàng, hai gò má như bôi son. Không có cách nào, nàng chỉ có thể lựa chọn trốn tránh sự thật, nhắm chặt đôi mắt dài không dám nhìn hắn, giống như con nai con lạnh run, run rẩy ở dưới cái nhìn chăm chú của hắn.

Khi ngón tay thô ráp lướt qua da thịt trước ngực, nàng như là bị bỏng vậy, thân mình run lên, môi đỏ mọng lại lần nữa cầu xin.

“van cầu ngươi, ngươi, ngươi không thể, ngươi không thể đụng vào.”

Cầu xin vẫn không có hiệu quả, ngón tay thô ráp của nam nhân di chuyển trên da thịt phần ngọc, tuy rằng không có lưu luyến, càng không có khinh bạc quá đáng, nhưng cũng đã làm cho nàng cảm thấy thẹn không thể chịu nổi. Nàng run run, thậm chí cảm giác được hắn chạm đến làm cho nàng cảm thấy đau.

Huhu, cái này là chết rồi, không thể cời cũng đã cời, không thể nhìn cũng đã nhìn, không thể sờ cũng đã sờ, thậm chí ngay cả môi cũng đã bị nam nhân này hôn qua. Trong sạch của nàng đã bị hủy, nhất định không gả ra được!

Một giọt lệ châu cực thẹn, ra khỏi hốc mắt, lặng lẽ chảy xuống má phẫn.

Bỗng dưng, lực ở cổ tay bỗng nhẹ đi, xúc cảm thô ráp rời ngực, đi lên chạm vào mặt của nàng. Mắt dài của nàng run run, vừa thẹn lại e ngại mở mắt to sương mù, thấy Thiết Tác dùng ngón tay thô ráp nhẹ nhàng lau đi giọt lệ kia.

Cử chỉ này mềm nhẹ, không chút tương xứng với tính cách của hắn, làm cho nàng kinh ngạc đến quên khóc, hai tròng mắt đầm lệ nâng lên, đúng lúc nhìn vào trong mắt hắn.

Con người đen u ám bình tĩnh nhìn nàng, khóa chặt tầm mắt của nàng, mang theo chuyên chú nói không nên lời, khiến nàng không thể suy nghĩ.

Nàng như là bị thôi miên vậy, gương cái miệng nhỏ nhắn đỏ rực, lẳng lẳng nhìn nam nhân mạnh mẽ này, vốn khổ sở vì bị coi bị nhìn bị sờ không biết làm thế nào nhưng lại thần kỳ như được từng giọt từng giọt mát mẻ thấm vào, liền ngay cả ngực của nàng cũng không đau như lúc trước –

Đột nhiên, ba một tiếng, ánh nền trên bàn thạch phát ra tiếng nổ lách tách.

Âm thanh rất nhỏ lại làm cho nàng đột nhiên bừng tỉnh, lý trí và xấu hổ nháy mắt lại hiện ra trong đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn so với lúc trước càng hồng nhuận, cũng không dám nhìn vào cặp con người đen kia nữa, cúi đầu cúi đến ngực.

Cúi đầu mới thấy, nguyên bản máu tươi dính đầy ngực giờ đã được chà lau sạch sẽ, chỉ còn lại có vết máu lưu lại trên giường. Trên da thịt mềm mại có vài đường vết thương dài nhưng không sâu, sớm đã ngừng chảy máu lại, trên vết thương còn được lau một tầng thuốc mỡ nhẹ.

Một lọ thuốc Kim Sang được đặt trên giường đang tản phát ra mùi thuốc.

Mùi này rất quen thuộc, giống như là mùi nàng vừa mới ngửi qua — mất bỗng mớ to, sợ hãi nhìn về phía bàn tay to của Thiết Tác. Nhớ rõ đó là từ ngón tay của hắn ngửi được mùi thuốc kia, má phẫn lại nóng thêm.

Thì ra, hành động vừa rồi của hắn là vì muốn kiểm tra miệng vết thương, giúp nàng bôi thuốc –

Mãn Ý cảm lấy chần, nắm chặt ở ngực, cúi đầu như cũ.

Tuy rằng Thiết Tác cứu nàng; Tuy rằng hắn giúp nàng chữa thương. Nhưng mà nghĩ đến hành động vừa rồi của hắn, nàng liền tâm hoảng ý loạn, xấu hổ không dám nhìn hắn, môi đỏ mọng khẽ mở đừng nói là nói lời cảm ơn, nàng thậm chí ngay cả một câu đều phun không được.

Sau đó, hắn không nói một tiếng nào đứng lên đi ra ngoài.

Thẳng đến khi Thiết Tác rời đi, nàng mới ngẩng khuôn mặt đỏ bừng lên, mở to mắt sưng mù, ngơ ngác nhìn cánh cửa kia, thật lâu không thể phục hồi tinh thần lại.

Trên khuôn mặt nghiêm khắc kia, con người đen thâm u không đầy cùng với ánh mắt không chút gợn sóng hiện lên trong đầu nàng.

Không hiểu sao tìm Mãn Ý đập nhanh hơn, hai tay ôm lấy khuôn mặt đang nóng lên, xấu hổ hô nhỏ một tiếng, vội vàng nhấc chân lên, đỏ mặt trốn vào, cả đêm cũng không dám lại hề mặt ra.

Bạn đang đọc truyện *Bao Quân Mãn Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 5

Sắc trời sáng sủa, nhưng khí hậu vẫn lạnh lạnh khiến người cảm thấy lạnh lẽo, vẫn còn sương mù giăng khắp.

Bóng người màu đen cao lớn bước qua sương trắng, giày dẫm sương không hề phát ra một chút âm thanh nào, thẳng tắp tiêu sái vào tiểu lâu. Cửa phòng nghỉ đang mở, nhưng hắn chỉ đứng ở ngoài phòng khách, không vào trong.

Tối hôm qua, thiên hạ được hắn ôm vào đến, trải qua một đêm nghỉ ngơi, đã sớm tỉnh, đang được nha hoàn hầu hạ, trang điểm ở tiểu hiên cửa sổ.

Con người đen u ám nhìn chăm chú vào tiểu nữ nhân bên cửa sổ.

Nàng đã thay một bộ trang phục xanh nhạt thanh lịch thanh lệ. Ánh nắng xuyên thấu qua song cửa, ánh lên mi của nàng, mắt của nàng, môi của nàng, làm cho nàng càng mị hoặc, mắt càng dịu dàng, môi càng hồng nhuận, da thịt phấn mềm trong trắng hồng hồng, giống như vô cùng mịn màng, một đầu tóc dài như suối chảy, được nha hoàn chải vuốt mềm mại.

Nha hoàn khéo tay, đem tóc đen dài thành song kế thanh lịch, còn mang tới một cây trâm bạch ngọc, cài lên cho nàng.

“không cần đâu, ta tự mình làm là được rồi.”

Mãn Ý nhẹ giọng nói, tiếp nhận cây trâm bạch ngọc, nhìn vào gương cẩn thận cài trâm vào tóc. Tay nhỏ bé từ trên trán lướt đến bên tai, đẩy ra vài ngọn tóc mái, khuôn mặt nhỏ nhắn ở trước gương hơi hơi nghiêng trái nghiêng phải, xác định dung nhan hoàn mỹ không sai sót.

Nha hoàn nhu thuận cúi đầu rời khỏi, đi đến bên cạnh bàn thu hồi đồ ăn sáng vừa dùng xong mang đi. Nhưng mà, nàng mới quay người lại, thỉnh thoảng nhìn thấy một đại nam nhân đang đứng bên cạnh, sợ tới mức phát ra một tiếng hô nhỏ.

“a!”

Tầm mắt của Mãn Ý bị tiếng hô nhỏ kia dẫn đi qua.

Thấy trương khuôn mặt nghiêm khắc kia, những gì xảy ra đêm qua từng chút từng chút nẩy lên trong lòng. Nàng vội vàng đứng dậy, chỉ cảm thấy khí nóng nẩy lên hai gò má, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ hồng.

“Thiết đại hiệp, chào buổi sáng.” nàng nhẹ cảm vậy, khuôn mặt buông xuống, trong lòng vụng trộm đoán không biết hắn đứng ở nơi đó đã bao lâu.

Thiết Tác đứng ở nơi đó, nhìn hết bộ dáng nàng trang điểm sao?

Tuy nói, so với chuyện bị hắn cời đi áo chữa thương tối hôm qua thì chuyện này còn kém xa, nhưng độ ngượng ngùng lại chỉ có tăng không giảm. Cứ nghĩ đến cặp con ngươi đen kia, ở lúc nàng không phát hiện, nhìn hết từng cử động của nàng, tìm nàng liền đập loạn, xấu hổ đến mức lại muốn trốn vào ổ chăn.

“Vết thương của nàng thế nào?”

Tiếng nói trầm thấp vang lên, nàng đột nhiên phục hồi tinh thần lại, lúc này mới phát hiện Thiết Tác đã bước vào.

“ách.....đã không sao rồi.....” nàng nhỏ giọng trả lời, hai tay nắm chặt cổ áo, cảnh giác nhìn hắn, chỉ sợ hắn sẽ lại lột xiêm y “nhìn” vết thương của nàng.

Cũng may sau khi Thiết Tác nghe xong câu trả lời của nàng, chỉ hơi gật đầu, không bá đạo giống tối hôm qua cời xiêm y của nàng –

Hai tròng mắt trong suốt xuyên thấu qua mi mắt dài, vụng trộm nhìn về phía nam nhân bên cạnh, có chút xấu hổ, có chút khiếp sợ, nhưng không yên lại nhiều hơn.

Tuy rằng trong thời gian ngắn ngủn xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng bị trói, được cứu, còn bị thương nhẹ, được Thiết Tác ôm đến trang viên này chữa thương ngủ lại. Nhưng nàng không quên hết thấy nguyên nhân là bởi vì nàng cự tuyệt Long Vô Song “an bài”, mạo hiểm trốn khỏi khách sạn Long Môn, mới có thể gặp mấy chuyện nguy hiểm chỉ mình treo chuông đó.

Vì trốn đi, nàng còn dùng rượu cùng thuốc mê, thật vất vả mới làm cho Thiết Tác say. Nàng đến nay còn nhớ rõ lúc bước ra cửa phòng ngoài đầu nhìn lại thấy biểu cảm trên mặt Thiết Tác dữ tợn rất dọa người.....

Ừm, có phải hắn vẫn còn tức giận không?

Nghi vấn ở trong lòng nàng bay qua bay lại, nàng nâng lên con ngươi, dò xét khuôn mặt mạnh mẽ kia.

Thiết Tác lạnh lẽo mở mắt, tuy rằng im lặng không hề rằng, nhưng ánh mắt cũng không có giận dữ. Nàng nhìn lên sau một lúc lâu, trong lòng có chút không yên, cái miệng nhỏ nhắn mở lại nhắm, mấy lần như thế, lại vẫn là không thể quyết định là nên cảm ơn, hay là giải thích.

Ngay tại lúc nàng chần chờ, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Thiết Tác nhìn lại, hơi nheo mắt mở miệng.

“ai?”

“Thiết huynh, là ta.”

“mời vào.”

Nam nhân mặc trang phục tay áo to đi vào tiểu lâu. Phía sau là hai hạ nhân ăn mặc sắc xanh đen đi theo, tay đang cầm trà thơm nóng, sau khi đặt xuống bàn liền cúi đầu thối lui đến cạnh cửa.

“Bao cô nương, xin chào, tại hạ Trầm Phi Ứng, tổng quản Đại Phong đường của La gia.” nam nhân lời ít mà ý nhiều, nói thẳng rõ thân phận, nhìn Mãn Ý rồi hơi hơi gật đầu. “Vết thương của Bao cô nương không sao chứ?”

“đa tạ trảm tổng quản đã quan tâm, Mãn Ý đã không sao rồi.” nàng đỏ mặt trả lời, quần bách không nâng nổi đầu lên, tay nhỏ bé nắm chặt váy.

Nếu nam nhân này đã biết nàng bị thương thì hẳn tám phần cũng biết tối hôm qua nàng toàn thân ướt đẫm, quần áo không chính bị Thiết Tác ôm vào. Nói không chừng, hắn còn biết là Thiết Tác tự mình chữa thương cho nàng.....

Huhu, xong đời, rốt cuộc còn có bao nhiêu người biết chuyện này?

Nàng cắn môi phẫn, thẹn đến mức muốn chui xuống đất, thậm chí bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ có nên lao ra trực tiếp nhảy vào kênh đào lớn tự sát cho xong.

“không sao là tốt rồi.” Trầm Phi Ứng lại vẫn như thường, nhìn về phía Thiết Tác bên cạnh. “trang viên trong thành Song Đồng, ta đã an bài thỏa đáng, Bao cô nương tùy thời có thể khởi hành, đi vào trong đó định cư.” hần ung dung nhả nhận, nói chuyện gì cũng đều có trật tự rõ ràng.

Nghe thấy từ miệng nam nhân xa lạ này nhắc tới nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn xấu hổ của nàng lại hiện lên hoang mang, mắt đen to chớp chớp, đầu tiên là nhìn nhìn Trầm Phi Ứng, sau đó lại ngược lại nhìn về phía Thiết Tác.

Quái, sao nàng không biết, mình muốn đi thành Song Đồng?

Nàng nhớ rõ thành Song Đồng ở phương bắc, cách kinh thành có khoảng gần ngàn dặm, trong thành chẳng những cường thịnh, hơn nữa cả đồ vật và dân cư phong phú. Nàng từng nghe qua không ít về chuyện thành Song Đồng, nhưng chưa bao giờ đi vào tòa thành kia.

Dưới ánh mắt hoang mang nhìn chăm chú của nàng, Thiết Tác mở miệng, nhưng không nhìn nàng.

“không cần.”

Trầm Phi Ứng nhú mày.

“mấy ngày trước đây, Thiết huynh truyền tin cho ta, không phải là muốn ta giấu giếm Vô Song cô nương, tìm nơi cách kinh thành hơi xa, an bài Bao cô nương đi định cư một đoạn thời gian sao?” sắc mặt hần không thay đổi, như đang thảo luận hỏi.

“Phải.”

“Thiết huynh cho rằng an bài của ta không ổn?”

“không phải.”

Hai nam nhân nói chuyện có qua có lại, Mãn Ý nghe vào trong tai, tuy rằng im lặng không lên tiếng, nhưng đôi tay nhỏ bé đang nắm chặt lấy váy, nắm càng lúc càng chặt.

Thì ra, Thiết Tác tuy rằng bị lời hứa quân chế, phải nghe lệnh Long Vô Song, nhưng cũng không phải là không có hạn độ. Sự tình liên quan đến chung thân đại sự, đương nhiên hần có biện pháp đối phó, trước tiên tổng nàng ra khỏi kinh thành, giấu đến nơi nào đó, làm cho tất cả mọi người không tìm ra, chỉ cần không có tân nương, là hôn sự có thể vô kì hạn.

Nếu một đêm kia nàng không chạy ra khách sạn Long Môn, lúc này có lẽ cũng đã theo an bài của Trầm Phi Ứng, trốn rất xa đến thành Song Đồng.

Mãn Ý nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng trong đối thoại của hai người, đoán ra tính toán của Thiết Tác.

Nói như vậy, hần cũng không nguyện ý nghe theo Long Vô Song nói uyên ương, thành thân với nàng? Thì ra nam nhân đã ôm nàng, nhìn nàng, chạm nàng, thậm chí còn từng hôn nàng, thì ra không muốn kết hôn với nàng.

Hần không muốn lấy nàng Hần không muốn lấy nàng Hần không muốn lấy nàng Hần không muốn lấy nàng Hần không muốn lấy nàng Hần không muốn lấy nàng Hần không muốn lấy nàng! Hần không muốn lấy nàng!

Một chuỗi câu dài dài qua đi lại trong đầu nàng khiến cổ họng nàng nghẹn lại; Khiến nàng khó thở; Khiến tim nàng như ngừng đập, vừa khổ sở vừa phiền muộn.

Đợi chút, phiền muộn?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên sừng sốt, lộ ra vẻ mờ mịt.

Nàng đặt hai tay lên ngực, khó có thể tin phiền muộn đó chẳng những là hàng thật giá thật còn làm cho ngực nàng hơi hơi phát đau.

Vì sao khi nàng biết Thiết Tác không đồng ý hôn sự này, lòng của nàng lại khó chịu như vậy? Biết hần và nàng đứng ở cùng trận tuyến, cũng không nguyện ý bị không trâu bắt chó đi cày, vội vàng gạt bỏ ý nghĩ hoang đường, nàng hần là phải cao hứng mới đúng!

Nhưng nàng lại không cao hứng nổi, uể oải như là có một tảng đá lớn đặt thật mạnh ở trong lòng của nàng, làm cho nàng không thở nổi.

Cảm xúc khó giải khó bỏ qua, giống như sóng triều bao phủ Mãn Ý. Nàng cúi cái đầu nhỏ xuống, hoang mang và uể oải, không nhận thấy được có đôi con người đen vẫn luôn nhìn nàng.

Âm thanh của Trầm Phi Ứng như là từ nơi rất xa truyền đến.

“vậy thì Thiết huynh cho rằng—”

“ta thay đổi quyết định.” Thiết Tác lạnh giọng trả lời, âm điệu cứng nhắc không mang theo cảm xúc.

Cái đầu nhỏ cúi càng thấp.

Thay đổi quyết định? Hắn không muốn giấu nàng vào thành Song Đồng? Có phải là hắn cảm thấy chỗ đó quá xa, không muốn mang theo nàng đi xa như thế, cho nên muốn tìm một chỗ gần đây để dàn xếp nàng, ném nàng cho nhanh?

Tầng đá đặt ở ngực nàng như đột nhiên lại lớn thêm. Cổ họng nàng nghẹn, không biết như thế nào nhưng lại cảm thấy có chút đau khổ, so với lúc phụ thân buộc nàng đi còn khổ sở hơn.

Bỗng dưng, một bàn tay to vươn đến cầm tay nàng, nàng sợ hãi lập tức phục hồi tinh thần lại, lực mạnh lôi kéo nàng đi ra ngoài.

“đi.”

Thiết Tác chỉ bỏ xuống chữ này, liền lôi kéo nàng rời đi.

Hắn khẩn cấp như vậy, muốn xuất phát nhanh để đá nàng đi cho nhanh sao?

Mãn Ý cắn môi, cố gắng nuốt xuống uể oải so với rượu kém còn khó nuốt, cố gắng đuổi kịp bước chân của Thiết Tác. Nhưng người ta cao to chân dài, nàng gần như phải chạy mới đuổi kịp, hơn nữa trước ngực nàng có thương tích, đi nhanh như vậy khiến miệng vết thương lập tức đau giống như lửa thiêu.

“a, đau quá!” nàng thấp kêu một tiếng.

Thân hình cao lớn phút chốc cứng ngắc như đá, bước chân đang bước nhanh về phía trước cũng ngừng trong nháy mắt.

Con người đen nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng bệch của nàng, trong mắt xẹt qua một tia ánh sáng, sau đó khi hắn bước tiếp, bước chân lại trở nên chậm đi rất nhiều, ngay cả nàng cũng có thể dễ dàng đuổi kịp.

Nhưng vừa mới đi đến trước cửa tiểu lâu, còn chưa bước qua cửa, Mãn Ý như là nhớ tới cái gì, vội vàng ngẩng đầu lên.

“a, Thiết đại hiệp, xin đợi đã, ngừng, dừng lại—” nàng nhẹ hô, vốn không ôm hy vọng gì, lại thấy hắn thật sự dừng lại, khẽ nhắc mày rậm, nhìn nàng từ trên xuống dưới. “Mời Thiết đại hiệp buông tay đã, ta, ta phải nói lời cảm ơn với Trầm tổng quản mới được.” tuy rằng trong lòng uể oải, nhưng nàng vẫn chưa quên cấp bậc lễ nghĩa.

Trong con người đen hiện lên sự không kiên nhẫn, cảm hắn cứng lại, như là đang cực lực áp lực gì đó. Một lát sau, bàn tay to buông ra, hắn xoay người đi ra ngoài, ở ngoài cửa chờ giống như môn thần đứng đó, nhủ thầm.

“cảm ơn Trầm tổng quản thu lưu, Mãn Ý cảm động và nhớ cảm kích trong lòng.” nàng xoay người lại, nhẹ nhàng vẫy hơi cúi với nam nhân trong tiểu lâu, thành tâm thành ý nói lời cảm ơn.

“Bao cô nương đa lễ.” Trầm Phi Ứng trả lời, trong mắt cất giấu một tia mỉm cười. “sau này còn gặp lại, chúc các người thuận buồm xuôi gió.”

“đa tạ.”

Nói xong lời khách sáo sau, nàng mới nhắc lên lần vẫy xoay người ngoan ngoãn đi ra. Mới vừa ra tiểu lâu, bàn tay to lại vươn đến, kéo nàng đi xuống cửa hiên, đi qua vài đạo cửa tròn, không chút do dự đi ra bên ngoài.

“Thiết đại hiệp, người không cần nắm tay ta, ta sẽ không lại trốn nữa.” nàng vừa đi, còn thử kéo kéo bàn tay to kia, nhỏ giọng nói.

Nếu nàng đã biết hắn không muốn lấy nàng, sao nàng còn phải trốn đi nữa? Hơn nữa, lúc này không có rượu cũng không có thuốc mê, hắn tinh táo như vậy, cho dù nàng thật sự muốn chạy trốn thì cũng sẽ lập tức bị hắn dùng khinh công lôi trở về, hắn thật sự không cần nắm tay nàng không buông ra!

Thiết Tác lại ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục đi tiếp, thậm chí cầm tay nàng còn chặt hơn.

“ách — vậy, vậy— Thiết đại hiệp, xin hỏi, người muốn dẫn ta đi đâu?” nếu không thể “rời tay”, nàng chỉ có thể bắt đắc dĩ thay đổi vấn đề.

Trầm mặc.

“Thiết đại hiệp?”

Vẫn trầm mặc.

“Thiết đại hiệp, người nghe thấy được không?”

Con người đen nhìn nàng, môi bạc vẫn nhắm chặt.

Nàng nao núng nhìn, cuối cùng biết hắn không phải không nghe thấy mà là lười trả lời. Không có cảm giác say thức giục, nam nhân này lại trở nên ít lời, hơn nữa lúc trước đã nói chuyện với Trầm Phi Ứng, miệng vàng của hắn hôm nay hình như đã dùng xong rồi.

Không có được câu trả lời, Mãn Ý rất cục chết tâm, nhắm miệng lại không hé răng, nhấc giày nhỏ thêu hoa nhận mệnh đi theo hắn, một đường đi ra trang viên La gia.

Sau khi rời khỏi trang viên, bọn họ lên xe ngựa tới trước bến tàu thành Thiệu Dương, rồi sau đó lên tàu thuyền của Nghiêm gia, một đường đi hướng bắc.

Thuyền thương nhân ngược gió mà đi, nàng được an trí ở khoang tốt nhất, mỗi bữa cơm đều từ Thiết Tác tự mình bưng tới. Hắn canh gác rất nghiêm, giống như cai ngục vậy, không hề rời tầm mắt khỏi nàng.

Ba ngày hai đêm sau, thuyền thương nhân cập bờ, hạ neo ở bến tàu ngoài kinh thành.

Mãn Ý bị mang rời thuyền, lại bị mang lên xe ngựa, ném vào trong xe, trong lòng hoang mang lại khiếp sợ, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

Quái, nếu Thiết Tác muốn thoát khỏi nàng, sao lại không đem nàng ở lại thành Thiệu Dương, giấu ở cái trang viên kia là được, làm gì mà phải tốn tiền mang theo nàng tàu xe mệt nhọc, trở lại kinh thành?

Ừm, hay là hắn cảm thấy thành Thiệu Dương không đủ kín, quyết định thi hành khuôn vàng thước ngọc “nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất” này, giấu nàng ở trong kinh thành?

Nàng ngồi ở trong xe ngựa, nhíu lại mày liễu, nghĩ lại nghĩ, đoán lại đoán, cái đầu nhỏ sắp toát ra khói, lại vẫn không đoán ra, đến tột cùng là Thiết Tác tính làm như thế nào? Lúc trước hắn chỉ nói thay đổi quyết định, lại chưa nói là sửa lại thành gì.

Tiếng vó ngựa đát đát đi phía trước, nàng ngồi ở trong xe, tâm phiền ý loạn không để ý ngoài cửa sổ, thẳng đến khi xe ngựa dừng lại, nàng mới như từ trong mộng mới tỉnh, vươn tay xúc màn lên nhìn ra bên ngoài –

Ánh vào mi mắt rõ ràng là cửa gỗ khắc hoa mười tám phiến vẽ chim vàng kim kia!

Cả người Mãn Ý đều choáng váng.

Khách sạn Long Môn!

Không, phải, chứ!

Bọn họ lại trở về?!

“Thiết, Thiết Thiết Thiết Thiết Thiết đại hiệp, sao chúng ta lại trở lại?” khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, giọng nói phát run hồi, thân mình liều mình rụt lui vào trong xe, chỉ sợ sẽ bị người nhìn thấy.

Thiết Tác không nói một lời, trong con ngươi đen thâm sâu lóe ánh sáng khó nói, bàn tay to vói vào giống như điều hâu bắt con gà con, lời nàng đi ra.

Sau đó, hắn lại nắm lấy tay nàng, đi thẳng vào cửa lớn khách sạn!

“không muốn không muốn! Ta không muốn đi vào a! A — ta không muốn.” nàng không ngừng giãy dụa, giày nhỏ thêu hoa bị kéo trượt trên mặt đất, rốt cuộc vẫn không địch lại sức mạnh của nam nhân, chỉ có thể một đường bị kéo vào khách điểm.

Mới vừa vào cửa, lòng của nàng liền trầm xuống.

Khách điểm vô cùng náo nhiệt, nơi nơi giăng đèn kết hoa, vô số chữ hi đỏ thắm, toàn bộ đại sảnh được bố trí thành hi đường hoa lệ, trên chủ vị chính giữa có các bài vị tổ tông, hai bên còn có hoa chúc long phượng. Mỗi bàn đều có khách quen ngồi đây khách sạn, có người là dân chúng bình thường, có người là quan to quyền thế, thậm chí ngay cả cha mẹ của nàng cũng đến!

Tiếng nói mềm ngọt, từ lâu hai truyền xuống dưới.

“cuối cùng đã trở lại.” Long Vô Song chậm rãi tiêu sái đi ra, cười khẽ một tiếng. “ta còn tưởng là thuyền đến muộn, đang định phái người đi bến tàu đón người!” nàng duỗi tay ra, nha hoàn lập tức bưng ly trà ngọc mài lên.

Mãn Ý sợ hãi, dưới ánh mắt của mọi người, nàng run run lui ra sau, vừa thẹn vừa sợ muốn tránh đến sau lưng Thiết Tác, mẫu thân cùng chúng bọn nha hoàn lại cùng lên lời nàng ra.

“nhanh lên nhanh lên, nếu không thay quần áo thì sẽ không kịp canh giờ!” Ngao Phượng Nghi chỉ huy nha hoàn, đẩy con gái ra sau đại sảnh. “tiểu thúy, lấy áo cưới tân nương từ giá áo xuống, cẩn thận đừng làm nhăn. Phúc nhĩ, chuẩn bị mũ phượng tốt, nhanh lên!”

Bàn tay to và tay nhỏ bé đang nắm chặt bị tách ra, không có nhiệt độ thô ráp kia nắm giữ nàng, trong lòng nàng càng hoảng càng sợ hãi, cho dù bị mẫu thân càng đẩy càng xa, lại vẫn liên tục quay đầu, lo lắng nhìn Thiết Tác.

Huhu, tại sao có thể như vậy? “quyết định” của hắn đâu? Không phải là hắn muốn giấu nàng đi sao? Không phải là hắn cũng không nguyện ý thành thân sao? Vì sao còn mang nàng trở về “chui đầu vào lưới”? Hiện tại thế này là thế nào?

“Thiết đại hiệp.” nàng kêu to, mắt đỏ lên, sắp khóc ra.

Long Vô Song lại cười đánh gãy nằng.

“còn Thiết đại hiệp cái gì! Nền sửa miệng đi, gọi Thiết đại ca đi!” ngón tay thon dài của nàng kiêu diễm niết nhẹ cái chén, nhẹ lắc ly trà. “À, không không không, đợi lát nữa nên sửa thành phu quân!”

Các tân khách nghe vậy đều cười to, trong tiếng cười ồ ồ, Mãn Ý bị đẩy đi phía trước. Tiến vào sương phòng sau đại sảnh, nàng thoảng nhìn sắc mặt phụ thân xanh mét, cứng ngắc ngồi ở trên chủ vị, giận mà không dám nói gì.

Vừa tiến vào sương phòng, mẫu thân cùng đám nha hoàn liền vây quanh nàng, ba chân bốn cẳng thay đồ cho nàng.

“nương, con—” Mãn Ý muốn nói.

“được rồi được rồi được rồi, nương đều biết nương đều biết. Nào, Tiểu Yến, mau giúp tiểu thư thay xiêm y!”

“nương, con—”

“nương đều biết nương đều biết. Tiểu Thúy, áo cưới tân nương đâu? Còn không mau lấy ra!” Ngao Phụng Nghi giương giọng hô, mắt sắc nhìn thấy trên da thịt của con gái có không ít miệng vết thương, sắc mặt lập tức có chút thay đổi. “con bị thương? Sao lại bị thương?” nàng vội vàng tiến lên, xác định miệng vết thương rất nhẹ, cũng đã được xử lý thích đáng, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“khi con bị dân buôn lậu bắt cóc, ở trên thuyền bị thương,” nàng nhỏ giọng trả lời, áo ngoài đã bị cởi sạch, trên thân thể mềm mại chỉ còn lại áo yếm và khố mỏng manh. “là Thiết đại hiệp đuổi theo, đã cứu con.” nàng vươn hai tay che trước ngực mềm mại, mặt nóng lên.

Ngao Phụng Nghi neho mắt lại, biểu cảm của con gái rất lạ.

“cũng là Thiết đại hiệp chữa thương giúp con?”

Không có biện pháp nói dối mẫu thân, Mãn Ý chỉ có thể gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào rất đẹp, không nhận được hồi tưởng lúc Thiết Tác giúp nàng chữa thương.

Bọn nha hoàn nắm chắc cơ hội, giúp nàng mặc áo đơn màu trắng lên người trước, sau đó lại mặc vào áo cưới tinh xảo. Thẳng đến khi các nàng cảm khăn quàng vai muốn giúp nàng mặc vào, nàng mới hồi phục tinh thần lại, liếc nhìn cái đầu nhỏ, giấy dựa không chịu đi vào khuôn khổ.

“nương, không được, đừng như vậy! Con, con không thể gả, con, con con con con.” nàng tròn trái tròn phải, không chịu mặc vào khăn quàng vai, chạy vòng vòng quanh trong sương phòng chạy trốn khỏi đám nha hoàn.

Ngao Phụng Nghi đảo cặp mắt trắng dã, không thể nhìn được nữa quát: “bắt lấy nàng!”

Có mệnh lệnh của phu nhân, lá gan của đám nha hoàn cũng lớn hơn, có người nói thực xin lỗi, có người la hét thất lễ, bao quanh vây quanh lấy nàng, mạnh mẽ đè nàng đang giấy dựa không thôi, cuối cùng mặc vào chiếc khăn quàng vai kia.

“huhuhu, buông, buông ra!” Mãn Ý khóc nức nở, bị đám nha hoàn áp chế, tuyệt vọng đá loạn chân.

“con không lấy chồng?” Ngao Phụng Nghi đến gần, trừng mắt nhìn con gái một cái. “con đã đi theo Thiết đại hiệp ở bên ngoài mấy ngày mấy đêm, ngay cả thân mình cũng bị hắn nhìn thấy, hiện tại con không lấy chồng cũng không được!”

“nhưng mà — nhưng mà —”

“đừng có nhưng! Mau! Đội mũ phượng, đừng để lỡ canh giờ, tất cả mọi người còn đang chờ bên ngoài!”

“nương—”

“còn nữa còn nữa, vòng tay nạm vàng này cũng phải đeo, đây chính là Ngao gia truyền gia chi bảo, ông ngoại con luôn dặn, khi con thành thân trăm ngàn phải cho con đeo.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, vòng tay đã được đeo vào cổ tay nàng.

“nương—”

“khăn hi đâu? Mộng Mộng, còn không đem khăn hi lại đây!”

Khăn hi phủ xuống dưới, trước mắt nàng chỉ còn lại có một vùng màu đỏ.

“nương—”

“đưa nàng đi đi!”

“Huhu! Nương, nương, con không muốn —”

Không người nào để ý kháng nghị của nàng, dưới sự ‘lãnh đạo’ của Ngao Phụng Nghi, đám nha hoàn phụ giúp ‘trang bị đầy đủ’ hết cho tân nương từ ra sương phòng, bước vào đại sảnh ồn ào tranh cãi ầm ĩ, trực tiếp đi đến trước hi đường.

“huhu huhu, con không muốn — như vậy không được — không được.....” nàng kháng nghị khóc kêu, vào đại sảnh liền chuyển thành anh anh khóc nức nở, ở dưới khăn hi đỏ thấm run rẩy khóc thút thít.

Da mặt của nàng mỏng, không dám ở trước công chúng khóc lớn kêu to. Nhưng mà, dù là khóc kêu hay là khóc thút thít, người bên ngoài căn bản không hề để ý tới, không khí náo nhiệt cuộn cuộn, muốn nhìn bọn họ bãi đường thành thân.

Thân mình nhỏ đứng ở trước hi đường, cô đơn run run, sau đó lén lui ra sau, lui ra sau, vọng tưởng có thể cứ thế một đường rời khỏi đại sảnh đi. Gương mặt dưới khăn hi sớm đã khóc lê hoa mang vũ, giọt lệ như là trần châu, từng giọt từng giọt chảy xuống.

Huhu, như vậy không được! Thiết Tác lại không muốn lấy nàng, bọn họ không thể cưỡng ép Thiết Tác thành thân với nàng!

Tuy rằng nàng cũng không hiểu hẳn bị uy hiếp hay là duyên cớ gì khác, sao lại muốn dẫn nàng trở về, nhưng mà nàng nhớ rõ ràng là hẳn cũng không muốn kết hôn với nàng, lúc trước thậm chí còn ủy thác Trầm Phi Ứng, muốn gặt Long Vô Song giấu nàng đi.

Hắn không muốn lấy nàng hẳn không muốn lấy nàng hẳn không lấy nàng nàng.....

Hắn, không, muốn, lấy, nàng!

Một chuỗi chữ dài kia lại toát ra, trong lòng nàng co rút lại, có chút phát đau, khóc thút thít lợi hại hơn, thân mình lại lui ra sau.

Bàn tay to ngăm đen thô ráp lại quen thuộc đột nhiên cầm tay nhỏ bé của nàng, ngăn cản nàng tiếp tục lui ra sau.

Nàng cắn môi đỏ mọng, khóc run lên ngẩng đầu, nhấc khăn hi đỏ thấm lên, lộ ra khuôn mặt đầy lệ. Nàng nháy hai mắt đầm lệ lơ mơ, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận nửa mở, đang muốn mở miệng bảo hẳn mau mau trốn đi nếu không thì sẽ bị buộc thành thân với nàng.

Nhưng biểu cảm của Thiết Tác lại làm cho nàng quên ngôn ngữ trong nháy mắt.

Khuôn mặt tuấn tú nghiêm khắc kia không có một chút nào là không tình nguyện, không có một chút nào là không hề không vui, thậm chí không có một tia miễn cưỡng.

Hắn đứng ở trước hi đường bình tĩnh nhìn nàng, con ngươi đen thẳm tập trung vào trong mắt của nàng, tựa như đêm đen vì nàng lau đi nước mắt vậy, có chuyên chú nói không nên lời và kiên định.

Không biết vì sao, nước mắt của nàng liền ngừng, ngực vốn đau đớn cũng bởi vì hắn nhìn chăm chú mà lại lần nữa được hòa tan.

“A, không thể lấy khăn hi xuống!” Ngao Phụng Nghi vội vã hô, từ chỗ chủ vị chạy tới, tự mình nắm lên khăn hi thay con gái đội lại, còn nhìn trái xem phải trong chốc lát, xác định sẽ không rơi xuống mới yên tâm trở lại chủ vị ngồi xuống.

Trước mắt Mãn Ý lại lần nữa bị phủ một vùng đỏ. Nhưng mà, tuy rằng không nhìn thấy cặp con ngươi đen kia, nhưng mà rung động trong lòng nàng vẫn còn, trong mắt hẳn có lực lượng nào đó làm cho nàng đã quên khóc, đã quên phản ứng, đã quên hết thấy quanh mình.

Có một âm thanh từ nơi rất xa rất xa truyền tới.

“nhất bách thiên địa.”

Nàng ngốc ở tại chỗ, cũng không nhúc nhích, thẳng đến khi một cái bàn tay to vươn đến nhẹ ấn cái gáy của nàng, đè nặng nàng cúi đầu.

“nhị bách cao đường.”

Sắc mặt xanh mét Bao đại nhân mắt thấy giấc mộng phong tước vỡ tan, không thể bức con gái đi “vì nước quên mình”, rốt cuộc không kiềm chế được, kích động đứng lên.

“không được, ta không —”

“khụ ừm!”

Chỗ hạng nhất tịch truyền đến một tiếng nữ tử ho nhẹ. Sắc mặt Bao đại nhân trắng bệch, như là con chuột nghe thấy mèo kêu, hoá tốc ngồi trở lại, cũng không dám kháng nghị nữa, sợ tới mức thiếu chút nữa sẽ quỵ xuống.

“phu thê giao bách!”

Người chủ trì lại cao giọng hô.

“đưa vào động phòng!” Long Vô Song cướp lời, mừng rỡ như là vừa nhặt được trân bảo, đắc ý dào dạt tuyên bố.” được rồi, từ nay về sau, muội chính là người của khách sạn Long Môn ta!”

Mãn Ý dưới khăn hi đỏ thắm đột nhiên chấn động toàn thân. Lời nói của Long Vô Song như sấm đánh trong đầu của nàng, đến lúc này nàng mới chậm nửa nhịp tỉnh ngộ lại –

Nàng thành thân!

Bạn đang đọc truyện *Bao Quân Mãn Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 6 (H)

Đi một cái vòng lớn, nàng vẫn thành thân!

Đại đội người ngựa vây quanh Mãn Ý, đem nàng toàn thân như nhũn ra đưa vào phía sau khách sạn, đến tiểu viện mà Thiết Tác ở nhiều năm.

Trong tiểu viện, trần nhà vốn đơn giản bởi vì có chuyện vui cho nên cũng được bố trí xa hoa, vốn là trần chỉ màu trắng, giờ cũng đổi thành vải đỏ thêu bằng sợi tơ vàng, bên giường còn có màn đỏ. Dưới màn, người đang ngồi chính là tân nương tử đang nhỏ giọng khóc thút thít.

“ huhuhuhuhuhu –”

“đừng khóc, còn khóc cái gì chứ?” Ngao Phụng Nghi than thở, tiếp nhận khăn tay từ trong tay nha hoàn, vờn vào trong khăn hi lau khô nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“huhuhuhuhuhu.”

“con ngẫm lại xem, gả cho Thiết đại hiệp so với đi gả Thái vương còn tốt hơn nhiều!”

“ huhuhuhuhuhu.”

“đừng khóc, con không muốn sung to hai mắt động phòng đấy chứ?”

“ huhuhuhuhuhu. Người ta. Người ta. huhuhuhuhuhu.”

Phía dưới khăn hi liên tục truyền ra tiếng khóc, Ngao Phụng Nghi vỗ vỗ tay con gái, nghĩ đến có lẽ nàng xấu hổ, bị hôn lễ vội vàng này dọa, đang muốn mở miệng nói vài câu an ủi, cửa gỗ đã bị đẩy ra, tân lang ném tân khách đằng trước, đang đi đến.

Hôm nay tân khách trong khách điểm đến đều là vì uống ly rượu mừng này, theo lý, tân lang nên ở lại đằng trước cùng các tân khách nhất nhất kính rượu.

Nhưng mà, Thiết Tác mặt lạnh quét một vòng ở trong đại sảnh, mọi người liền giống như gặp tuyết lạnh, ngoan ngoãn tự uống luôn, không ai dám can đảm tiến lên mời rượu.

Nhìn thấy bóng người to lớn kia, tất cả đám nha hoàn đều ngậm miệng, cứng người ở tại chỗ không dám động, cực kỳ sợ vị tân lang này.

Bên trong nháy mắt yên tĩnh, áp lực vô hình tràn ngập ở trong phòng ép người ta không thở nổi.

“được rồi, chúng ta đều đi ra ngoài đi, xuyên tiêu nhất khắc thiên kim, đừng đánh nhiều bọn họ.” Ngao Phụng Nghi đánh vỡ trầm mặc, nhìn ra con rể mới ra lò không chào đón có người ngoài ở đây.

Có phu nhân đặc xá, đám nha hoàn thờ dài nhẹ nhõm một hơi, người người thùng thùng chạy ra bên ngoài, không ai dám ở lâu, càng không nói đến là đòi lì xì đỏ.

Chỉ trong chốc lát, đám nha hoàn đều chạy hết, Ngao Phụng Nghi lại chậm chạp không đi, vẫn tựa vào bên cạnh con gái, nắm tay nhỏ bé của con gái, nhẹ giọng an ủi.

“ ngoan, đừng sợ, Thiết đại hiệp sẽ đối đãi tốt với con.” lúc nàng nói chuyện, hai mắt cố ý nhìn thẳng Thiết Tác, ở mặt ngoài là an ủi con gái, kỳ thật cũng là nói cho hắn nghe.

Khuôn mặt tuấn tú nghiêm khắc không có biểu cảm gì, con người đen nhìn thẳng nàng, sau một lúc lâu mới chậm rãi gật đầu.

Được đến cam đoan không tiếng động này, Ngao Phụng Nghi mới mỉm cười đứng dậy bước ra ngoài. Kiến thức của nàng rộng rãi, nhìn người chưa từng sai lầm, biết nam nhân giống như vậy luôn một lời nói đáng giá ngàn vàng, sau này con gái bảo bối sẽ hạnh phúc, không cần nàng lo lắng.

Cửa gỗ bị đóng lại, tiếng người huyền não đi xa, trong phòng chỉ còn hai người.

Mãn Ý ngồi ở bên giường, túm một góc váy, nhỏ giọng khóc thút thít, thẳng đến khi khăn hi trên đầu bị nhấc lên, trước mặt khôi phục ánh sáng, nàng vẫn cúi đầu, khóc rất đau lòng.

Nàng khóc khóc, khóc hai mắt sưng lên, âm thanh có chút nghẹn ngào, lại vẫn không đợi được Thiết Tác phản ứng. Rốt cục, nàng rốt cuộc không nhận được, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn ẩm ướt nước mắt, chủ động mở miệng đặt câu hỏi.

“vì sao lại như vậy?” nàng nhìn khuôn mặt tuần tú tục tăng kia, dùng giọng nói đáng thương khóc hu hu, hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Tuy rằng mẫu thân nói đúng, nàng và Thiết Tác cô nam quả nữ, đã ở bên ngoài nhiều ngày như vậy — càng miễn bản hấn đã ôm nàng, nhìn nàng, chạm nàng, còn hôn nàng, sớm vượt qua hạn độ lễ giáo cho phép — nàng không lấy hấn cũng không được.

Càng nhiều nước mắt tích tấp lẫn xuống.

Nhưng — nhưng — nhưng rõ ràng là hấn không nguyện ý lấy nàng!

Nàng thật sự không rõ, một người không muốn thành thân vì sao ở trong hôn lễ lại có biểu cảm này? Dù là âm u hay lạnh lẽo, tại một khắc kia tất cả đều biến mất, nàng chỉ thấy sự nóng rực hơn cả lửa trong cặp con ngươi đen kia.

Càng xấu hổ là, nàng cư nhiên còn nhìn ngây người, trong đầu loạn lên mấy hình ảnh hấn cỡi xiêm y của nàng, hấn chữa thương cho nàng, hấn gạt lệ cho nàng, ngón tay thô ráp của hấn dính thuốc mỡ, tí mi bôi lên da thịt trước ngực nàng.

Kí ức xấu hổ kia làm cho nàng hoàn toàn thất thần, thậm chí đã quên kháng nghị. Đợi khi phục hồi tinh thần lại, bọn họ đã bái đường thành hôn, dưới sự chứng kiến của mọi người, chính thức trở thành vợ chồng.

“Thiết đại hiệp, có phải đã có chỗ nào sai sót?” nàng chống đôi chân như nhũn ra, chạy chậm bước đến bên cạnh hấn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng thương hỏi. “ý của ngươi lúc trước...không phải là muốn giết ta đi sao?”

Con ngươi sâu không thấy đáy nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp kia.

“Thiết đại hiệp?” không đợi được câu trả lời, hai tay nàng cầm ống tay áo của hấn, bắt lực hỏi.

Môi bạc vốn nhắm chặt cuối cùng mở.

“ta thay đổi quyết định.”

“ta biết ngươi —” nàng vội vàng trả lời, lại dừng một chút, vội vàng sửa miệng, cái đầu nhỏ dùng sức lắc. “không, ta không biết! Ngươi rốt cuộc sửa quyết định thành gì?”

Huhu, nàng đã bị làm cho hồ đồ! Hấn thay đổi quyết định? Là quyết định tuân thủ hứa hẹn với Long Vô Song, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục cho nên mới nguyện ý lấy nàng?

Nước mắt lưng tròng, vừa khăn trương vừa lo lắng nhìn Thiết Tác, chờ hấn giải thích rõ ràng, cố tình, đôi môi bạc kia chỉ bỏ lại một câu rồi lại nhắm chặt lần nữa, chậm chạp không nói ra nữa chữ.

Nàng nín thở ngưng thần, thẳng đến khi ngực phát đau, mới đột nhiên phát hiện mình lo lắng đến mức ngay cả hô hấp cũng quên. Nàng vỗ vỗ ngực, nhỏ giọng thở hắt hắt một hơi, còn muốn há mồm hỏi lại, tầm mắt đứng lúc thoáng nhìn rượu giao bôi trên bàn.

Nước mắt ngừng, nàng bừng tỉnh đại ngộ.

“a, ngươi uống rượu?” nàng lo lắng truy vấn, nghĩ đến tìm được “thủ phạm”. “có phải không? Ngươi uống rượu?!” nàng còn nhớ rõ ràng “giáo huấn” lúc trước, khi hấn uống rượu, ngoài nói nhiều ra, thần thái không khác gì bình thường.

Thì ra là thế! Cái này thì thông, từ lượng của Thiết Tác cực kém, khẳng định là sau khi uống rượu mới nhất thời “hồ đồ”, mất đi năng lực phán đoán, bị những người đó sắp xếp, thành thân với nàng.

“ngươi uống bao nhiêu? Khi nào thì uống?” lòng nàng nóng như lửa đốt, tay nhỏ bé ôm mặt hấn, kiễng mũi chân, mặt dè sát vào gương mặt hấn, ngửi hơi thở của hấn. “ngươi uống say? Đúng không? Đúng không?” nàng vừa ngửi vừa hỏi, lại vẫn không ngửi thấy mùi rượu.

Quái, hấn uống rượu gì? Vì sao mà ngay cả một chút mùi hương, nàng cũng không ngửi thấy?

Nàng ngửi ngửi một lúc lâu, vẫn không ngửi ra “chứng cứ”, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt giác dựa vào gần hơn, không tin khứu giác vốn linh mẫn của mình lại không nhạy. Rốt cục, nàng buông tha, quyết định buông tôn nghiêm nghề nghiệp, trực tiếp hỏi đáp án ra.

“Thiết đại hiệp, rốt cuộc ngươi uống —”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mới nâng lên, môi bạc liền giam lại đôi môi non mềm của nàng, nuốt nghi vấn của nàng.

Hắn hôn nàng!

Hai tay mạnh mẽ dễ dàng ôm lấy nàng, làm giày nhỏ thêu hoa bị nhấc khỏi mặt đất.

Lúc đầu nàng cứng ngắc, bắt lực ở trong lòng hắn, bị hắn bá đạo hôn, vừa rõ ràng lại vừa mê ly cảm giác được đầu lưỡi hắn tiến vào trong miệng của nàng, dây dưa cái lưỡi hương thơm mềm mại, ấm áp lại ngọt ngào của nàng.

Cái hôn cuồng nhiệt, vô cùng có kiên nhẫn. Hắn khi nhẹ khi nặng, cắn hôn môi của nàng, kích thích phản ứng trực trác của nàng, thẳng đến khi thân mình yêu kiều mềm mại kia dần dần mềm hoá ở trong lòng hắn.

Nàng choáng váng, cảm giác được bàn tay to của hắn vuron vào trong áo cưới của nàng nắm lấy núi đồi mềm mại, ngón tay thô ráp lướt qua nụ hoa non mềm, dụ dỗ nàng nở rộ vì hắn.

A a a, không xong rồi, hắn hôn nàng, vuốt ve nàng như vậy, nàng không thể suy nghĩ!

Điều duy nhất có thể xác nhận là miệng hắn không có vị rượu —

“Um — um, Thiết đại hiệp — không thể — chúng ta.....” môi bạc dọc theo gáy phần mềm, vừa hôn vừa cắn, nàng né tránh, khắc chế không phát ra rên rĩ, cái đầu nhỏ nghiêng sang một bên, còn vọng tưởng muốn ngăn cản công kích quá mức thân mật này.

Mũ phượng vô giá bởi vì nàng nghiêng đầu mà leng keng leng keng rơi xuống, lại không có ai có tâm tư quan tâm.

Thiết Tác không để ý tới kháng nghị của nàng, ngược lại hôn càng sâu, thậm chí còn ôm lấy nàng bước đến giường lớn trải đệm đỏ.

Áo cưới tinh xảo dưới hai bàn tay to kia dễ dàng bị vò nhăn lại, từng viên trân châu Nam Hải bị rơi xuống đầy đất, ngay cả lớp trong cùng của quần áo nàng cũng bị ném khỏi giường, lộ ra da thịt trắng nõn không tỳ vết.

“Thiết đại hiệp —”

Môi bạc lại hạ xuống lần nữa, hôn lên da thịt kiều diễm, nóng hơn cả lửa.

“thiết đại —”

Bàn tay to mạnh mẽ di chuyển trên thân thể mềm mại, mon tron toàn bộ người nàng, không buông tha chút mềm mại nào.

“Thiết..... Thiết.....” nàng e lệ giãy dụa, làn da như tuyết hiện lên đỏ ửng, con mắt sáng ngập nước chớp chớp nhẹ, nửa nằm ở trên giường nhẹ giọng ưm, âm thanh càng thêm yêu kiều đáng thương.

Thiết Tác hơi híp mắt, nhanh chóng cởi quần áo ra, hai vai ngăm đen rộng lớn, bộ ngực rắn chắc dần dần bại lộ ở dưới ánh nến.

Thân hình hắn trần trụi tinh trắng, phủ kín vô số vết thương, so với khi hắn quần áo chỉnh tề càng thêm uy mãnh làm cho người ta sợ hãi. Nhưng mà, không biết vì sao trong lòng nàng tuy đầy xấu hổ, nhưng không hề sợ hãi.

Thân hình cao lớn đi lên giường, kéo nàng vào trong lòng. Khi môi bạc cực nóng lại dán lên cổ trắng mềm mại, nàng nghe thấy một tiếng lẩm bầm.

“Nàng nói quá nhiều.”

Nàng? Nàng nói quá nhiều?

Có trong nháy mắt, nàng rất muốn ngồi dậy thận trọng nói cho hắn, khi hắn bị quá chén thì nói mới nhiều! Kia quả thực giống như là trường giang hoàng hà cùng nhau tràn ra vậy, thao thao bất tuyệt nói không ngừng, nhắc đi nhắc lại khiến người ta chỉ muốn kêu cứu mạng, nàng căn bản còn kém xa—

Nhưng khi Thiết Tác bắt đầu hôn duyên đôi gò nở nang mẫn cảm, môi đỏ mọng chỉ có thể kêu ra tiếng rên rĩ nhẹ, rốt cuộc không nói lên lời khác.

Thân hình nam tính trầm trọng đè nàng xuống giường, nàng vừa thẹn vừa hoảng, theo bản năng nắm chặt lấy màn đỏ.

Màn đỏ nhẹ nhàng bay xuống, bao trùm lấy hai người trần trụi, tay nhỏ bé nắm chặt màn đỏ, theo động tác hắn nhẹ nhàng chạm thăm dò, hắn làm càn, bá đạo đột kích, khi thì chậm, khi thì nhanh.....

Mãn Ý rốt cuộc không có cơ hội kháng nghị.

A!

A, a a.....

Không, không, không được — nàng không được —, nàng thật sự không được —

Nàng nàng nàng — nàng rót cuộc không đi nổi nữa!

Mãn Ý vươn tay bám lấy cái cây bên đường, cái đầu nhỏ cúi xuống, mặt đến mức hai chân run lên, ai oán rất muốn lên tiếng khóc lớn.

Tĩnh tĩnh ngày, từ khi nàng cùng Thiết Tác thành thân đến nay cũng chỉ mới mấy ngày, Long Vô Song liền khẩn cấp hạ chỉ thị muốn bọn họ ra khỏi thành, đến ngoài thành thăm tra suối Phụng Long.

Phụng long chảy ra từ núi sâu, nghe nói nghìn năm qua chưa bao giờ khô cạn, chẳng những nước mát lạnh mà vị suối lại rất ngọt. Liền ngay cả tương Đường gia nổi tiếng thiên hạ đã có trăm năm lịch sử, cũng nhờ nước suối Phụng Long ủ ra tương mà mùi vị tuyệt diệu.

Muốn sản xuất rượu ngon, thứ không thể thiếu nhất chính là nước.

Nàng ngoan ngoãn đi theo Thiết Tác vào núi, lại không nghĩ rằng đây đúng là một chuyện kinh khủng. Từ buổi sáng xuất phát đến bây giờ, bọn họ mới đi nửa ngày đường núi, nàng đã mệt thở hồng hộc, rót cuộc không đi nổi nữa.

Nàng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, ăn sơn hào hải vị, mặc tơ lụa da cừu, chỉ cần vừa ra khỏi cửa nhà thì mùa đông có khiếu ấm, mùa hè có khiếu mát để ngồi. Chỉ có vài lần chạy trốn kết hôn kia mới bắt hai chân vốn được chiều chuộng của nàng phải lao động.

Nhưng mà, khi đó nàng đi cũng là đường phẳng, không giống như lần này, chẳng những là đi đường núi gập ghềnh mà còn phải đi cả ngày.

Trên đùi đau mỏi, làm cho nàng không chịu nổi, mặt mày rất muốn ngồi xuống. Ngay tại lúc nàng thở phì phò, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn xung quanh, tìm nơi có thể ngồi xuống nghỉ chân một chút, một bóng đen bỗng lác minh xuất hiện giống như toà núi nhỏ che khuất ánh nắng.

Nàng cuống quýt ngẩng đầu, thấy Thiết Tác khẽ nhắc lông mày kiếm đang cúi đầu nhìn nàng.

“Thiếp, thiếp lập tức liền theo sau —” nàng vội vàng khởi động thân mình, gian nan bước đi, muốn đi tiếp. Nhưng mà nàng thật sự quá mệt mỏi, không có đại thụ chống đỡ, hai chân liền bỗng dưng mềm nhũn.

Thiết Tác động tác rất nhanh, một tay vươn ra đỡ lấy eo nhỏ, không để nàng ngã quỵ rạp trên mặt đất.

“Thực xin lỗi, thiếp... thiếp...” nàng nhỏ giọng giải thích, thậm chí oán bản thân, ngay cả đường núi cũng không thể đi, hẳn khẳng định sẽ không kiên nhẫn với sự trôi buột là nàng.

Ý nghĩ hối hận vừa mới toát ra trong đầu, Thiết Tác lại buông tay, xoay người ngồi xổm xuống ở trước mặt nàng.

“Đi lên”

Giọng nói trầm thấp truyền đến, nàng sững sờ tại chỗ, nhìn cái lưng rộng lớn kia, trong nháy mắt mất đi phản ứng.

Ngay tại lúc nàng chần chờ, giọng nói trầm thấp kia lại vang lên.

“Đi lên.” hắn lặp lại, không có quay đầu.

A, Thiết Tác muốn cõng nàng!

Nàng tỉnh táo lại, không dám làm hắn đợi lâu, chỉ có thể nhanh chóng dùng tư thế ngóc ngách nhất, hai tay vịn lấy đầu vai hắn, thân mình nằm úp sấp lên lưng hắn.

“Ách, thiếp được rồi” nằm úp sấp sau, nàng nhỏ giọng báo cáo.

Hai tay Thiết Tác vươn ra sau, cõng nàng lên rồi đi tiếp, giày dẫm lên đường núi gập ghềnh, cho dù cõng nàng nhưng bước đi vẫn như bay, giống như việc cõng nàng như cõng lông chim, không có sức nặng gì.

Trong núi, gió mát nhẹ thổi, tuyết lớn mấy ngày trước đây đã bị mặt trời hòa tan.

Tuy rằng gió núi vẫn mang theo một chút lạnh lạnh, nhưng mà ghé vào trên lưng Thiết Tác, nàng lại chỉ cảm thấy nhiệt độ ấm nóng lộ ra từ thân hình rắn chắc của hắn, cách mấy tầng quần áo truyền nhiệt độ đến thân thể của nàng. Sự xấu hổ và bồn chồn đồng thời hiện lên trong lòng, khóe miệng hồng hồng mại lạng lẽ nhắc lên nụ cười.

Nàng vẫn luôn biết, con gái thì phải lập gia đình.

Nhưng mà, nàng chưa từng nghĩ tới mình lại gả vội vàng như vậy, còn có thể gả cho nam nhân giống hắn như vậy. Nàng càng không nghĩ tới, thì ra cuộc sống với hắn sẽ là cảm giác như thế này.

Tuy rằng là bị cưỡng bức thành thân, nhưng kỳ thật Thiết Tác đối đãi với nàng rất tốt.

Hắn mạnh mẽ, tục tằn, khi không uống rượu thì miệng luôn nhắm giống như vỏ ngọc trai, tuy rằng trầm mặc ít lời, nhưng lại luôn dùng phương thức của

riêng hấn để che chở săn sóc nàng. Nàng không biết thế từ người khác có phải cũng giống nàng như vậy không, chỉ cần cảm nhận được sự săn sóc của trượng phu, là trong lòng giống như được rót mật vậy, ngọt ngào cơ hồ muốn hòa tan.

Chỉ là, Thiết Tác thật sự quá trầm mặc, nàng luôn không nhận ra tâm tư của hấn, thường thường cũng chỉ có thể đoán.

Cổ tình, nàng lại không phải người thông minh tuyệt đỉnh, bản sự của nàng quá kém, mười lần thì còn đoán không trúng một lần. Như là vừa rồi, nàng đã đoán sai, nhìn thấy Thiết Tác nhú mi, còn tưởng rằng hấn sẽ trách cứ nàng đi chậm, không nghĩ tới hấn không chỉ không trách nàng mà còn công nàng.

Từng trận gió núi thổi tới, nàng ghé vào trên lưng hấn, ngửi hơi thở quen thuộc của nam nhân trên người hấn, nàng dần dần trầm tĩnh lại.

Một sự xúc động nảy lên trong lòng, nàng đột nhiên rất muốn nói cho hấn, tuy rằng bọn họ bị bức thành thân nhưng nàng rất vui sướng, vui sướng vì người cưới nàng là hấn...

Bước chân trầm ổn dừng lại, Thiết Tác đột nhiên thả nàng xuống.

Đang định thốt ra, đảo mắt đã bị sự xấu hổ bao phủ. Nàng cắn môi, mặt ửng đỏ, nuốt xuống lời nói bên miệng, cố gắng giả vờ như không sao cả.

“Chúng ta đến nơi rồi sao?” nàng hỏi.

“Chờ ở chỗ này.”

“Dạ?”

Không đợi nàng phản ứng lại, hấn đã thi triển khinh công, như chim điều giương cánh, chỉ vài lần lên xuống liền biến mất trong rừng cây phía trước, không nhìn thấy đâu nữa.

Không có Thiết Tác ở bên cạnh, rừng cây càng thêm âm trầm, im lặng thật đáng sợ.

Rõ ràng là thời gian khoảng giữa trưa, nàng lại cảm thấy sắc trời tựa hồ tối xuống, ngay cả gió cũng trở nên lạnh hơn. Hai tay mảnh khảnh ôm lấy mình, nàng nhìn quanh phát hiện bốn phía không có người, chỉ có nàng cô đơn một mình đứng trên đường núi mòn.

Nàng đợi lại chờ, nhưng Thiết Tác chậm chạp chưa trở về. Nàng trừng mắt nhìn chỗ sâu tối như mực, trong đầu bắt đầu miên man suy nghĩ, chỉ sợ trong rừng cây sẽ đột nhiên có một con hổ to chạy ra, giương mõm to đầy máu phác lại đây muốn cắn nàng...

Ba!

Có động tĩnh!

Âm thanh kia rất gần, gần giống như là ở bên tai nàng.

Mãn Ý chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà trong nháy mắt. Nàng dùng tốc độ chậm nhất, khễ nghiêng cái đầu nhỏ liếc nhìn sang bên cạnh.

Không phải lão hổ, mà là một con sâu lông từ trên cây rơi xuống, trùng hợp liền dừng ở đầu vai nàng, đang lắc lắc thân mình xanh ròn, không ngừng bỏ lổm ngổm.

Máu trên mặt lập tức rút đi, nàng mở ra cái miệng nhỏ nhắn, hơi thở bắt đầu dồn dập, sau đó –

“A-”

Tiếng thét vang dội chói tai, quanh quẩn ở trong rừng cây, khiến rất nhiều chim chóc không biết tên kinh hãi bay đi.

Nàng thét chói tai bỏ chạy, chạy ở trên đường mòn, không ngừng vung hai tay, liên tục phui trên người, chỉ sợ con sâu lông kia còn có các bạn khác cũng quyết định rơi xuống người nàng, cùng vận vẹo thân mình.

Bóng đen nùng bời vì nàng chạy liên tục cho nên ở trong mắt nàng giống như là đang sống. Nàng chạy loạn phui loạn, không ngừng thét chói tai, trong bóng đen bỗng dưng có một đôi bàn tay to vươn ra đặt lên đầu vai của nàng, nàng không kịp phản ứng, một tiếng va chạm vang lên, cả người đâm vào trong ngực rộng lớn kia.

Người thấy mùi hương quen thuộc kia, nàng như được cứu sống, hai tay vội vàng vươn ra ôm chặt lấy Thiết Tác.

“huu, đáng ghét, thật đáng sợ, thật đáng sợ!” nàng liên tục kêu, vòng hai tay ôm hấn, thân mình gắt gao dán vào hấn, chỉ có dựa vào thân hình rắn chắc nhiệt nằng kia, nàng mới cảm thấy an toàn chút.

“sao vậy?”

“có, có... có... có...” nàng kinh hồn, không dám ngẩng đầu. “Có sâu, ở, ở trên vai của thiếp –”

Bàn tay dày rộng nhẹ búng ở trên vai nàng, búng con sâu nhỏ đi, xác định không có con sâu nào làm cho nàng hoa dung thất sắc nữa, cũng không có vật

gì kỳ dị khác.

“không có.”

“thật?” mắt nàng run rẩy, nhìn trộm đầu vai, xác nhận không thấy sâu mới dám ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cực kỳ khổ sở nhìn hắn. “Thiết... Thiết đại hiệp, chàng vừa mới đi nơi nào?”

Bàn tay to hạ xuống đến lưng của nàng, cặp mày kiếm kia bỗng dựng khê nhú, trong đôi mắt hiện lên sự không vui.

“Thiết Tác.” hắn lạnh giọng nói.

Mãn Ý sững sốt, sau đó mặt nóng hồng, xấu hổ cúi đầu.

“Thiếp biết.” nàng dùng âm thanh nhỏ nhất trả lời.

Nàng đương nhiên biết tên của hắn! Dù thế nào thì nàng cũng đã gả cho hắn, thành thê tử của hắn, đâu thể nào không biết tên trượng phu?

Chỉ là thứ hắn muốn nghe không phải là hai chữ này. Bàn tay to vòng nắm lưng nàng, hơi chút căng thẳng, bá đạo yêu cầu đáp án của nàng.

“Thiết Tác.” hắn lặp lại, âm thanh so với lúc trước lại càng không vui.

“Thiết..... Thiết.....” nàng mặt đỏ tai hồng, lắp bắp mở miệng, lần đầu gọi ra tên của hắn. “Thiết Tác.”

Sâu trong con ngươi đen hiện lên một chút ánh sáng dịu dàng, chợt lại biến mất không thấy, lại giấu vào chỗ sâu nhất. Hắn nắm lấy tay nàng xoay người đi vào một hướng khác của đường mòn trong rừng, cất bước đi phía trước.

“Ừm, thiết đại — ách, Thiết Tác —” nàng không ngừng quay đầu nhìn đường mòn càng lúc càng xa, trên mặt tràn đầy hoang mang. “Chúng ta đi đâu vậy? Không phải là đường ở bên kia sao?”

“phía trước.” hắn lờn ít mà ý nhiều, dùng một tay kia cầm kiếm đẩy ra lá cây phía trước. “Đi hướng này.”

“À.” nàng lên tiếng, không nhận được lại hỏi: “Trước đây chàng đã từng tới sao?”

“không có.”

Hm, quái, nếu hắn chưa từng tới, vì sao lại thuộc đường đi như vậy? Đường mà hắn chọn so với con đường nàng đi lúc trước, bằng phẳng hơn nhiều, làm cho nàng thoải mái không ít —

Hai tròng mắt như thu thủy, nháy mắt sáng lên.

Nàng đột nhiên tỉnh ngộ, lúc này Thiết Tác rời đi thì ra là vì đi thăm dò địa hình, cố ý vì nàng tìm đường đi tốt hơn.

Nhìn chăm chú vào bóng lưng cao lớn kia, tay nhỏ bé mềm mại của nàng căng thẳng, nắm chặt bàn tay to dày rộng của hắn, cơ hồ tình nguyện cứ như thế đi theo hắn, đi đến chân trời góc biển, đi đến vịnh viễn sánh cùng thiên địa, đi đến lúc tóc hắn và nàng đều trắng xóa.....

Rừng cây tối đen như đột nhiên nhỏ đi, nàng thấy chỉ mới đi trong chớp lát, hai người cũng đã đi ra rừng cây, trước mắt rất thoáng đãng

Chỉ thấy một tòa vách núi cao hơn mười trượng đứng ở cách đây không xa, ánh sáng màu xanh thẫm như là một bức màn của thiên nhiên.

Phía dưới vách núi có một cái đầm nước suối, trong như gương, xanh như ngọc, hai bên đều đầy ảnh ngược hoa mai, bóng cây in lên mặt nước, đóa hoa non mịn theo gió nhẹ chậm rãi bay xuống. Nước suối tràn đầy đang chảy xuống chân núi, đóa hoa cũng theo dòng chảy mà đi.

Cảnh sắc trước mắt đẹp không sao tả xiết, làm Mãn Ý không ngừng tán thưởng.

Nàng nhắc lần vấy thêu lên, ngồi xổm ở bên suối trong suốt, tay nhỏ bé nhúng vào nước vốc lên một ngụm, cúi đầu cẩn thận uống.

Suối Phụng Long quả thực danh bất hư truyền, nước trong âm áp, đầu nguồn cũng ngọt lạnh, mang theo một chút dịu dàng, ngọt ngào. Nước tốt như vậy, nếu mang đi làm rượu thì thật khó tưởng tượng sẽ ỉ ra thứ tuyệt phẩm thượng hạng nào.

“Chàng tới uống xem, đây thật là suối ỉ rượu tốt nhất.” nàng cực kỳ vui vẻ, mang nước suối chưa uống cạn xoay người, vội vã muốn chia sẻ với hắn.

Con ngươi đen u ám yên lặng nhìn nàng, trong mắt hình như có thâm ý vô tận.

Mặt nàng đỏ lên, hiểu ra thế này quá mờ ám, vội vàng muốn rút tay về, nhưng Thiết Tác đã cúi xuống, uống số nước còn lại trong tay nàng.

Hơi thở âm áp phả vào đầu ngón tay của nàng, hình thành đối lập mãnh liệt với nước suối lạnh.

Hai tay nàng run rẩy, rốt cuộc không giữ được nước suối, chảy nhỏ giọt theo khe hở ngón tay, từng giọt từng giọt chảy đi hầu như không còn, nhưng hắn

vẫn không ngừng đầu, ngược lại lấy cái lưỡi nóng bỏng liếm hôn ngón tay của nàng.

“a –” nàng nũng nịu thờ nhẹ, đỏ mặt, vội vàng muốn lui lại.

Thiết Tác lại cầm chặt tay nàng, hai tay mạnh mẽ ôm nàng vào ngực hân, giống như lúc trước, mỗi một lần nóng bỏng mà bá đạo, hôn môi của nàng.

Nàng vừa then vừa quăn, lại cảm thấy choáng váng dưới nụ hôn của hân. Thân thể của nàng đã rất quen thuộc hân hôn nồng nhiệt, hân chạm vào, ngay cả khi trong lòng cảm thấy then thùng, nàng vẫn không nhận được lấy phương thức đã nhiều ngày mấy đêm mà hân đã dạy, trúc trắc hôn lại hân.

Tình huống dần dần không khống chế được, khi không khí lạnh phả vào da thịt ở cổ nàng, nàng mới đột nhiên phát hiện mình đã nằm ở trên cỏ, ngay cả nút thắt cũng bị hân cắn mở ra nẩy nút.

“a a, chờ, chờ một chút — không được —” nàng giãy dụa, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng như quả đào mật. “A! Thiết, Thiết đại hiệp — bây giờ vẫn là ban ngày —” nút thắt áo ấm bằng da chồn trắng bị hân cắn mở ra hết, lộ ra cái yếm bên trong.

“Thiết Tác.” hân hôn vành tai trắng nõn, khăn khăn lấp lại bên tai nàng.

“thiết, Thiết Tác.....” mặt nàng đỏ bừng, xấu hổ đến không dám mở mắt ra.” sẽ có người.....”

“đường sụp.”

“nhưng — nhưng mà.....”

“có người, ta sẽ biết.”

“nhưng — a —”

Kháng nghị không có hiệu quả, nàng không thể nói được nữa, chỉ có thể cố gắng khắc chế không rên rỉ ra tiếng.

Nhưng mà, bàn tay to của hân chạy bừa bãi ở trên người nàng, hỏa điểm nóng bỏng, đùa chọc nàng khó có thể chịu nổi.

Một tiếng ưm nhẹ phiêu ra môi đỏ mọng, sau đó lại là một tiếng, không quá bao lâu, nàng rốt cục hoàn toàn đầu hàng, e lệ vòng ôm lấy cổ cường tráng của hân, chìm vào kích thích không đáy, cánh môi hồng nhuận nửa mở rồi cuộc không ngăn chặn được từng đợt rên rỉ nhẹ kia.

Âm thanh yêu kiều dễ nghe mỉ hoặc người phiêu đảng bên suối, rất lâu không ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Bao Quân Mãn Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 7

Thời gian trôi cực nhanh. Thành thân đến nay, vội vàng đã qua một tháng có thừa. Tuy là tân hôn nhưng Mãn Ý cũng không thanh nhàn, sau khi trở về cùng Thiết Tác thẩm tra nguồn nước, xác định nước suối Phương Long có thể dùng, nàng bị Long Vô Song hạ chỉ thị đến một công trường ngoài thành để giám sát kiến tạo công trình phùng rượu. Long Vô Song không chỉ muốn nàng chứng quản phùng rượu, còn muốn làm cho nàng sản xuất rượu Phi Phùng, làm với nước suối Phương Long, ừ ra các loại rượu ngon các loại mùi vị. Từ lúc hai người thành thân, nàng ta liền lấy danh nghĩa Mãn Ý, truyền tin đến Giang Nam cho Ngao Thanh, khẩn cầu “mượn” hân cùng làm. Biết là cháu ngoại bảo bối muốn ử rượu, Ngao Thanh không nói hai lời liền phái tới hai lão sư phụ giỏi nhất. Hai lão sư phụ này từ nhỏ nhìn Mãn Ý lớn lên, cũng luôn thương yêu sủng ái nàng, đương nhiên là cam tâm tình nguyện, ngoan ngoãn đến kinh thành. Bên trong công trường, không ít tay nghề khéo tề tụ, ngày đêm không ngừng đẩy nhanh tốc độ. Xây dựng phùng rượu xong, suối Phương Long ở núi sâu cũng được mang về thông qua ống dẫn, dẫn vào phùng rượu, để tồn trong nhà. Về phần đường núi ban đầu, đã sớm được Long Vô Song sai quan binh đi tu sửa toàn bộ. Mãn Ý thật sự không nghĩ ra nữ thổ phi hay làm vậy kia làm sao có thể có năng lực này, ngay cả quan binh cũng tùy nàng điều động sai khiến? Nhớ tới vị ân nhân kiêm bà mối đủ loại ác kia, Mãn Ý thường xuyên vụng trộm vì nàng lau một đồng mồ hôi lạnh. Long Vô Song rõ ràng là làm ác, ở dưới chân thiên tử hoành hành ngang ngược, nhưng lại không ai quản được, chẳng những có thể uy hiếp phụ thân nàng, bức hân buông tha cho cơ hội phong tước, trở mặt để nàng gả cho Thiết Tác, thậm chí còn công nhiên đối nghịch với tướng gia. Hay là ở sau lưng Long Vô Song có nhân vật lớn làm chỗ dựa, ai cũng không thể chọc? Trong lòng Mãn Ý nghi ngờ nhưng lại không có ai để hỏi, còn Long Vô Song vừa nghe đến phùng rượu đã chuẩn bị tốt, lập tức kích động chạy đến. Nhìn thiên hạ làn da bạch ngọc, mắt điểm lệ như sao sớm, mạn diệu tiêu sái xuống kiêu âm, đi vào phùng rượu, Thiết Tác đứng ở bên cạnh Mãn Ý, sắc mặt lập tức trầm xuống dưới. “Làm sao vậy?” nhận thấy được vẻ mặt hân biến đổi, nàng ngừng đầu lên nhẹ giọng hỏi. Hân không nói một lời, thẳng tắp nhìn cửa. Nàng chuyển tầm mắt nhìn hướng cửa, mới phát hiện Long Vô Song đang tươi cười. “Như Ý muội muội, mấy ngày không gặp, gần đây muội có khỏe không?” “nhờ phúc.” Mãn Ý nắm hai tay nhỏ bé vào nhau, hơi vén áo thi lễ, đã vội đi sửa đứng. “Cám ơn Vô Song cô nương quan tâm.” “Đừng khách khí, nếu muội thiếu cái gì, cứ việc cho người đến nói với ta.” “À— được —” miệng nàng thì đáp, trong lòng lại nghĩ chuyện khác, không chuyên tâm, tầm mắt đuổi theo Thiết Tác, đôi mắt sáng nhìn về mặt của hân. Một cái tay nhỏ bé trắng nõn không tỳ vết huy huy ở trước mặt nàng, muốn lôi kéo lại lực chú ý của nàng. “Như Ý muội muội, muội làm sao vậy?” Long Vô Song nhíu mày hỏi, phát hiện nàng căn bản không chuyên tâm, ngay cả khi trả lời cũng có chút có lệ. Bị bắt tại trận, mặt nàng đỏ lên, có chút xấu hổ. “Không... không có gì...” “Hm?” Long Vô Song hí mắt, liếc Thiết Tác một cái. “Chẳng lẽ, là mặt đen không tốt với muội sao?” “Không phải!”

Mãn Ý vội vàng lắc đầu, má càng lúc càng hồng, đầu cũng càng cúi càng thấp. “Hắn đối với ta... đối ta với rất tốt... Thật sự rất tốt...” Một ngày nay, bọn họ từ từ dần dần trở nên quen thuộc. Sáng sớm mỗi ngày, Thiết Tác đều cùng nàng rửa mặt chải đầu, cùng nhau dùng cơm. Nếu Long Vô Song cả ngày không ra ngoài, không cần hắn hộ vệ, hắn sẽ đến phòng rượu ngoài thành, cùng nàng giám sát tiến độ công trình. Hắn sẽ nắm tay nàng đi qua đá vụn hoặc vụn gỗ, trầm mặc lại cẩn thận chiếu cố nàng. Đôi khi đến đêm, hai người mới trở về đến khách sạn Long Môn. Trước khi thành thân, trong tiểu viện của hắn không có đồ dư thừa gì, phòng trong chỉ có đồ dùng gia đình bằng mộc đơn giản lại tốt, còn có một bức tranh chữ treo cao ở trong thư phòng, trên giấy Tuyên Thành trắng chỉ viết một chữ – Nhân! Chữ ấy cứng cáp hữu lực, giống như ngân câu thiết hoa*, vận dụng ngòi bút có thần, không thua danh gia lịch đại thư pháp *(ngân câu thiết hoa: miêu tả nét chữ cao thẳng, tựa như vẽ, nét thanh thì mỏng như dao khắc, nét đậm thì mạnh mẽ) Nàng tò mò đi hỏi, mới kinh ngạc biết được chữ kia đúng là Thiết Tác viết! Nàng vốn nghĩ rằng hắn như tráng sĩ vũ phu bình thường, luyện đao luyện kiếm luyện võ công, lại quên luyện chữ, lại không nghĩ rằng hắn chẳng những biết chữ mà còn chứa đại lượng sách binh ở trong thư phòng, ngay cả lời phê ghi trên mép sách cũng là nét chữ cứng cáp của hắn. Tuy rằng Thiết Tác vẫn luôn ít lời, nhưng mà so với lúc trước, số lần hắn trả lời nàng tăng lên rất nhiều, tuy rằng vẫn rất ngắn gọn nhưng cũng làm cho nàng cực kỳ vui vẻ. Hắn trả lời một câu, thường thường có thể làm cho tim nàng nở hoa, mừng thầm cả ngày. Dần dần, nàng đã có thể đọc hiểu về mặt của hắn, đoán ra được cảm xúc của hắn. Giống như hiện tại, nàng nhìn ra được tâm tình của hắn hình như – Tay nhỏ bé trắng nõn không tỳ vết, lại huy loạn ở trước mặt Mãn Ý. “Này này, hoàn hồn hoàn hồn!” Long Vô Song kêu. “Muội làm sao vậy? Sao lại nhìn cái tên mặt đen kia đến mức ngây người?” “ách –” nàng xấu hổ cúi mắt xuống, không dám nhìn nữa. “Không có gì, ta, ta chỉ là cảm thấy — tâm tình hắn hình như không tốt...” “Tâm tình không tốt?” Long Vô Song quay đầu, nhìn bóng lưng cao lớn cách đó không xa. “Có sao? Không phải về mặt của hắn luôn như vậy sao?” “Không, không phải.” nàng xấu hổ ngẩng đầu, trên mặt cũng rất nghiêm túc. “Khi tâm tình hắn không tốt, mi mắt sẽ cau lại.” “Khuôn mặt kia của hắn, ta nhìn đã nhiều năm, bất luận thấy thế nào vẫn cảm thấy trên mặt hắn không hề có tí biểu cảm nào, so với tảng đá còn cứng rắn lạnh lùng hơn.” lấy thân phận “cô chủ” lâu năm, Long Vô Song nói ra tâm đắc quan sát mấy năm qua. Thân là “người sử dụng”, Mãn Ý lại có ý kiến khác. “Đương nhiên là hắn có biểu cảm!” nàng rất nghiêm túc, rất kiên trì nói. Giọng nói yêu kiều thanh thúy bay vào trong tai Thiết Tác. Hắn không quay đầu, nhưng vẫn dựng thẳng lỗ tai lắng nghe các nàng nói chuyện, nghe mỗi câu nói của thê tử. Trong âm thanh mềm mại có một chút nghi hoặc. “Ừ, hình như hắn — hình như — hình như có vẻ vui sướng —” “Thật vậy chăng?” “Xem kia, khoe miệng hắn hơi nhấc lên một ít, xem ra đang rất thoải mái, không hề hung hãn.” “Thế à?” Long Vô Song cười gượng hai tiếng, quyết định buông tha. Thiên phú của nàng là nhắm nháp mỹ thực, không phải là quan sát cái mặt tảng đá kia. Mãn Ý vẫn đang phát biểu tâm đắc. “Lúc hắn tức giận, lông mày sẽ nhíu lại, ngay cả toàn thân cũng thật sự căng cứng.” “Ồ?” Long Vô Song nhíu mày, mỉm cười đặt câu hỏi. “Vậy, khi hắn rất vui vẻ là lúc nào?” “Khi rất vui vẻ? Khi hắn —” nói đến một nửa, nàng dừng một chút, như là đột nhiên nhớ tới cái gì, mặt đỏ bừng, e lệ nói nhỏ. “Ta, ta, ta không chú ý...” “Hm? Vậy sao? Vì sao?” Long Vô Song thấy nàng xấu hổ đến như vậy, hiểu là chuyện tư mật giữa vợ chồng, có ý đến gần mấy tấc, xấu xa cười ép hỏi. “Như Ý muội muội, vì sao lúc hắn rất vui vẻ, muội lại không chú ý? Há?” Bởi vì — bởi vì — bởi vì lúc đó, nàng thường thường cũng bởi vì hắn mà rất ‘bận’, ‘bận’ ở dưới người hắn thở gấp, kêu nhỏ, hoặc là khăn cầu, cần bàn không rảnh chú ý về mặt của hắn... Mãn Ý xấu hổ đến mức cả người nóng lên, tay nhỏ bé tím tím vấy thêu, không dám thảo luận chuyện này nữa, vội vàng nói sang chuyện khác. “ách — ừm, Vô Song cô nương, hôm nay sao người không đến phòng rượu?” “Aiz da, người không đề cập tới, ta thiếu chút nữa quên!” Long Vô Song vỗ trán, lập tức ném Thiết Tác ra sau đầu, nóng lòng hỏi: “Như Ý muội muội, hiện nay phòng rượu đã tốt lắm, cũng mời lão sư phụ tới rồi, ta tới muốn hỏi khi nào có thể muội ù ra nhóm rượu đầu tiên?” Mãn Ý hơi hơi sững sốt. “Ý Vô Song cô nương là năm nay sao?” “Đương nhiên! Bằng không phải chờ tới sang năm sao? Đương nhiên là càng nhanh càng tốt!” “Nhưng mà, năm nay sợ là không có khả năng.” về mặt nàng xin lỗi, nói. Nghe thấy năm nay không thể uống rượu mới, Long Vô Song bị chịu đã kích lớn, về mặt không dám tin, “Vì sao năm nay không được?” nàng không chịu hết hy vọng, vội vàng truy vấn. “Không phải có nước có men, ngay cả người cũng đều có sao?” Mãn Ý tiếc hận thở dài, dịu dàng giải thích. “Thóc là thịt của rượu, nước là máu của rượu, bột là xương của rượu. Tuy rằng hiện tại có nước, cũng có men, nhưng mà ở phương diện nguyên liệu lại vẫn có khiếm khuyết.” “Ta đã sớm nói rồi, thiếu cái gì cứ việc nói, ta đều có thể làm ra.” nàng nói hào khí tận trời, như ngày hôm nay không có thứ mà nàng không đến tay vậy. “Men rượu cho rượu Phi Phượng, thứ thích hợp nhất là lấy Cao Lương làm nguyên liệu, mà Cao Lương đặc biệt nhất đều được làm từ Chu gia của Sơn Tây.” Mãn Ý nhẹ nhàng nói nhỏ nhẹ, tiếp tục giải thích. “Nhưng mà, Cao Lương năm nay thiếu, Cao Lương thượng đẳng đều bị chi định làm cống phẩm sắp đưa vào trong cung.” nàng biết được tin tức này từ trong miệng sư phụ nàng mấy ngày trước. “À, cống phẩm phải không? Muội sớm nói không phải được rồi sao?” Anh mắt Long Vô Song tỏa sáng, thần bí cười. “Chuyện này không thành vấn đề, ngày mai ta liền mang đến cho muội.” “Ngày mai?” Mãn Ý mờ mịt lặp lại, nhất thời chưa phản ứng lại. “Nhưng mà — nhưng mà — nhưng mà —” “Ha ha ha, yên tâm, muội muốn Cao Lương, ta liền cho muội Cao Lương!” Tình cảnh lúc mới tới đêm đó ở khách sạn Long Môn, lúc này mới mạnh mẽ xuất hiện trong óc, Mãn Ý đột ngột trừng lớn mắt, cuồng quát phát hiện mình nói lỡ, dẫn tới nữ thổ phi này lại bắt đầu có ý đồ xấu. “Á! Vô Song cô nương, mời người dừng —” nàng vội vã kêu to, nhưng không ngăn được Long Vô Song sột sột “đi cướp”. “Mặt đen, đi, chúng ta khởi công đi!” tiếng nói yêu kiều thanh thúy giương giọng hô, đôi giày tử nhung mềm kia đi cực nhanh, đảo mắt đã muốn đến cửa, ngồi trên kiệu ảm. Khởi công? Bọn họ định chém giết cướp cống phẩm?! Mắt thấy mặt Thiết Tác không chút thay đổi theo lời bước đi, đi theo đi ra ngoài, trong lòng Mãn Ý bối rối, kích động chạy tiến lên vội vàng giữ chặt ống tay áo hắn. Hắn dừng lại, nhìn nàng. “Chuyện... chuyện này...” nàng lo lắng đến độ sắp khóc, lại không biết nên nói gì, chỉ biết nắm ống tay áo hắn không chịu buông ra. Nhìn thấy bộ dáng lo lắng của nàng, Thiết Tác mặt nhăn mày rậm hơi buông lỏng ra một chút, âm u trong mắt cũng nhạt đi không ít. Hắn cúi xuống, cũng không quan tâm bên cạnh có bao nhiêu ánh mắt, mỗi bực ròi xuống cái miệng nhỏ nhắn kia, ần xuống một nụ hôn ngắn ngủi lại mạnh mẽ. Nụ hôn này làm cho nàng vừa vừa thẹn, chân tay luống cuống tại chỗ, ngây ngốc nhìn hắn. “Ta sẽ rất nhanh trở về.” Thiết Tác thấp giọng nói, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ ửng kia, khoe miệng khẽ nhấc lên không để nhận ra, lúc này mới về mặt tự nhiên xoay người bước ra phòng rượu. Mãn Ý đỏ bừng mặt, miễn cưỡng chống được đến khi nhìn theo hắn rồi đi, liền xấu hổ đến mức cũng không dám gặp ai nữa, hai tay ôm lấy mặt, dưới ánh mắt nhìn chăm chú đầy ý cười của mọi người, nhấc lên giày nhỏ thêu hoa dùng tốc độ nhanh nhất vọt vào trong phòng trốn. Tối hôm đó Thiết Tác không trở về. Mặt trời lặn, nàng trở lại khách sạn Long Môn, ngồi một đêm ở trong tiểu viện, lo lắng không thể chợp mắt, trong lòng không ngừng trách cứ vì sao mình lại ngốc như vậy, sao lại nhắc Long Vô Song chuyện Cao Lương thượng đẳng, nữ nhân vô pháp vô thiên kia mới có thể lôi kéo Thiết Tác ra ngoài đi cướp đoạt. Nàng càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng lo lắng. Cống phẩm là đồ cống cho hoàng gia, nàng không biết ai là chỗ dựa cho Long Vô Song, càng không thể xác định một khi chuyện cướp cống phẩm bị lộ, Thiết Tác có thể toàn thân trở ra hay không. Nàng chỉ biết là, nàng rất lo lắng rất lo lắng, lo lắng cơ hồ không thể hô hấp. Toàn bộ ban đêm, nàng ở bên giường miên man suy nghĩ, ngẫu nhiên còn mạo hiểm từng trận gió lạnh, đến đứng trước khách sạn, muốn xem bọn họ có phải đã trở lại hay không, chỉ sợ hắn sẽ có bất trắc gì. Mấy lần như vậy, mặt trời rốt cục mọc ở chân trời, nàng ngồi ở trong phòng cuối cùng mới nghe thấy từ lâu hình như có động tĩnh. A, hắn đã trở lại sao? Mãn Ý nhảy dựng lên, vội vàng ngay cả áo choàng chống lạnh cũng không kịp mặc, vội vàng mở cửa muốn lao ra đi xem. Nhưng mà, nàng vừa mới mở ra cửa, liền thấy Thiết Tác đi vào tiểu viện. “Thiết Tác!” thân mình nhỏ chạy vội tiến lên, vọt vào trong lòng hắn, hai tay mảnh khảnh dùng hết khí lực vòng ôm lấy hắn. “Chàng đã trở lại! Cảm ơn ông trời, chàng đã trở lại! Chàng rốt cục đã trở lại...” âm thanh của nàng càng lúc càng nghẹn ngào. Lúc đầu hắn sững sốt, như là nhận được một lễ vật quá trân quý, có một lúc không biết làm sao. Bàn tay to hơi chần chờ, sau đó mới vươn tay ôm lấy thiên hạ yêu kiều mềm mại trong lòng. Sầu lo tích lũy cả đêm, thẳng đến khi nàng ý ới ở trong lòng hắn, ngửi mùi hương quen thuộc kia, nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ kia, rốt cục tan thành mây khói. Nàng hít sâu một hơi, chôn mặt càng sâu, thân mình nhẹ nhàng run run, chỉ cảm thấy cổ họng co rút nhanh, ngay cả khoe mắt cũng đã hơi hơi ươn ướt. Thiết Tác ôm lấy hông nàng, một đường trở lại trong phòng. Nàng toàn tâm tin cậy, không chút phản kháng nào vịn vào vai hắn, mặt hắn ôm, khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển qua vai hắn, gối lên vị trí chỉ thuộc về nàng, chớp mũi lại ngửi thấy một mùi máu tươi. “Chàng bị thương?” nàng vội vàng ngừng đầu, rõ

ràng phát hiện thái dương hắc có một vết trầy da, liền ngay cả tay áo cũng bị cắt đi một nửa lộ ra da thịt ngăm đen, trên đó còn lưu lại một đạo vết máu. Thân sắc Thiết Tác như thường, xoay người thả nàng trên giường, giống như vết thương này với hắn mà nói căn bản không hề đau. Nhưng mà, nàng nhìn lại thấy đau lòng, hai mắt đầm lệ doanh trùng. Nàng ngồi ở trên giường, nhẹ đảo miệng, vài lần vươn tay run run muốn đi chạm vào miệng vết thương của hắn, lại sợ làm đau hắn. “Rất đau sao?” Biểu cảm lạnh lùng cứng rắn bởi vì nàng rất quan tâm mà bất giác dịu xuống. “Không.” “Ngoài chỗ này ra, còn có vết thương nào khác không?” môi phẫn nùng phát run, cổ lấy dừng khí hỏi. Con người đen nhìn chăm chú vào nàng, bởi vì không quen nói dối, chỉ có thể ăn ngay nói thật. “Trên lưng còn có một vết.” Mãn Ý sợ tới mức nhảy dựng lên, nóng lòng như lửa đốt, vươn tay đi cởi áo hắn. “Mau ngồi xuống, cởi quần áo ra, để cho thiếp xem.” Hắn vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn nàng khóc hai vai run run, nước mắt lưng tròng nhìn hắn, như là tùy thời sẽ lên tiếng khóc lớn, hắn chỉ có thể nghe theo tiểu nữ nhân này, để nàng cởi xiêm y của hắn. Trên lưng rộng lớn có vết bầm tím lớn, tay nhỏ bé của nàng run rẩy, dịu dàng nhẹ vỗ về vùng xanh tím kia. “Làm sao có thể bị thương thành như vậy?” nàng khổ sở run giọng hỏi, không dám tưởng tượng hắn đau đến thế nào. “Chỉ là vết thương nhẹ.” “Thế này sao có thể xem như vết thương nhẹ chứ?” nàng cố nén nước mắt, thận trọng dặn. “Chàng ngồi xuống trước đã, trăm ngàn không được lộn xộn, thiếp lập tức sẽ trở lại.” nói xong, nàng nhảy xuống giường, đi ra bên ngoài gọi nha hoàn, cầm nước ấm và vải sạch, rồi lại tìm thuốc Kim Sang mà hắn để ở ngăn tủ. Lấy hết đồ xong, nàng mới đến bên giường, giặt khăn mặt ấm áp, chườm nóng vết thương trên lưng cho hắn, sau đó mới giặt một cái vải sạch sẽ, cẩn thận thay hắn vệ sinh miệng vết thương, lại lấy thuốc Kim Sang, rất cẩn thận bôi lên miệng vết thương. Nhìn thấy vết thương của hắn, nàng mới bởi được đến một nửa, nước mắt trong mắt lại không nghe lời chảy xuống dưới. Ngón tay ngăm đen vươn đến, nhẹ nâng cằm của nàng lên, nước mắt vẫn giống như trân châu, một giọt một giọt chảy xuống. “Nàng khóc gì?” “Thiếp, thiếp thiếp thiếp... Thực xin lỗi... Đều là... Đều là thiếp không tốt... Nếu thiếp không nói với Vô Song cô nương... nói chuyện Cao Lương... Nàng, nàng sẽ không...” Mãn Ý roi lệ đầy mặt, khóc thút thít tự trách. Thiết Tác nhủ mi, lau đi giọt lệ, trong đôi mắt cũng có sự dịu dàng mà trước nay chưa từng có, vốn lạnh băng nhưng khi nhìn thấy nước mắt của nàng, lại dần dần bị hòa tan. “Nàng không nói, à cũng sẽ đi cướp thứ khác.” nguyên liệu nấu ăn của nữ nhân kia, đâu chỉ thiếu mỗi Cao Lương. Nàng rũ mắt xuống, nước mắt vẫn không ngừng được. Tuy rằng Thiết Tác nói đúng, Long Vô Song ác tuyệt đối không chỉ thế này, nhưng mà cứ nghĩ đến là do mình nhiều lời mới có thể làm hại hắn bị thương, là nàng lại tự trách, không thể chịu đựng được. Hơn nữa đâu chỉ như vậy, trong lòng nàng còn lo xa, càng lo lắng Long Vô Song luôn lôi kéo hắn đi cướp bóc, chuyên dựa vào hắn đi chặn những cao thủ, đao kiếm không có mắt, nếu ngày nào đó hắn thật sự xảy ra chuyện, nàng, nàng, nàng, nàng, nàng... Nước mắt càng chảy nhiều. Huhu, không muốn không muốn! Nàng không muốn hắn gặp chuyện không may! Nàng đã yêu say đắm nam nhân này, chỉ nhìn thấy hắn bị thương, là nàng đau lòng như cắt, không ngừng khóc được. Nếu hắn thật sự có chuyện gì, khẳng định nàng sẽ không chịu nổi. Nghĩ sau một lúc lâu, nàng rút cục cổ lấy dừng khí, ngẩng đầu nhìn Thiết Tác, nghiêm túc mở miệng. “Chúng ta... Chúng ta trốn đi được không?” Hắn hít sâu một hơi, không chút nghĩ ngợi trả lời. “Không.” “Vì sao?” “Một lời nói đáng giá ngàn vàng,” nếu không phải vì tuân thủ hứa hẹn, hắn đã không mặc cho Long Vô Song sai sử, chịu khổ đến tận bây giờ! Mãn Ý khóc thút thít quay đầu, nhìn thấy một bức tranh chữ “nhân” ở đại sảnh kia, đau lòng không dám nghĩ bên trong chữ kia có bao nhiêu khổ sở và bất bình. Nàng cũng hiểu được, hứa hẹn đối một người nam nhân mà nói quan trọng đến mức nào. Nhưng mà, nàng thật sự không hy vọng nhìn thấy hắn bị thương nữa. “Vậy... Chàng — kỳ hạn còn lại của chàng bao lâu?” nàng vừa thay hắn băng bó, vừa nhỏ giọng hỏi. “Năm năm tám tháng hai mươi tư ngày.” Mọi khi, hắn luôn cảm thấy những ngày phải trả ơn Long Vô Song, gian nan sống một ngày bằng một năm. Nhưng mà, khi bên cạnh hắn có thêm tiểu nữ nhân này, có nụ cười của nàng, nước mắt của nàng, sự xấu hổ của nàng, cuộc sống vốn gian nan rốt cục lại có lý do làm hắn mở miệng hoặc mỉm cười lần nữa. Cuộn vải dài sạch sẽ, rất cẩn thận bao lại miệng vết thương, cuối cùng cẩn thận kết lại. Nàng hít sâu một hơi, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn chăm chú vào con người đen của hắn. “Vậy... chàng phải đáp ứng thiếp —” Mấy kiếm khẽ nhếch, không tiếng động hỏi. “Về sau chàng đừng bị thương nữa.” nàng nghẹn giọng khẩn cầu, giống như chuyện này đối nàng mà nói, là chuyện quan trọng nhất. Cảm xúc không rõ, tràn đầy ngực hắn. Kiếp này, trước khi gặp được tiểu nữ nhân này, hắn chưa bao giờ biết được cảm giác này, thẳng đến khi đôi mắt đầy quan tâm và vị tha của nàng nhìn hắn, giống như là đang hạ trong lòng hắn một sự mềm mại kỳ diệu nào đó. Điều ấy khiến hắn xúc động, làm hắn ôm lấy nàng, dùng ngón cái lau đi nước mắt trên mặt nàng, rồi cúi người muốn ôm lại sự mềm mại ngọc ngà ấm áp của nàng. “Đợi chút!” tay nhỏ bé của nàng nhanh chóng chặn môi hắn, rất kiên trì. “Chàng phải đáp ứng thiếp trước.” Mắt đen thâm thúy, yên lặng chăm chú nhìn nàng. Sau đó, Thiết Tác cầm tay nhỏ bé đang đặt lên môi hắn, nhẹ nhàng tiếp tục hôn, khăn khăn trả lời một chữ. “Được”

Bạn đang đọc truyện *Bao Quân Mãn Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 8

Một chiếc xe ngựa thoải mái đẹp để quý giá, đi qua cửa thành nguy nga, dọc theo đường lớn Huyền Vũ mà đi.

Xa phu tay cầm dây cương khổng lồ chế ngự, tư thế thuần thục, hai con tuấn mã dưới tay hắn rất nghe lời, tuy rằng xe đi nhanh chóng lại rất vững vàng.

Xe ngựa đi thẳng tới trước khách sạn Long Môn, xa phu mới kéo dây cương, tuấn mã lập tức dừng bước.

Nha hoàn ngồi ở bên trong xuống xe vén màn lên, rồi mới xoay người, đỡ Mãn Ý xuống xe. Nàng đang cầm một vò rượu đào trong lòng, tuy rằng miệng vò đã được che đầy kỹ bằng nút vải, nhưng mùi hương Cao Lương nồng đậm vẫn tỏa ra.

Giày nhỏ thêu hoa bước trên thảm đá, bước chân khi vào cửa nhanh hơn so với bình thường.

Nàng nhìn lại hàng ghế trên lầu hai, lại phát hiện phía sau bức rèm che trống rỗng, không nhìn thấy ai cả, sự chờ mong trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức liền giảm vài phần.

“Người còn có việc phải làm, ta tự đi vào là được.” Mãn Ý nói, đuổi khéo nha hoàn, xoay người đi đến tiểu viện nơi mà hai phu thê đang ở.

Nhưng mà, trong tiểu viện cũng không có một bóng người, nam nhân mà nàng muốn nhìn thấy nhất cũng không ở trong phòng.

Nàng không chịu hết hy vọng, tay cầm vò rượu đi đi lại lại ở khách điểm, tìm một lúc lâu, cuối cùng mới xác định, Thiết Tác thật sự không có ở đây. Nàng trở lại đại sảnh, đi đến trước quầy, mở miệng.

“Ách, xin hỏi đại chương quỹ, Vô Song cô nương không ở đây sao?”

Tiếng đánh bàn tính dừng lại, Cung Thanh Dương ngẩng đầu lên, cười tao nhã với nàng, thái độ vẫn thân mật như vậy.

“Đã nhiều ngày nay, trong thành có xảy ra vài chuyện, trùng hợp, nàng có hứng thú, cho nên luôn không ở trong điểm.”

“Vậy Thiết Tác hửn...” da mặt nàng mỏng, thế nào cũng phải nói chuyện khác trước, rồi mới dám hỏi trượng phu đi đâu.

“Hửn và Vô Song cô nương đi ra ngoài.”

Nghĩ thôi cũng biết Long Vô Song không ở đây, khẳng định là Thiết Tác hộ vệ nàng đi ra ngoài. Nhưng mà, khi Cung Thanh Dương chính miệng xác minh, trong lòng nàng vẫn cảm thấy rất thất vọng.

“Tẩu tử cứ đi về nghỉ ngơi trước đã, khi Thiết Tác trở về, ta sẽ lập tức nói cho hửn là tẩu tử đang tìm hửn.” Cung Thanh Dương nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên.

“Không, không phải, ta chỉ là – chỉ là –” nàng ngượng ngùng, ngay cả nói cũng lắp bắp, không biết nên giải thích như thế nào.

Nhìn thấy tiểu nữ nhân trước quầy xấu hổ đến mức như muốn tìm cái động trốn vào bên trong, Cung Thanh Dương cười nhẹ, thông dong chuyển đề tài.

“Mùi hương thơm quá. Xin hỏi tẩu tử, trong vò rượu là gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, tuy rằng còn có chút đỏ bừng, nhưng cuối cùng khôi phục một chút trấn định.

“À, đây là rượu chưng nấu bằng Cao Lương mà Vô Song cô nương đoạt lại –” Mãn Ý vội vàng che miệng, phát hiện mình nói lỡ, vội vàng sửa lại miệng. “Ách, ý ta là mang về. Nàng phân phó trước khi trộn lẫn vào men rượu, nàng muốn ném thử trước.”

Từ khi Cao Lương đưa vào phòng rượu, nàng bắt đầu bận bịu lên.

Đầu tiên, Cao Lương phải lấy nước suối rửa sạch sẽ, lại theo khí hậu mà quyết định, ngâm từ ba đến năm ngày, sau lấy lửa nhỏ liên tục chưng nấu.

Cao Lương sau khi chưng nấu, phải đi làm lạnh trước, tiếp theo sẽ trộn lẫn vào men rượu, giấu kín vào nơi ẩm, làm cho rượu mới lên men, cũng làm cho cát ở sông Thạch Bích tẩm hút nhiệt lượng của men rượu mới. Một tháng sau lấy ra, rồi lại lấy rượu này trộn lẫn với Cao Lương chưng cùng nhau, lại làm lạnh, rồi lại trộn đều lên, rồi sau đó lại làm lạnh, lặp lại như thế chín lần, mới có thể trở thành rượu ngon tinh khiết.

Mãn Ý ở phòng rượu làm việc mấy ngày mấy đêm, xác nhận quá trình cẩn thận tỉ mỉ, không hề có tí sai lầm gì, mọi Cao Lương đều đã chưng nấu xong, liền lấy một vò nhỏ, tự mình mang về.

Cung Thanh Dương nhìn vò rượu, gật gật đầu.

“Chỉ bằng tẩu tử để vò rượu ở chỗ ta, chờ Vô Song cô nương trở về, ta sẽ giao cho nàng.” có vò rượu làm từ Cao Lương, mà nữ tham ăn kia hửn là sẽ chờa chút thời gian để vợ chồng tân hôn tâm sự đi!

“Vậy làm phiền đại chương quỹ.”

Nàng vươn tay nhỏ bé, đặt vò rượu ở quầy, xác nhận vò rượu kia được đặt cẩn thận thỏa đáng, mới cầm váy cúi chào rồi quay về.

Bóng người nhỏ đi qua hành lang dài, đi qua mấy nhà, còn ngẫu nhiên quay đầu nhìn xung quanh, chờ mong có thể thấy bóng người Thiết Tác, lại một lần lại một lần thất vọng.

Mang vò rượu làm từ Cao Lương trở về, nói trắng ra chỉ là cái lý do, kỳ thật nàng muốn gặp Thiết Tác.

Mới vài ngày không thấy bóng dáng hửn, nàng phát hiện mình rất nhớ rất nhớ hửn, trong lòng tràn đầy đều là hình dáng của hửn, ngay cả khi nghỉ ngơi ở phòng rượu, nàng cũng sẽ mơ thấy hửn chạm đến, hửn hôn nồng nhiệt, hửn ôm, trên vai hửn thường rơi giọt mồ hôi...

Trời ạ, nàng suy nghĩ cái gì?!

Hình ảnh vô cùng thân mật hiện ra ở trong đầu, làm nàng thẹn đến mức muốn chui xuống đất, hai tay ôm lấy má phẫn, ngồi xổm trốn ở một góc cây hoa quế, chỉ sợ bị người nhìn thấy mặt nàng đỏ mớ ám, lộ ra xấu hổ.

Chán ghét, khẳng định là nàng bị ma nhập! Nên mới có thể không biết xấu hổ như vậy, ai lại ở ban ngày... nhớ đến lúc hửn... nhớ tới hửn làm với nàng...

A, rất xấu hổ rất xấu hổ, nàng không thể lại nhớ lại!

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng giấu ở trong lòng bàn tay, nàng cố gắng muốn đem trí nhớ hoan ái này tạm thời ném ra sau đầu, hai nha hoàn lại đúng lúc đi qua. Nàng tránh ở sau cây hoa quế, các nàng không nhìn thấy, vẫn nói chuyện với nhau, tiếng nói chuyện nhẹ nhàng bay tới.

“Vô Song cô nương thật sự tính muốn mang về Tây Thi bán đậu phụ ở phường Thường Hưng đến?” nha hoàn áo hồng đặt câu hỏi.

“Đúng vậy!” nha hoàn áo xanh hồi đáp, bắt đầu dĩ nhún vai. “Đại chương quý đã phân phó, muốn chúng ta sửa sang lại một gian phòng, chờ an trí nàng.”

“Nghe người nói thì đậu phụ của Tây Thi kia làm ăn rất tốt, sao lại đáp ứng bỏ khách nhân, đến khách sạn chúng ta ở lâu chứ?”

“Sao thế, người không nghe nói sao? Nghe nói là bị kẻ ác ép cưới, thật sự cùng đường mới đến cầu xin Vô Song cô nương hỗ trợ.”

“Vậy sau khi mang về thì sao?” nha hoàn áo hồng thề lưỡi, giả cái mặt quý. “Đâu thể buộc ai đó cưới nàng chứ? Bất luận là mặt trắng hay là mặt đen, tất cả đều cưới vợ rồi.” nàng cười trộm, học chủ xưng hô hai người kia.

Nha hoàn áo xanh cũng cười trộm, bướng bỉnh nhảy mất mấy cái. “Tuy rằng đã cưới chính thể, nhưng không có ai quy định không thể lấy thiếp mà?”

Hai người cười nói càng đi càng xa, tiếng nói chuyện cũng càng lúc càng nhỏ, dần dần không nghe thấy nữa.

Bóng người yếu đuối nhỏ nhắn ngồi xổm dưới tàng cây hoa quế, như là tượng đá cứng ngắt bất động, một lúc lâu sau, Mãn Ý mới chậm rãi đứng lên. Sắc hồng xấu hổ đã mất đi, trên khuôn mặt tú lệ kia, lúc này ngược lại có chút tái nhợt.

Theo như lời của Cung Thanh Dương, những ngày gần đây, chuyện Long Vô Song cảm thấy hứng thú chính là chuyện này sao?

Pường Thường Hưng, Tây Thi đậu phụ, ở kinh thành coi như là có chút danh tiếng, làm ra đậu phụ tinh tế trắng nõn, có thể nói là hàng thượng hạng. Nghe nói, ngay cả da thịt của nàng, cũng non mềm giống nước đậu phụ vậy.

Mãn Ý đi ra dưới tàng cây hoa quế, bước trên hành lang gấp khúc chậm rãi đi về phía tiểu viện, cả người lão đạo giống như bị rút hồn vậy.

Kẻ ác ép cưới, trạng huống mà Tây Thi đậu phụ gặp phải không khác nhiều với nàng lúc trước, nếu Long Vô Song vừa ý vị của đậu phụ, cũng quyết định giữ người ở lại khách điểm, liệu có buộc Thiết Tác lần nữa hay không. . .

Sự chua xót quen thuộc lặng lẽ này lên cổ họng, một đoạn thời gian đầu lòng vốn biến mất lại tái phát lần nữa.

Loại đau này, loại đau này, cực kỳ giống lúc trước, khi nàng biết Thiết Tác không muốn lấy nàng, hung hăng gặm cắn ngực nàng, uể oải và khó chịu.

Nàng nhớ rõ, hẳn không muốn lấy nàng!

Tuy rằng hết thảy đã là gạo nấu thành cơm, nàng xuất giá theo phu, từ sau đêm tân hôn đã không còn hỏi lại, nhưng chuyện này vẫn là một cái nút thắt trong lòng nàng, rõ ràng nó ở rất gần, nhưng lại không có can đảm chạm vào.

Nàng không dám hỏi Thiết Tác, có phải vì lời hứa, hẳn mới có thể thay đổi quyết định, nguyện ý lấy nàng hay không? Lại càng không dám hỏi hắn, dưới sự bức bách của lời hứa, dù là cô nương nào, hẳn cũng đều nguyện ý lấy sao?

Như vậy, nếu Long Vô Song lại lấy lời hứa ra uy hiếp buộc hắn lại lấy một người nữa thì sao?

Ngực đau, lập tức kéo lên trên, đau khiến nàng choáng váng, hai chân cũng không có sức lực. Khi đi xuống bậc thang hành lang gấp khúc, nàng lão đạo một cái, mảnh mai như cành liễu mềm ngã về phía trước –

Ngay trước khi nàng ngã sấp xuống, một đôi tay đỡ lấy nàng

Mãn Ý kinh ngạc vui mừng ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn nửa mở, đang chuẩn bị gọi ra cái tên đã nhớ nhưng mấy ngày nay. Nhưng mà khi hai mắt của nàng nhìn vào một đôi mắt xanh xa lạ, tiếng gọi mới đến bên miệng lập tức hóa thành không tiếng động.

“Cô nương, xin hãy cẩn thận.” người nọ nhẹ giọng nói, dịu dàng giúp đỡ nàng.

Đó là một công tử trẻ tuổi tuấn mỹ, chẳng những trang phục cao sang, còn kiêu hùng, gương mặt như ngọc, so với các cô nương còn xinh đẹp hơn, màu sắc tóc nhạt hơn người bình thường, một đôi mắt xanh thăm giống như trời quang vậy.

“Không ngã bị thương chứ?” hắn dịu dàng hỏi, hai tay vẫn giúp đỡ nàng, như là luyện tiếu buông ra, đôi mắt xanh dịu dàng nhìn nàng.

“Không, không sao...” nàng vội vàng lui lại, bởi vì suýt nữa nhận sai người mà xấu hổ lúng túng đến mức mặt nóng hồng.

Nam nhân này quá mức tuấn mỹ, quý khí bức người, hoàn toàn khác với Thiết Tác tục tằn, mà cặp mắt xanh kia cũng nói rõ hẳn không phải là người Trung Nguyên.

Kinh thành phồn hoa, giàu nhất thiên hạ, rất nhiều tộc người tề tụ đến kinh thành mua bán giao dịch. khách sạn Long Môn được xưng là khách điểm đệ nhất kinh thành, là nơi các nhân sĩ các phương tìm nơi ngủ trọ, đó cũng là chuyện bình thường.

Mãn Ý bình tĩnh lại, cúi người nói cảm ơn.

“Đa tạ công tử.”

“Đừng khách khí.” âm thanh của hắn càng dịu dàng, hai mắt nhìn nàng chăm chăm, càng nhìn càng mê muội. “Cô nương, có phải nàng –”

Nói còn chưa nói xong, một bàn tay to đột nhiên vươn ra, ôm chặt eo nhỏ của Mãn Ý, kéo nàng ra mấy bước, thân hình cao lớn đứng vững như núi, ngăn cách nàng khỏi vị công tử xa lạ kia.

“Thiết Tác!” nàng ngẩng đầu thấy là hắn, kinh ngạc hô nhẹ lên tiếng.

Vừa thấy trọng phụ xuất hiện, nàng lập tức quên hết xung quanh. Nếu không phải là có người ngoài ở đây thì nàng đã nhào vào trong lòng hắn, chôn mình vào ngực hắn, ôm chặt lấy hắn rồi.

Nhưng khác với sự vui sướng của nàng, sắc mặt Thiết Tác cực lạnh, cầm dưới cứng lại, thậm chí không cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, sức lực ở bàn tay to nặng hơn vài phần so với bình thường, mạnh mẽ lôi kéo nàng đi phía trước.

“Á!” nàng khẽ hô một tiếng, dù trong lòng có chút khó hiểu nhưng vẫn cố sức vội vàng đuổi kịp, chỉ sợ bị hắn bỏ lại.

Công tử trẻ tuổi kia nhìn thấy nàng bị kéo đi, hơi do dự nhưng vẫn mở miệng.

“Cô nương, xin chờ –”

Vì câu gọi này mà dừng lại không chỉ có Mãn Ý.

Thân hình cao lớn đột nhiên dừng lại, Thiết Tác phút chốc quay đầu, ánh mắt sắc bén như ưng, hung hăng trừng hắn, toàn thân tản mát ra sát khí làm cho người ta sợ hãi, thậm chí còn có chút sát khí. (Toji: ghen kìa =)))))))

Hai người già dạng vũ phu đang canh giữ ở hai bên nam nhân, bởi vì ánh mắt giống như đao kiếm kia mà lập tức cảnh giác, lập tức bước lên, tràn ngập địch ý nhìn Thiết Tác chăm chăm, tay thậm chí đã muốn đặt lên chuỗi đao.

Công tử trẻ tuổi kia rét run trong lòng, yên lặng lắc đầu ngăn lại thuộc hạ động thủ. Thứ nhất là vì hắn không muốn gây chuyện, kéo bại lộ thân phận; Thứ hai, là trong lòng hắn hiểu được hai hộ vệ căn bản không phải đối thủ của nam nhân nghiêm khắc này.

Ánh mắt như băng quét qua ba người, tức giận không hề nhạt đi, chỉ là bị áp chế tạm thời.

Sau một lúc lâu, thân hình cao lớn kia mới lại quay đi, không để ý ba người khấn trương, kéo tiểu thê từ bước đi. Hai người đi qua đình viện hoa lá sum suê, rất nhanh biến mất.

Xác định không có nguy hiểm, nhóm hộ vệ cứng ngắc mới rời tay khỏi chuỗi đao.

Công tử trẻ tuổi vẫn nhìn phương hướng hai người biến mất, trên gương mặt tuấn mỹ có tiếc hận vô hạn. “Chính là nàng sao? Vị cô nương vốn phải đi hòa thân, chính là nàng?”

“Đúng vậy, khởi bẩm vương –” hắn ngừng một chút, lập tức sửa lại miệng. “Khởi bẩm công tử, thuộc hạ đã điều tra, lúc trước, người dự định đi hòa thân chính là vị Bao cô nương này!” hộ vệ bên trái nói, thái độ cung kính.

“Thuộc hạ cũng đã điều tra, bởi vì trước đó không lâu, Bao cô nương đã thành thân, đã gả làm thê tử người khác, mới bị loại bỏ.”

Công tử trẻ tuổi thở dài một hơi, biểu cảm càng tiếc hận.

“À, nàng thành thân?”

“Vâng ạ, căn cứ theo như lời mọi người trong khách điểm, người mà Bao cô nương gả chính là nam nhân áo đen vừa rồi.”

Nhìn thấy biểu cảm tiếc hận của chủ, vẻ mặt hộ vệ oán giận, mạnh mẽ đầu lắc. “Aiz, một cô nương xinh đẹp, thanh nhã nhẹ nhàng uyển chuyển như vậy, đốt đèn lồng cũng tìm được người tốt! Sao lại gả cho một người lỗ năng như thế chứ? Chẳng những đáng tiếc, lại còn hồng бет!”

“Đúng vậy, nói không chừng nàng căn bản là bị ép!” một tên khác cũng hát đệm.

Vị công tử tuấn mỹ kia vẫn mở to mắt xanh dịu dàng nhìn phương hướng Mãn Ý rời đi, hồi tưởng gương mặt tú lệ kia, miệng lẩm bẩm.

“Đúng vậy, hồng, thật sự là hồng бет...”

Từ trước lúc vào phòng, Mãn Ý liền nhận thấy được Thiết Tác đang tức giận.

Vào cửa, hắn liền ngồi xuống bàn bên cạnh, hai vai cứng rắn như đá, con ngươi đen lạnh lùng nhìn hàn mai ngoài cửa sổ, không hề nhìn nàng. Lại càng không giống như mọi khi, vừa vào cửa liền ôm lấy nàng, cúi người dùng môi bạc nóng bỏng hôn nàng đến mức mê man, xụi lơ ở trong lòng hắn...

Nàng đứng ở cạnh cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi vào phòng khách, do dự một hồi lâu, mới lấy dũng khí mở miệng.

“Chàng sao vậy?” nàng nhỏ giọng hỏi, mắt to đen thui cực kỳ hoang mang.

Nhiều ngày không gặp, nàng phải ủ rượu không rảnh, cũng từng vụng trộm ảo tưởng khi hai người đoàn tụ, chuyện Thiết Tác sẽ làm, lời Thiết Tác sẽ nói. Hắn có nhớ nàng không? Có phải cũng chờ mong khi từng lúc xoay người, mỗi lần ngẩng đầu thấy được nàng? Có phải cũng hiểu được, ban đêm ngủ một mình rất khó khăn, trong lòng trống rỗng, khó chịu giống như là khuyết thiếu một bộ phận quan trọng?

Nàng từng ảo tưởng vô số khả năng, lại ngàn vạn không lường trước được, không khí của bọn họ lại trở nên lạnh lùng cứng nhắc như vậy.

Thân hình cường tráng nghiêm nghị bất động, con ngươi đen vẫn nhìn thẳng ngoài cửa sổ, môi bạc mím chặt. Toàn thân hắn mỗi một khối cơ bắp đều cứng nhắc giống như đá.

“Chàng đang tức giận sao?” Mẫn Ý dùng âm thanh nhỏ hơn hỏi, nhẹ nhàng đến bên cạnh bàn, đôi mắt mềm mại trong sáng nhìn sắc mặt hắn.

Trầm mặc.

“Chàng đang tức giận sao?” nàng kiên nhẫn lại hỏi.

Vẫn trầm mặc.

Nàng hít sâu một hơi, lấy dũng khí bồi dưỡng được nhờ mấy ngày nay hắn sẵn sàng ở ban ngày, vô cùng thân thiết ở đêm khuya, vron bàn tay nhỏ bé chạm vào gương mặt ác liệt kia.

“Thiết Tác” nàng nhẹ nhàng chuyển mặt hắn lại, nhìn thẳng cặp con ngươi đen kia, dịu dàng lại hỏi. “Chàng đang tức giận?”

Con ngươi đen lạnh như băng là vì áp lực lửa giận hừng hực.

“Ta không có.” hắn nghiêng răng nghiêng lợi phủ nhận, một chữ một chữ theo kế răng thoát ra. Ba chữ đơn giản nhưng lại bị hắn nói giống như là tên của kẻ giết cha vậy.

Hắn không phải là đang tức giận.

Hắn muốn giết người!

Sau khi hộ tống Long Vô Song trở về, hắn từ chỗ Cung Thanh Dương biết Mẫn Ý đã trở về từ phùng rượu. Hắn vội vàng đi vào trong tiểu viện, vội vã muốn gặp nàng, muốn ôm nàng vào trong lòng, ôn lại thân mình yêu kiều mềm mại kia.

Ai biết, hắn vừa bước vào đình viện, không ngờ lại thấy được một nam nhân nhã nhặn đang đỡ tay nàng, nhỏ nhẹ nói chuyện với nàng.

Lửa giận lập tức nắm giữ hắn, lý trí không còn sót lại chút gì, hắn bực bội quả thực muốn xông lên đánh cái nam nhân kia thành tám khối!

Dù lý trí của hắn hiểu được, hai người tiếp xúc rất có khả năng chỉ là ngẫu nhiên, tiểu thê tử hay thẹn thùng của hắn tuyệt đối không vượt qua quy phạm lễ giáo. Nhưng cứ nghĩ đến ánh mắt si mê của cái nam nhân kia nhìn nàng, hắn liền giận dữ, hai đấm không khỏi nắm chặt lại.

Thiết Tác lạnh như băng phủ nhận, giống như băng như kim đâm vào hai vai nàng co rút lại, ánh sáng trong con ngươi cũng trở nên âm trầm.

Bàn tay nhỏ bé vừa mới buông ra, khuôn mặt nghiêm khắc lại chuyển đi, giống như không muốn nhìn nàng nữa.

Mẫn Ý túm một góc nhỏ váy, cảm thấy thật bất lực, dù biết hắn miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo, đang nổi nóng, cũng không hiểu được hắn đang tức giận chuyện gì, chỉ mơ hồ cảm giác được, hình như lý do hắn phần nộ có liên quan đến nàng.

Nàng có thể đoán được cảm xúc của hắn từ vẻ mặt của hắn, nhưng lại không thể đoán ra, vì sao hắn tức giận.

Cổ nển khô sở và khó chịu, nàng cúi đầu, nhìn thấy cổ tay áo màu đen của hắn bị rách ra một đường dài, như là bị đao kiếm chém, lòng của nàng lập tức lại ghen lại, lo lắng bước lên nhìn.

May mà, lưỡi dao chỉ cắt qua xiêm y, không làm hắn bị thương chút nào, trên da thịt ngăm đen không có miếng vết thương gì. Nàng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, lấy ra hộp kim chi, ngó vào bên cạnh bàn.

“Tay áo của chàng bị rách.” nàng vừa nhẹ giọng nói, vừa lấy kim chi bên trong hộp. “Chàng cởi ra để thiếp vá lại, được không?” trước khi xuất giá, nàng đã luyện tài khâu không kém, mà nàng luôn cho rằng thay trượng phu may vá xiêm y là chức trách của thê tử.

Giọng nói ấm áp ngọt ngào, làm cho cằm dưới căng cứng của Thiết Tác hơi thả lỏng một chút.

Sau một lúc lâu, hắn rốt cục cử động, gợn gàng cởi áo ra, đặt ở trên bàn.

Nàng cảm lấy trang phục màu đen kia, cảm giác được trên xiêm y còn có độ ấm của hân, bàn tay nhỏ bé bất tự giác ôm lấy trang phục màu đen, ôm rất chặt, trong lòng mới hơi thả lỏng một chút.

Nhưng mà, khi nàng cúi đầu ngửi thấy mùi hương lưu lại trên trang phục màu đen, thân mình bé nhỏ đột nhiên cứng lại.

Trên xiêm y ngoài hơi thở nam tử mà nàng quen thuộc ra, còn có mùi hương khác. Mùi hương kia cực nhạt, lại vẫn không thể gạt được khứu giác linh mãnh của nàng...

Đó là mùi hương đậu nành sau khi nấu chín!

Đậu nành là nguyên liệu chế tác đậu phụ.

Đoạn đối thoại vô tình của hai nha hoàn nói chuyện với nhau, như sóng triều đi qua đi lại, mang theo khiếp sợ cùng kinh ngạc, dễ dàng bao phủ lấy nàng. Tay cầm kim không ngừng run kịch liệt, thậm chí đâm vào da thịt non mịn một vết thương rất nhỏ, nhưng nàng lại không cảm giác được gì.

Mùi hương đậu nành trên người hân, từ đâu mà có?

Có phải dính từ trên người Tây Thi đậu phụ hay không?

Tây Thi đậu phụ kia có đẹp hay không?

Không lẽ hân cũng bị ép phải “chăm sóc” nàng ta? Thậm chí là — thậm chí là — thậm chí là — lấy nàng ta?

Vô số vấn đề đá qua đá lại trong đầu Mãn Ý, lại vẫn không hỏi ra được. Giống như là nàng không dám đi chạm vào cái nút thắt trong lòng, nay nàng lại càng không dám hỏi ra miệng, chỉ sợ sẽ nghe thấy đáp án làm nàng không thể chịu nổi trong miệng hân.

Kim chưa khâu bị nàng nắm chặt ở trong tay, đâm thật sâu vào lòng bàn tay trắng nõn, nhưng ngực nàng đau hơn, đau hơn tay rất nhiều. Dù bọn họ ngồi ở cùng một cái bàn, nàng lại cảm thấy khoảng cách của hai người phẳng phất như rất xa rất xa.

Bên trong phòng rất yên lặng, ngoài cửa lại đột nhiên có động tĩnh, truyền đến vài tiếng gõ cửa nhẹ.

“Thiết phu nhân, Vô Song cô nương mời ngài đến một chuyện, muốn cùng ngài thảo luận chuyện ừ rượu.” tiếng nói thanh thúy của nha hoàn vang lên ở ngoài cửa.

“Ta đã biết.” Mãn Ý lấy lại tinh thần, gắng gượng bình tĩnh nói. “Xin hãy chuyển cáo Vô Song cô nương, ta lập tức sẽ tới.”

“Vâng.”

Tiếng bước chân của nha hoàn dần dần đi xa, bên trong lại khôi phục im lặng. Lý do này tới đúng lúc, nàng cắn môi đỏ mọng, bàn tay nhỏ bé run run đặt xiêm y xuống, chậm rãi đứng lên.

“Vây— thiếp đi gặp Vô Song cô nương...” nàng nhẹ giọng nói, cổ nén hơi nước trong mắt, vội vã muốn trốn ra bên ngoài, trốn đến nơi mà Thiết Tác không nhìn thấy, mới có thể khóc to một hồi.

Thân hình trắng kiện đưa lưng về phía nàng, không gạt đầu, không trả lời.

Nàng sớm nên thói quen hân ít lời, nhưng mà lúc nàng tâm hoảng ý loạn, hân trầm mặc lại làm cho nàng càng khó chịu. Nàng dùng sức cắn môi phần, chịu đựng ngàn vạn nghi vấn cùng ngực đau đớn, xoay người đi ra ngoài, bước ra tiểu viện của hai người, thậm chí đã quên rút ra cái kim đã đâm vào lòng bàn tay.

Kim đâm vào lòng bàn tay nàng giống như cái nút buộc kia, vẫn còn ở lại trong lòng của nàng, dần dần thắt chặt thêm, nàng lại chậm chạp không dám chạm vào.

Đương nhiên cũng không thể lấy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bao Quân Mãn Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 9

Rượu được chưng nấu từ Cao Lương và suối Phương Long ngon thần kỳ

Long Vô Song chỉ uống một ngụm, liền không ngừng tán thưởng, vội vã tìm Mãn Ý, khẩn cấp thúc giục, muốn nàng nhanh chóng ừ rượu ngon ra.

Phường rượu trở nên bận rộn, các sư phó ủ rượu làm lạnh rượu có Cao Lương, lấy rượu Phi Phường của Mãn Ý làm men rượu, dựa theo tỉ lệ đặc thù trộn vào nhau.

Mãn Ý giám sát mọi công việc, hầu như đều ở phường rượu, thường thường làm việc đến mặt trời lặn phía tây, mới mang theo một thân mùi men rượu mời một trở lại tiểu viện.

Mà hình như Thiết Tác bận hơn nàng.

Thời gian bọn họ ở bên nhau quả thực thiếu đến mức đáng thương.

Hình như Long Vô Song lại gặp phải chuyện, Thiết Tác bị bắt ở một cạnh hộ vệ, chân đi đã kích ngấm ngấm hoặc công khai, không thể đến phường rượu bồi nàng, thậm chí trở về trễ hơn nàng.

Mỗi đêm, Mãn Ý nhìn bàn đồ ăn, buồn khổ chờ hân trở về. Chờ mãi chờ mãi, đồ ăn nóng hằm hập chờ đến mức nguội lạnh, ngay cả nền sập ở bên cạnh bàn cũng chảy thành giọt, nàng quá mệt mỏi, ngồi chờ ở bên cạnh bàn rồi ngủ quên, mơ màng cảm giác được có cánh tay mạnh mẽ quen thuộc ôm lấy nàng, đưa nàng về giường.

Nàng mệt không mở được mắt, lại vẫn quyến luyến cái ôm của hân, gất gao dựa vào hân, mới có thể yên tâm ngủ.

Nhưng mà, mỗi khi đến sắc trời chưa sáng, nhiệt độ ấm nóng của cơ thể liền rời khỏi giường, nàng cố gắng kháng cự buồn ngủ, thật vất vả giẫy dụa tỉnh lại, Thiết Tác cũng đã đi ra cửa, chỉ còn dư nhiệt độ trên đệm giường, cùng với hơi thở lưu lại trên người nàng, chứng minh hân thật sự có trở về.

Ngày rượu mới vào hầm, Mãn Ý đã bị mệt mỏi và tương tư không ngừng tra tấn tiêu tụy, lão sư phụ thấy thế liền bảo nàng sớm rời đi, nhanh lên xe trở về nghỉ ngơi.

Xe ngựa vào cửa thành, chạy về phía trước, nàng ngồi ở bên trong xe, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Rượu mới đã được cất vào hầm, phải chờ tới một tháng sau mới có thể lấy ra, trong khoảng thời gian này, nàng tạm thời có thể nghỉ ngơi, có thêm nhiều thời gian ở lại khách điểm, còn có tinh thần đối kháng sự buồn ngủ, cố đợi Thiết Tác trở về...

Nàng đang suy nghĩ, lại ngoài ý muốn nhìn thấy ngã tư ngoài có một bóng lưng cao lớn quen thuộc đi qua.

Con mắt mệt mỏi lập tức sáng lên tròn to, nàng thậm chí còn lấy tay dụi dụi hai mắt, nghĩ mình mệt mỏi quá độ, hơn nữa tương tư quá sâu mới có thể nhất thời hoa mắt.

Nhưng dụi xong, bóng lưng cao cường kia vẫn không biến mất. Hân hơi quay người lại, ánh chiều tà khi mặt trời lặn chiếu vào gương mặt lạnh lùng cứng rắn như đá kia, lại khiến nàng cảm thấy quen thuộc –

Đúng là Thiết Tác!

“Dừng xe dừng xe, nhanh chóng dừng xe! Ta muốn đi xuống!” nàng xóc màn lên, vội vàng hô, không dám rời tầm mắt khỏi Thiết Tác ở ngã tư xa.

Nàng rất muốn gặp Thiết Tác, rất muốn nói chuyện với hân, có lẽ chỉ có vậy thì bất an trong lòng nàng mới biến mất -

Xa phu vừa nghe thấy nàng la lên liền kéo dây cương lại, còn chưa làm xe ngựa ổn định, Mãn Ý đã khản cập nhảy xuống xe.

Tốc độ xe tuy rằng chậm lại rất nhiều, nhưng nàng kích động nhảy xuống, nhất thời không chịu được quán tính, chặt vật ngã ở phía trước, cả người ngã sấp xuống ở trên đường cái, quần áo dính tro bụi, ngay cả lòng bàn tay non nặn cũng bị mặt đường thô ráp làm trầy da.

“Thiết tẩu tử, người không sao chứ?”

Âm thanh kinh hoàng của xa phu từ phía sau truyền đến, nàng không rảnh trả lời, chống đầu gối đau đứng lên, bắt chập lòng bàn tay trầy da, càng bắt chập phui đi tro bụi trên người, cất bước chạy về phía ngã tư.

“Thiết Tác! Thiết Tác!” Mãn Ý vừa chạy vừa gọi, cũng bắt chập ánh mắt người lạ bốn phía, vội vã muốn đuổi theo. “Thực xin lỗi, xin hãy tránh đường! Thực xin lỗi, ta muốn đi qua...”

Mặt trời lặn, trên đường lớn Huyền Vũ người đến người đi, rất chật chội.

Đám đông cách giữa nàng cùng Thiết Tác, có khi tụ, có khi tán, lòng nàng nóng như lửa đốt, có khi thấy được hân, có khi lại không nhìn thấy hân. Bóng người cao lớn kia như là cách nàng càng lúc càng xa, bất luận nàng cố gắng chạy như thế nào, vẫn không đến gần được.

“Thiết Tác! Thiếp ở đây, Thiết Tác!” nàng ở trong đám người, nâng cao tay nhỏ bé dùng sức vung, muốn gọi được hân. Nhưng đường lớn Huyền Vũ người ngựa huyền ảo, thật sự quá mức âm ỉ, nàng cho dù lớn tiếng la lên, âm thanh vẫn lặn như tăm

Thiết Tác không nghe thấy nàng gọi, càng không phát hiện nàng, vẫn lạnh lùng nghiêm mặt đi theo Long Vô Song, xoay người đi vào một ngã tư đường, càng đi càng xa.

“Đừng đi, đợi thiếp với!” trong lòng Mãn Ý gấp gáp, một lòng muốn đuổi theo, không nghĩ tới dưới chân ngã vào một cái hố –

Ba đất!

Cả người nàng ngã vào hố, mà tuyết trong hố hòa tan thành nước sớm thành nước bùn bắn chẳng những bắn tung tóe nàng bắn từ đầu đến chân, còn lạnh đến xương, làm cho nàng không ngừng run run.

“Thiệt tẩu tử, người không ngã bị thương chứ?” xa phu chen qua đám người qua đường vây xem, chạy đến vũng bùn lo lắng hỏi, chỉ sợ cô nương luôn được chiều chuộng này bị thương

Khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ bị bắn tung tóe không ít nước bùn, nước bùn lạnh như băng chảy dọc theo mái tóc dài, má phấn, không ngừng chảy. Nhưng nàng lại không quệt đi, dù vừa lạnh vừa đau, lại vẫn vội vã ngẩng đầu tìm, nhưng nàng sớm đã không nhìn thấy bóng Thiệt Tác đâu.

Thất vọng, nàng lại ngã về hố, cúi đầu, uể oải đến mức muốn khóc cũng không khóc được, nhìn cực kỳ đáng thương.

Mọi người vây quanh ở vũng bùn, nhỏ giọng nghị luận, không biết cô nương xinh đẹp này sao lại chật vật như thế.

Một đại thẩm tốt bụng nhìn thấy, cử động thân mình béo phì, dùng hông đẩy ra đám người vây xem.

“Nào nào nào, nắm tay của ta, ta kéo người đi ra.” đại thẩm thấy việc nghĩa hăng hái làm, chủ động vươn tay giúp, chẳng những lời Mãn Ý ra, còn lấy một vải thô sạch sẽ từ cái giỏ sau lưng thay nàng lau đi nước bùn trên tóc cùng trên mặt.

Xa phu thấy thế, lập tức mang xe ngựa đến, đứng ở một bên chờ.

“Thiệt tẩu tử, chúng ta mau chóng trở về đi!” hấn thúc giục, trên mặt đều là lo lắng.

Mãn Ý suy yếu gập đầu, cảm ơn đại thẩm, mới toàn thân rét run lên xe ngựa. Xa phu giật dây cương lên, đánh roi thẳng tắp, dùng tốc độ nhanh nhất đưa nàng về khách sạn Long Môn, dùng xe lại chạy vào trong hô đám nha hoàn mau đi ra đón.

Đám nha hoàn thấy nàng chật vật như thế, cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng đưa nàng về tiểu viện. Mọi người phân công, người người tay chân gọn gàng, có người thay nàng cởi y phục bắn ướt ra, có người bưng nước ấm tới, đổ vào bồn tắm gỗ, thẳng đến khi xác định nàng không cần hầu hạ nữa, mới lui hết ra ngoài.

Nước ấm nóng đuổi đi khí lạnh, nhưng gương mặt của nàng vẫn tái nhợt như cũ, vẫn không hồng lên được.

Mãn Ý rửa sạch tóc dài, làm sạch thân mình, thẳng đến khi trên người sạch sẽ không còn vết bẩn, nàng mới ngồi ở trong bồn tắm, yên lặng giang hai tay nhìn chăm chú vào làn da trắng.

Lúc trước, lòng bàn tay nàng cũng có vết thương.

Đó là khi nàng ngửi thấy mùi hương đậu nành từ y phục của Thiệt Tác, trong lòng vừa khó chịu lại kinh ngạc, nhất thời không chú ý mới làm kim đâm vào lòng bàn tay.

Tuy rằng, không lâu sau, lấy kim ra khỏi lòng bàn tay, nhưng mà nút thắt kia vẫn còn đâm vào ngực nàng, không hề biến mất.

Một giọt lệ hiện lên ở khóe mắt, lặng lẽ chảy xuống má phấn, rơi vào trong nước tắm.

Mấy ngày nay tới giờ, dù tỉnh hay ngủ, nàng vẫn đều đang lo lắng.

Nàng rất để ý Tây Thi đậu phụ kia, rất để ý Thiệt Tác phần nợ ngày ấy, nàng càng để ý đến suy nghĩ lúc trước của hấn là gì? Lúc trước, có phải là hấn bị bắt cưới nàng, cho nên lúc này nếu Long Vô Song mở miệng, hấn cũng sẽ đồng ý lấy một người nữa hay không?

Suy nghĩ cực kỳ hỗn loạn, càng nghĩ càng loạn, nàng nắm chặt bàn tay tựa vào bên môi, rất hy vọng Thiệt Tác ở bên cạnh. Lúc này, nàng sẽ không nhát gan nữa, nhất định phải cố lấy dũng khí hỏi rõ ràng mọi chuyện –

Tiếng bước chân dồn dập vang lên ở ngoài cửa, âm thanh kinh hoàng của đám nha hoàn, đánh gãy suy nghĩ của nàng.

“Không tốt không tốt, bên ngoài lại có người tìm tới cửa!”

“Xảy ra chuyện gì?”

Nha hoàn thờ phỉ phò, một lúc sau mới có thể nói chuyện.” Vô Song cô nương mang Tây Thi đậu phụ về, cái kẻ ép cưới kia muốn vào cửa cướp người!”

“Đừng lo lắng, đâu phải là chưa xảy ra mấy chuyện này bao giờ.” một nha hoàn khác rất trấn định.

“Lần này thì khác, võ công của đối phương rất mạnh, Hắc Vô Thường đang ứng phó, đang đánh kịch liệt, rất dọa người!”

Mãn Ý ngồi ở trong bồn tắm, lúc đầu ngẩn ngơ, rồi vội vàng đứng dậy, cầm xiêm y lên mặc, thậm chí mặc kệ tóc dài chưa khô.

Tiếng đao kiếm mơ hồ vang lên, từ phía trước truyền đến, nàng chỉ sợ Thiết Tác sẽ bị thương trong kịch chiến, hai tay đều run run, mắt một hồi lâu mới có thể cài hết cúc.

Mặc xiêm y xong, ngay cả giày thêu cũng không kịp mặc, nàng mở cửa trực tiếp xông ra ngoài.

Trước cửa lớn của khách sạn Long Môn, ác chiến không ngừng nghỉ.

Hai nam nhân giao thủ mấy lần, tuy rằng tình hình chiến đấu kịch liệt, đánh nhau làm cho người ta kinh hồn táng đảm, nhưng mà thắng bại dần dần phân rõ, cái tên cầm đại đao muốn cướp người kia đã dần rơi xuống hạ phong.

Thân là người khởi xướng, Long Vô Song lại vẻ mặt tự nhiên, sớm bảo các nô bộc chuyển cái bàn đến bậc thang. Nàng ngồi ở đó, uống trà thượng hạng, nhắm hạt dưa hoa hồng trong hộp, như là xem trò hay vậy, ngồi nhìn cuộc chiến.

Một cô nương da thịt trắng nõn, bắt an ngồi ở bên cạnh, hai mắt nhìn chăm chăm hai người đang ác chiến.

Nam nhân huy đại đao không thể tấn công, ngay cả đao pháp mà hắn kiêu ngạo nhất cũng nhiều lần bị nam nhân mặc trang phục màu đen này phá giải, trong lòng hắn kinh hãi, vội vàng mạo hiểm thu đao dừng bước trước khi hết tuyệt chiêu.

Đại đao vừa mới thu hồi, Thiết Tác cũng dừng lại, không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, giống như đá khắc lạnh lùng nhìn hắn.

Nam nhân hoảng sợ trong lòng, lại ngại vấn đề mặt mũi của giang hồ nhân sĩ, không chịu cứ lui lại như vậy, cắn răng giờ đao lên, ngược lại chỉ vào Long Vô Song.

“Ngươi có biết ta là ai hay không?” cho dù rơi xuống hạ phong, hắn vẫn kiên trì kêu gào.

“Ngô Lâm đầu đao, một trong Bát Ác Cam Thiểm, đúng không?” Long Vô Song uống một ngụm trà nóng, chậm rãi trả lời, thậm chí ngay cả nhìn cũng lười nhìn hắn một cái.

“Nếu biết ta là ai, ngươi còn có lá gan cướp nữ nhân mà ta nhìn trúng?” Ngô Lâm cố gắng tròn to đôi mắt bé tí, gương mặt xấu xí dữ tợn uy hiếp. “Ngươi chọc Lão Tử, chẳng khác nào chọc huynh đệ ta, bọn họ sẽ không bỏ qua ngươi!” Hừ, người đông thể mạnh, nữ nhân này nên sợ rồi chứ?

Long Vô Song cười lạnh một tiếng.

“Ta muốn cướp đây! Còn muốn gả nàng cho người của khách điểm của ta, làm nàng thành lão bà người ta. Thế nào, ngươi không phục sao?” nàng tùy tiện không suy nghĩ, cố ý khiêu khích, nhưng không phát hiện ra Mãn Ý vừa mới chạy đến khách sạn, trùng hợp nghe thấy lời nói đùa này, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Ngô Lâm điên cuồng hét lên một tiếng, tức giận đến mức huy đao thép sắc bén, đao lòn ra một đạo mũi nhọn chói mắt, thẳng tắp bổ tới bậc thang.

Long Vô Song ngồi ở chỗ cũ, tay cầm hạt dưa hoa hồng, mỉm cười không sợ hãi. Thiết Tác đứng yên ở một bên, thân hình bỗng dừng chuyển động, tốc độ nhanh như quỷ mị, đao mất đã che ở giữa đao phong và Long Vô Song, chém ra kiếm dài chắn lại, nghênh hướng thế đao của Ngô Lâm.

Thương!

Tiếng vang chói tai, làm trong lòng mọi người giật thót.

Ngô Lâm bị kích tức giận trong lòng, đại đao càng bay nhanh, ánh đao đầy trời, toàn chém lên người Thiết Tác.

Kiểm dài liên tục ngăn chặn, tiếng vang liên thanh, càng huy càng nhanh càng vang, chấn động khiến màng tai phát đau. Toàn thân Thiết Tác đều bị vây vào trong ánh đao, sắc mặt lại lạnh lùng như trước, trong mắt không chút gợn sóng, mọi thế công đều bị kiếm dài của hắn đỡ.

Nhưng Mãn Ý đứng ở trước cửa căn bản không biết võ, nàng mắt thấy Ngô Lâm càng huy đại đao càng nhanh, chỉ sợ Thiết Tác sẽ bị thương.

Khi đại đao đáng sợ kia rốt cục dò được một tia cơ hội, mạo hiểm sát qua ống tay áo của Thiết Tác, nàng rút cuộc không kiềm chế được, lo lắng thốt ra.

“Cẩn thận!”

Tiếng kêu nhỏ kia, đồng thời truyền vào trong tai hai nam nhân.

Thiết Tác cứng cầm, phòng ngự cẩn thận bị sơ hở.

Phản ứng nhỏ đó lại làm cho Ngô Lâm nhìn ra manh mối. Hắn cái khó ló cái khôn, xoay đao lại, không tấn công người mặc trang phục màu đen trước mắt, ngược lại lại huy đao về phía Mãn Ý.

Thiết Tác quả thực sợ tới mức hồn phi phách tán!

Hắn vạn vạn không thể tưởng được, Mãn Ý lại đột nhiên xuất hiện.

Mắt thấy cây đại đao kia sắp chém vào đầu của nàng, sắc mặt hắn chợt biến, cũng bắt chập đánh nhau, lắc mình tiến lên, ôm chặt nàng phi thân đi, lập tức tránh xa vài thước, tránh đi phạm vi đao, mới không làm cho nàng bị chém thành hai đoạn ngay tại chỗ.

Tiếng gió vù vù ở bên tai, nàng nhắm chặt mắt, lúi vào trong lòng hắn, hai chân vừa mới rơi xuống đất, ngay cả thờ cũng không kịp thờ một ngum, tiếng hét to vang lên ngay tại trên đầu nàng.

“Ai cho nàng đi ra?!” Thiết Tác tức giận mắng, vẻ mặt dữ tợn, so với đêm bị nàng quá chén say càng đáng sợ.

“Thiếp... Thiếp...” chưa thấy qua hắn tức giận như vậy, hai vai nàng co rút lại, dù có chút sợ hãi, nhưng vẫn muốn hỏi. “Chàng có bị thương không?”

Hắn trong lòng âm áp, nhưng cũng căng thẳng, biết chắc chắn rằng tiểu nữ nhân này là tử huyết của hắn. Chỉ cần có nàng ở đây, tâm trí hắn chỉ có thể treo ở trên người nàng, căn bản không thể đối phó địch nhân.

Vì an toàn của hắn, hắn vừa tức giận vừa quát.

“Trở về!”

“Nhưng mà —”

“Trở về!”

Vài tiếng gầm lên, Mãn Ý sợ tới mức liên tục lui ra sau, trong mắt xuất hiện hơi nước, trong lòng lại cảm thấy rất khó sở. Nàng không dám tranh cãi, lại không muốn rời đi, rất muốn ở lại, xác định hắn an toàn.

Hai phu thê ở một bên giằng co không cử động, lại làm cho Ngô Lâm cướp được cơ hội, phi thân lên, một tay kéo lấy Tây Thi đậu phụ, bắt người muốn chạy.

“Á!!!!” tiểu nữ nhân giãy dụa, kinh hoàng kêu.

Mắt thấy đậu phụ ngon miệng ở trước mắt nàng bị đoạt, Long Vô Song làm sao nuốt được khẩu khí này, tay vỗ cái bàn, hạt dưa hoa hồng rơi tung tóe.

“Mặt đen, nguoi còn ở đó làm cái gì? Còn không mau đi cướp người về!” nàng hỗn hển hô.

Sắc mặt Thiết Tác trầm xuống, hít sâu một hơi.

“Nhanh đi vào!” giọng điệu của hắn cực hung dữ, vội vàng bỏ xuống những lời này, cắn răng phi thân mà ra, chỉ trong nháy mắt dễ dàng liền đuổi theo Ngô Lâm, kéo về Tây Thi đậu phụ đang không ngừng kêu sợ hãi kia.

Bóng đen ở không trung chuyển mấy vòng, ngay sau đó ngang trời một đập chính giữa ngực Ngô Lâm.

Một cái đập kia rất nặng, đá bay Ngô Lâm ra xa mấy trượng, hắn kêu rên, đập rất mạnh ngã ở bậc thang khách sạn Long Môn, nòn mấy miệng máu tươi, sau đó ngã đầu xuống, bị thương nặng hôn mê.

Thiết Tác giữ Tây Thi đậu phụ, điểm mũi chân một chút, trở lại bậc thang.

Tiểu nữ nhân kia đã sớm sợ hãi, khi bị hắn kéo trở về, liền thuận thế dựa lên người hắn, hai tay ôm cổ hắn, như chim nhỏ nép vào người, còn ngẩng mặt cực kỳ cảm kích nhìn hắn, giống như nguyện ý lấy thân báo đáp, báo đáp ân cứu mạng của hắn.

Nhưng mà, Mãn Ý kiên trì “kháng mệnh”, chưa về khách điểm thấy được trận anh hùng cứu mỹ nhân này, khuôn mặt nhỏ nhắn liền trắng bệch đến cực điểm, thân mình cũng không ngừng run rẩy, so với lúc ngã vào vũng bùn còn lạnh hơn.

Hắn ôm một nữ nhân hắn ôm một nữ nhân hắn ôm một nữ nhân hắn ôm một nữ nhân...

Lại có một chuỗi chữ dài, chạy ở trong đầu nàng. Nàng nhớ tới lời nói của Long Vô Song, nhớ tới lời nói của nhóm nha hoàn, nhất thời cảm thấy trước mắt biến thành màu đen.

Cho nên, đây là thật? Chuyện nàng sợ hãi nhất, thì ra chính là sự thật? Thiết Tác thật sự lấy thiếp?

Nàng nhìn một đôi nam nữ trước mặt, trong cổ họng vừa chua xót vừa khổ, rốt cục không áp lực được nữa, một tiếng khóc nức nở thốt ra, nước mắt như mưa nhỏ, từng giọt từng giọt chảy xuống đến.

Hắn vừa mới găm nàng, không cho nàng đi vào, không cho nàng ở lại đây, có phải chính là không muốn làm cho nàng nhìn thấy một màn này hay không?

Nháy mắt, nàng rất hận rất hận chính mình.

Nếu sớm đi vào, nàng sẽ không phải thấy Thiết Tác ôm một nữ nhân khác, lòng của nàng cũng sẽ không đau như vậy...

Từng đợt đau lòng kéo đến, bén nhọn giống như có vô số kim châm đâm vào, nàng rút cuộc không thể thừa nhận, lấy tay che lại gương mặt đầy nước mắt, xoay người chạy vào cửa, nút thắt đầm ở ngực nàng, vừa thắt vừa chặt, giống như là rút cuộc không thể cởi bỏ được nữa.

Biểu cảm thương tâm muốn chết ấy đối với Thiết Tác mà nói, còn đau hơn so với ngực bị đâm một đao.

Thấy Mãn Ý khóc chạy đi, hắn không tiếng động rửa nhẹ vài câu, còn tưởng rằng là mình hung ác dọa nàng quá đáng, lập tức bỏ ra Tây Thi đậu phụ đang dựa vào hắn, bước đi đuổi theo.

Khối đậu phụ non mềm kia làm sao chịu nổi cái đẩy này, mềm yếu ngã xuống đất, còn kêu đau một tiếng, giống như đang kháng nghị hắn thô lỗ, một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc, nhưng hắn lại ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái.

Nhưng mà, giày còn không chưa bước vào cửa, Long Vô Song liền lên tiếng.

“Đứng lại!” nàng bùng chén ngọc mài, cũng không quản Mãn Ý khóc hay không, Thiết Tác vội hay không, ép hắn lưu lại. “Chuyện nơi này còn chưa xong đâu!”

Hắn cứng người dừng bước, sau rất chậm rãi, rất chậm rãi xoay người, con ngươi đen u ám, dùng ánh mắt lạnh như băng, trừng nữ nhân đang vênh mặt hất hàm sai khiến kia.

(Tojikachan: Ta ghét bà này, ghét kinh khủng, tiền vốn thì dựa vào thân phận, tay nghề nấu nướng cũng là của người khác, an toàn bản thân cũng chỉ dựa vào người khác mà cứ kiêu ngạo, kì sinh trùng chỉ biết ăn, cái đầu thông minh mà dùng toàn làm khổ người ta, vô tâm, ta ghét!!!!!!!!!!!!!! Xin lỗi các mm thích mấy fan của bà Long nhe~ Nhưng ta không chịu được!)

Long Vô Song còn vươn tay, chỉ chỉ tại chỗ.

“Ngươi không có nghe thấy tên kia nói sao? Hắn còn có huynh đệ khác đây! Ngươi bây giờ chạy mất, đợi lát nữa người ta đến giết thì làm sao bây giờ?”

Con ngươi đen nhú lại, rồi đột nhiên như muốn bật ra ngàn vạn mũi tên nhọn hoắt, gương mặt lạnh lùng như sắt đá lúc này lại càng lạnh. Hắn nắm chặt nắm đấm, từng bước đến gần Long Vô Song, con ngươi đen tức giận đã vượt xa mọi khi, thậm chí còn ầm ầm tản ra sát ý.

Hắn ý không tầm thường kia làm cho nàng vốn kiêu ngạo, cũng bất giác lui ra sau mấy bước.

“Ngươi muốn làm cái gì?” nàng ngạo nghễ nâng cằm lên, không chịu yếu thế, còn có thể miễn cưỡng giữ trấn định, ít nhất không lui ra sau.

Hắn muốn giết nữ nhân này!

Chỉ cần giết nàng, có thể dứt hậu họa vĩnh viễn, từ nay về sau không bao giờ có người đến gây phiền toái, bởi vì nàng mới là căn nguyên phiền toái!

Suy nghĩ tự tay bóp chết Long Vô Song hiện ra trong đầu, mấy năm qua, thỉnh thoảng hiện lên trong óc, lại luôn bị hắn áp lực xuống. Thẳng đến giờ này khắc này, mới trở thành kích động khó có thể khắc chế, làm cho lòng bàn tay hắn ngứa, hận không thể làm ngay lập tức!

Thân hình cao lớn lại đi lên mấy bước.

Lần này, Long Vô Song lui ra sau ba bước lớn.

“Này này, bình tĩnh một chút,” nàng kinh hồn táng đảm, lần đầu nhìn thấy tên mặt đen này phát hỏa lớn như thế. “Ngươi không nhớ rõ lời hứa năm đó sao?” nàng vội vàng nhắc nhở.

Thiết Tác đang định lại tiến lên một bước, cuối cùng dừng lại, sắc mặt lại càng khó nhìn.

Lời hứa chết tiệt! Hắn làm gì mà không tự sát ngay năm đó chứ? Đờ phải bị ma nữ này ép buộc?

Nhưng nghĩ lại, nếu lúc trước hắn tự sát, nếu không có Long Vô Song làm bậy, chỗ mồm vào khắp nơi, hắn sẽ không gặp được Mãn Ý, càng không thể thành thân với nàng.

Con ngươi đen lạnh lẽo băng hàn, bởi vì nhớ tới tiểu nữ nhân yêu kiều mềm mại kia mà dần dần dịu xuống, oán khí ở bốn phía hắn làm cho người ta sợ hãi cũng dần dần tán đi.

Nhận thấy được trận sát khí kia hơi chậm lại, Long Vô Song mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng luôn nghĩ là có thể dựa vào lời hứa năm đó để tùy ý sai sử nam nhân này, nào biết đầu rằng, chuyện mà liên quan đến Mãn Ý, hắn sẽ ác độc kinh khủng, thậm chí thiếu chút nữa ném lời hứa ra sau đầu.

Xem ra, cái tiểu nữ nhân yêu kiều kia đúng là đã nhỏ giọt lệ vào trong lòng tên sắt đá này.

Sau này nếu muốn dồn Thiết Tác, làm cho hắn tiếp tục bán mạng cho mình, thì không chỉ dựa vào lời hứa lúc trước, mà cũng phải để ý Mãn Ý nữa, phải vậy mới được.

Nhìn thấy hấn lại quay đầu, nhìn phía khách điểm, biểu cảm còn lộ ra một chút lo lắng, trong lòng Long Vô Song âm thầm hiếu kỳ, hoá tốc thay đổi lễ lối, thay đổi cách nói.

“Đừng lo lắng, nàng đã là lão bà nguoi rồi, còn có thể chạy đi đâu? Cho dù là có chút hiểu lầm nhỏ, đợi lát nữa khi nguoi đi vào, giải thích với nàng cho tốt không phải được rồi sao?”

Con nguoi đen trừng nhìn nàng một cái, chứa đầy sự không kiên nhẫn.

Nhưng vào lúc này, bảy người vạm vỡ, tay cầm vũ khí, đằng đằng sát khí vọt tới cửa khách sạn Long Môn.

Bọn họ nhìn thấy Ngô Lâm ngã trên mặt đất, phun đầy máu, lập tức vây tiến lên, ôm hấn đang hôn mê bất tỉnh, bị phản phát ra rống giận.

“Là ai làm đại ca của ta bị thương thành như vậy?!” bảy người đồng thanh rống to, vung vũ khí trong tay, vội vã muốn tìm kẻ thù liều mình.

Long Vô Song nhún nhún vai, khoanh hai tay lại, mắt thấy lần này nguoi đến nhiều như vậy, để tránh vạ lây (Toji: Vạ lây? Là bà chủ mưu còn bảo là bị vạ lây? Càng ngày càng ghét!), nàng quyết định lui về lầu hai khách sạn, xem diễn ở trên hạng nhất tịch của nàng

“Xem đi, ta đã đoán đúng, thật sự đến rồi!” nàng nhếch môi cười yếu ớt, nhìn Thiết Tác nói. “Nguoi mau giải quyết bọn họ đi, làm nhanh đi để mà vào trấn an nàng.” nói xong, nàng uyển chuyển xoay nguoi vào cửa, mặc kệ chiến cuộc như thường lệ.

Đáng chết, vì Mãn Ý, hấn nhin!

Thiết Tác cắn chặt răng, bước đi nhanh, đi về phía bảy tên đang không ngừng kêu gào kia.

Giờ kiếm dài lên, hấn đã hạ quyết định, dùng thời gian ngắn nhất, đánh thắng toàn bộ cái đám không biết sống chết kia!

Trong tiểu viện truyền đến tiếng khóc nức nở làm nguoi ta tan nát cõi lòng.

Mãn Ý trở về phòng, liền vùi vào chăn, kéo lấy chăn, trốn ở bên trong khóc mãi khóc mãi, dùng nước mắt phát tiết mọi khổ sở và đau xót.

Nhưng mà, bất luận nàng rơi lệ nhiều đến mức nào, thống khổ trong lòng lại chỉ có tăng không giảm.

Tuy rằng việc nạp thiếp, khi ở nhà mẹ đẻ có nghe thấy, hơn phân nửa nhóm quan lại đều cười không ít thê thiếp, ngay cả nguoi có chút tiền, cũng có không ít thê thiếp, nam chủ nhân thường thường hưởng hết phúc lợi. Mẫu thân nàng quản rất nghiêm, thủ đoạn lại lợi hại, nếu không, khẳng định phụ thân cũng lấy vài phòng thiếp.

Nàng không lợi hại giống mẫu thân, không có cách nào quản được Thiết Tác, không có biện pháp làm cho hấn sợ nàng, làm cho hấn luôn nghe lời của nàng, nói gì nghe nấy giống như phụ thân đối với nương. Nhưng mà, nàng vẫn không thể chịu đựng được chuyện phải chia sẻ hấn với một nữ nhân khác.

Vừa mới tới trước cửa khách sạn, thấy hấn ôm Tây Thi đậu phụ, là nàng đau lòng muốn ngất xỉu, méo mó xiêu đổ chạy về phòng, khóc đầu cháng váng, không ngừng dùng nước mắt, nếu hấn thực sự cưới Tây Thi đậu phụ, khẳng định nàng sẽ khóc mù mắt!

Không muốn không muốn, dù thế nào thì nàng cũng phải hỏi rõ ràng hết thảy!

Nàng muốn hỏi Thiết Tác, có phải là hấn muốn cưới thiếp hay không; Nàng muốn hỏi Thiết Tác, lúc trước lấy nàng là vì lời hứa, hay là bởi vì hấn cũng cảm nhận được cảm xúc ngọt ngào giống nàng?

Quyết tâm dần dần ngưng tụ giữa làn nước mắt, nàng liên tục hô hấp, khắc chế không khóc, sợ đợi lát nữa khi Thiết Tác trở về, cổ họng sẽ bị khóc nghẹn, đến lúc đó muốn hỏi cũng không hỏi được.

Tiếng khóc nức nở ở trong chăn dần dần yếu bớt.

Bỗng, cửa gỗ ầm ầm một tiếng, bị nguoi khác đá văng ra.

Thiết Tác đã trở lại?!

Nàng nấp ở trong ổ chăn, lại hít sâu một hơi, lấy tay quyết lung tung nước mắt, cố lấy mọi dũng khí, quyết định nói rõ ràng với hấn. Tay nhỏ bé xóc chấn lên, nàng ngồi ở trên giường, môi phấn mở miệng.

“Thiếp hỏi chàng, có phải chàng muốn —” giọng nói mang theo ghen ngào, mới nói đến một nửa liền ngừng, mắt đỏ hoe bởi vì kinh ngạc mà trừng lớn.

Nguoi đá cửa xông tới không phải Thiết Tác, mà là nguoi khác.

Hơn nữa lại là một đám nguoi!

Một phu nhân trung niên hoa lệ, mang theo đại đội nguoi ngựa, như là thổ phỉ vào nhà cướp của xông tới. Ngay cả vị công tử trẻ tuổi mà lúc trước nàng gặp qua cũng ở đó, bên cạnh đây thị vệ vây quanh, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ xin lỗi, đang ngượng ngùng nhìn nàng.

Nhìn kỹ, ngũ quan của phu nhân trung niên kia có vài phần tương tự với vị công tử trẻ tuổi, cũng có gương mặt cực kì xinh đẹp, còn có con ngươi cũng màu xanh.

Phu nhân kia nhìn thấy Mãn Ý, vẻ mặt ngạo nghễ, mắt xanh cao thấp thẳng đánh giá.

“Chính là người sao?” thái độ nàng cao ngạo, quý khí bức người hơn cả vị công tử kia, có cảm giác áp bách vô hình, như là đã quen mọi người thần phục. Nàng nhìn Mãn Ý, trong chốc lát sau mới gạt đầu, lạnh lùng mở miệng, “Cũng được, tuy rằng còn không đến mức quốc sắc thiên hương, nhưng mà tư sắc này coi như là hiếm có!”

Mãn Ý bị nhìn khiến cả người không thoải mái, bàn tay nhỏ bé cầm chặt lấy chân, có chút sợ hãi lui lại, chậm rãi lui đến góc giường.

“Xin hỏi, phu nhân là ai?” nàng nhẹ giọng hỏi, âm thanh còn có chút khàn.

Phu nhân lạnh lẽo liếc nàng một cái, cũng không trả lời, ngược lại xoay đầu, xoay người đi ra ngoài, vừa ra đến trước cửa còn bỏ xuống một mệnh lệnh.

“Mang đi!”

Lời này vừa nói ra, thị vệ vốn đang đứng ở phía sau, ba bước cũng làm thành hai bước xông lên, nhấc nàng xuống giường.

Mãn Ý sợ hãi, trong tay vẫn cầm chặt không buông, thân mình lại bị khiêng lên.

“Các người muốn làm cái gì? A! A! Không được bắt ta! Không muốn không muốn không muốn không muốn...” mắt thấy cách giường càng lúc càng xa, nàng hoảng hốt không ngừng giãy dụa. “Buông ra! Buông ra!”

Công tử mắt xanh tuổi nỡ nhìn thấy nàng hoảng như vậy, trong lòng băn khoăn, chần chừ mở miệng.

“Mẫu hậu, như thế sẽ dọa nàng.”

Phu nhân trở lại, trừng mắt nhìn con một cái.

“Không phải là con vừa lòng nàng sao? Nếu vừa lòng, trực tiếp mang về không phải được rồi sao, đỡ phải ở đây lằng nhằng!”

Không biết vị công tử kia là bởi vì hiếu thuận hay là bởi vì khiếp đảm, một chút cũng không dám làm trái mẫu thân, còn nao núng lui ra sau mấy bước.

“Nhưng mà —” hắn rất cẩn thận lại mở miệng.

Phu nhân lại đảo ánh mắt sắc bén.

“Không nhưng! Ta làm thế chẳng phải là vì tốt cho con sao. Con rõ ràng vừa lòng, lại không dám động thủ, mẫu hậu cướp cho con là được!” nàng vung tay lên, dẫn đại đội người ngựa, khiêng Mãn Ý đang không ngừng giãy dụa, như thổ phỉ đoạt được “chiến lợi phẩm”, chuẩn bị khai hoàn lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Bao Quân Mãn Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Kết thúc

Mẫu hậu?

Cách xưng hô của công tử mắt xanh với phu nhân, quanh quẩn ở trong đầu nàng không đi.

Mẫu hậu gì cơ? Người nào là mẫu hậu? Những người này là ai? Bọn họ muốn dẫn nàng đi nơi nào?

Ngần vịn nghi vấn ở lẫn lộn miệng Mãn Ý, nhưng lại bị bàn tay to của thị vệ che, nàng chỉ có thể không ngừng phát ra tiếng um um um. Sau khi ra khỏi tiểu viện, tuy rằng bọn họ không khiêng nàng, nhưng lại kim giữ nàng, buộc nàng đi cùng.

Phu nhân bá đạo kia một đường ở phía trước, công tử mắt xanh liên tục quay đầu, nhìn chăm chú vào Mãn Ý đang kinh hoàng, vẻ mặt rất có lỗi, cũng có thương tiếc.

Phản đông đại thị vệ che khuất Mãn Ý đang không ngừng giãy dụa, nàng thậm chí không nhìn thấy tình cảnh bên ngoài đội ngũ, càng miễn bàn là cầu cứu.

Một đám đông mang theo Mãn Ý đi vào đại sảnh, mắt thấy sắp đi ra khách sạn Long Môn!

“Um um um um um um um!” sắc mặt nàng tái nhợt, bắt lực mạnh lắc đầu.

Một tiếng quát đột nhiên từ phía trên truyền đến.

“Khoan đã!”

Chỉ thấy vấy lửa đỏ tung bay, một nữ tử kiều diễm từ lầu trên xoay người xuống, trực tiếp dừng ở đằng trước phu nhân, chặn đại đội người ngựa.

Lúc trước, Mãn Ý căn bản không thể tưởng tượng mình lại có một ngày nhìn thấy Long Vô Song mà cao hứng!

“Làm càn!” ba tên thị vệ đang bật miệng nàng phát hiện có kẻ chặn đường, lập tức lớn tiếng quát. “Ngươi là ai? Dám chắn đường đi của chủ mẫu nhà ta, còn không tránh ra cho ta!”

Long Vô Song cười lạnh hai tiếng.

“Các ngươi đặt chân lên địa bàn của ta, đoạt sự phụ ử rợ của ta, còn dám muốn ta tránh ra?” nàng vung áo choàng lên, lộ ra tay ngọc non mịn, vô nhẹ hai tiếng.

Nháy mắt, quanh mình toát ra mấy chục nam nhân trong trang phục tiểu nhị, người người thân hình rắn chắc, vừa thấy là biết có võ công. Bọn họ quần tụ lại, bao vây đám người công tử mất xanh, hai phương giằng co, không khí khẩn trương.

Khách nhân trong đại sảnh vốn từ lúc Ngô Lâm tới cửa đã bị dọa chạy một nửa. Hiện tại, ngay cả một nửa còn lại kia, mắt thấy tình huống không bình thường, cũng đều chạy trốn chết, người người chuồn mất.

Mãn Ý vừa sợ vừa hoảng, mở to đôi mắt vẫn còn ẩm ướt nước mắt, nhìn phu nhân kia và Long Vô Song. Bỗng ngoài cửa, một đội người ngựa bất ngờ đến.

Công Tôn Minh Đức đến.

Nhìn thấy Tể tướng đương triều quang lâm, Long Vô Song liền giận tái mặt, một chút cũng không cho đối phương sự hoà nhã, trước mặt hần vẫn một câu theo thường lệ: “Ngươi tới làm cái gì?”

“Hoàng Thượng nghe nói có khách quý đi vào kinh thành, phái riêng hạ thần tiến đến nghênh đón khách quý vào trong cung nghỉ ngơi.” Công Tôn Minh Đức rũ mắt xuống, âm điệu vững vàng trả lời.

“Khách quý?”

Công Tôn Minh Đức không trả lời, cung kính đi đến trước mặt phu nhân kia, cung kính chấp tay vái chào. “Thái hậu Hách Liên, đại vương A Khẩn Na, Hoàng Thượng nghe nói Thái Hậu và đại vương quang lâm kinh thành, nên đã ra lệnh chuẩn bị yến hội, mời hai vị di giá tiến cung.”

Nghe thấy cách xưng hô của hần với hai người kia, sắc mặt Mãn Ý càng trắng thêm, giờ này mới hiểu được thân phận những người này, biết được vì sao công tử mất xanh kia lại gọi phu nhân kia là mẫu hậu.

Xong rồi xong rồi! Nàng còn nhớ rõ, lúc trước sứ giả kia yêu cầu hòa thân, tên tân lang là A Khẩn Na! Huhu, không thể nào, nàng đã gả cho Thiết Tác, Thái vương lại vẫn không buông tha nàng, nên mới đến cướp nàng về sao?

Nàng không tiếng động kêu to ở trong lòng, đột nhiên một cái thương dài buộc tua màu đỏ từ bên ngoài bay vào, thế tới rất nhanh, lực đạo rất mạnh.

Thương dài buộc tua màu đỏ bắn về phía thái hậu Hách Liên, vệ sĩ bên cạnh sốt ruột, rút đao chém.

Thương!

Một tiếng nổ vang lên, chỉ thấy cây thương dài chưa gãy, đại đao đã bị văng ra. thái hậu Hách Liên vội vàng tránh ra, mà đứng ở nàng phía sau chính là Mãn Ý không hiểu võ công, còn bị hai đại hán bắt giữ.

Cây thương dài mạnh mẽ lao vun vút, hai đại hán kia lui không thể lui, chỉ có thể nhìn cây thương dài đâm tới, sắp đâm vào người nàng một cái lỗ lớn ngay tại chỗ—

Một bóng đen giống như mũi tên phi thân bay tới, duỗi bàn tay to ra, bắt lấy mũi cây thương đang lượn vòng.

Thân cây thương phát ra tiếng vang leng keng, bị nam nhân mặc trang phục màu đen cầm chặt, lại xoay người một cái, nện cây thương dài xuống, lực đạo mạnh mẽ như sấm nổ trên mặt đất làm cho người ta sợ hãi kêu than, sàn đá lập tức bị đập vỡ.

Tầm mắt của tất cả mọi người đều dừng ở cây thương dài kia, cùng với nam nhân đã kiềm chế nó.

Thiết Tác nhắc lông mày kiếm, nhìn thấy Mãn Ý bị bắt, bên cạnh còn có nam nhân mất xanh xinh đẹp kia, con ngươi đen lóe ra ánh sáng nguy hiểm.

“Buông nàng ra.” hần chỉ nói ba chữ.

Hai đại hán giật mình trong lòng, tuy rằng rất muốn lập tức thả, xoay người bỏ chạy. Nhưng mà ngài Thái Hậu ở đây, bọn họ chỉ có thể đổ mồ hôi lạnh mạo hiểm, kiên trì, tiếp tục giữ lấy Mãn Ý.

Con người đen nhũn lại, không cần phải nhiều lời nữa, trực tiếp phi thân lên, một chiêu hai chiêu đánh bay hai vệ sĩ ra ngoài, dễ dàng cứu nàng trở lại trong lòng.

Mãn Ý còn đang kinh ngạc, vừa rồi khi hắn ngăn lại cây thương dài, không biết có bị thương hay không, nhất thời quên hỏi chuyện lấy thiếp, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn lo lắng hỏi.

“Chàng có ổn không? Không bị thương chứ?” nàng dịu dàng hỏi, bên kia lại nổi lên tranh chấp, dễ dàng át đi tiếng của nàng.

Mất thấy con dâu tương lai bị đoạt đi, thái hậu Hách Liên lập tức trở mặt.

“Công Tôn Minh Đức, đây là đạo đài khách của các người sao?” Dung nhan như phượng của nàng đầy vẻ giận dữ, tức giận chất vấn.

“A, đây là kẻ ác cáo trạng trước sao!” Long Vô Song ngoài miệng không buông tha người ta, cố ý đối chọi gay gắt. “Thế này còn có thiên lý sao? Rõ ràng chính là người cướp thê tử người ta!”

Mãn Ý thấy Thiết Tác không nói tiếng nào, mặt xanh mét, còn tưởng rằng hắn không nghe thấy. Nàng vươn bàn tay nhỏ bé, chạm lên ngực hắn, muốn kiểm tra hắn có bị thương không, nhưng tay nhỏ bé lại bị hắn cầm, không thể cử động.

Nàng cảm giác được, hắn đang tức giận.

Bên cạnh lại ầm ỹ lên, các võ sĩ phương Bắc nghe thấy Long Vô Song ăn nói mạo phạm, người nào cũng tức giận, kích động mở miệng.

“Lớn mật!” tức giận la lớn, khí thế động trời.

“Ôi, ta sợ quá!” Long Vô Song cố làm ra vẻ, tay ngọc nhẹ vỗ ngực, còn cố ý nhìn Công Tôn Minh Đức, châm chọc nhếch môi cười. “Tướng gia, khách quý của ngài đang đe dọa ta kìa! Ngài nói xem, nên làm cái gì bây giờ đây?”

Ai ngờ, hắn cũng không thèm nhìn nàng một cái.

“Xin thái hậu Hách Liên bớt giận.”

“Công, Tôn, Minh, Đức!” Long Vô Song lập tức nổi trận lôi đình. “Người bảo nàng bớt giận? Sao không bảo ta bớt giận hả? Hôm nay kẻ cướp thê tử người khác đầu phải là ta!”

“Cái gì mà cướp thê tử người khác, chẳng phải nữ nhân này là người các người muốn đưa đến hòa thân sao?” thái hậu Hách Liên cũng không phải cái đèn mờ.

“Đó là lúc trước thôi, lúc này nàng đã lập gia đình, người lại còn cướp, không phải là cướp thê tử người khác thì còn có thể là cái gì?”

“Lập gia đình?” thái hậu Hách Liên sùng sốt.

Một bên, A Khăng Na rốt cục tìm được cơ hội nói chuyện.

“Mẫu hậu, nàng thật sự đã lập gia đình.” hắn rất cẩn thận nói.

“Xem đi, ngay cả con của người cũng hiểu được kìa kìa.” Long Vô Song chống eo, cười càn rỡ, giống hệt như tiểu nhân đắc chí. “Nàng sớm thành thân với mặt đen hơn một tháng rồi, hôn cũng hôn, sờ cũng sờ, ngay cả bụng có khi cũng đang lớn dần rồi, người còn cướp cái gì chứ?”

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ thấy mấy người người một lời, ta một câu, kêu loạn toàn ầm ỹ thành một đoàn.

Âm thanh tranh cãi ầm ỹ không ngừng truyền tới, Mãn Ý lại mất điếc tai nghe. Nàng lại ngửi thấy hương khí đậu nành từ trên người Thiết Tác, chuyện xảy ra trước khi bị bắt lại hiện lên trong cái đầu nhỏ, thân mình yếu đuối nhỏ bé cứng đờ, nước mắt thiếu chút nữa lại chảy ra.

Thừa dịp dừng khí lúc trước còn chưa tán đi, nàng quyết định hỏi ra đáp án, nhìn khuôn mặt tuấn tú nghiêm khắc kia, mở ra cái miệng nhỏ nhắn cố gắng muốn nói chuyện giữa một mảnh tiếng ồn ào.

“Thiết Tác, thiếp, thiếp có lời muốn hỏi chàng—”

Thiết Tác không phản ứng, nhưng âm thanh của thái hậu Hách Liên lại vang lên.

“A Khăng Na, sao con không nói sớm?”

Mãn Ý chưa từ bỏ ý định, còn tưởng rằng hắn không nghe thấy, còn đứng trên mũi chân cố gắng tới gần bên tai hắn.

“Thiếp hỏi chàng, cô nương đậu phụ kia, không lẽ chàng thật sự muốn—” nhắc tới Tây Thi đậu phụ, trong lòng liền nằng tề rần, âm thanh trở nên mong manh hơn, lập tức đã bị âm thanh vô tội của A Khăng Na che lấp.

“Mẫu hậu, con đã nói rồi, nhưng mà ngài—”

Mãn Ý lấy lại tinh thần, không ngừng cố gắng.

“Thiếp muốn biết, lúc trước, chàng lấy thiếp, có phải bởi vì—”

Lần này kẻ át âm thanh của nàng là Long Vô Song đang vui sướng khi người gặp họa.

“Xem đi xem đi, đã nói người là kẻ cướp thê từ người khác mà!”

Liên tục khắc khẩu, Mãn Ý cố gắng hỏi, chẳng những không thấy Thiết Tác trả lời, thậm chí ngay cả âm thanh của mình cũng bị át đi. Sự tình liên quan đến hạnh phúc cả đời, cũng liên quan đến cái nút thắt ở ngực nàng, bọn họ tiếp tục âm ỉ, nàng lại không có được đáp án, không biết Thiết Tác có cưới thiếp hay không, không biết nguyên nhân hấn lấy nàng...

Bỗng dưng, một sự tức giận mãnh liệt từ ngực âm vang tràn lên, nàng đột nhiên cảm thấy rất tức giận rất tức giận, không thể kìm chế được—

“Im lặng, im lặng! Các người im lặng!”

Tiếng thét chói tai vang lên, không khí vốn căng thẳng khắc khẩu, nhất thời yên tĩnh lại.

Mọi người quay đầu, như là thấy chuyện không thể tin được, đều mang vẻ mặt kinh ngạc.

Người hô lên tiếng thét chói tai kia không phải người khác, đúng là Mãn Ý chỉ cần chịu khổ sở liền roi lệ, luôn la hét “không muốn không muốn”, lại bị mọi người kéo đến kéo đi, tùy ý sắp xếp.

Chó bị ép nóng này sẽ nhảy tường, mèo bị ép nóng này sẽ cắn người, mà nàng bị ép nóng này, cũng sẽ tức giận!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú mỹ lệ, không hề có vẻ nhẫn nhục chịu đựng khổ sở, ngược lại thờ phỉ phỉ. Nàng nắm chặt nắm đấm, đôi mắt đẹp nhìn quanh mọi người.

Duy độc Long Vô Song còn muốn mở miệng.

“Ta nói, Như Ý muội—”

Nói còn chưa nói xong, gương mặt thanh tú mỹ lệ liền quay lại, giận dữ kêu một câu.

“Câm miệng!”

Long Vô Song tròn mắt há hốc mồm, vì không nghĩ tới Mãn Ý lại phát giận với nàng; Thứ hai, là đời này nàng còn chưa bị mắng như thế, nhất thời há hốc mồm, thật sự ngậm miệng.

Xác nhận mọi cái miệng đang há đều nhắm lại, Mãn Ý lúc này mới quay đầu nhìn Thiết Tác, hít sâu một hơi, ở trong đại sảnh khách sạn lạnh ngắt như tờ, hít một hơi thật sâu, đôi mắt đỏ thẫm trọng mở miệng.

“Chàng nói đi, lúc trước chàng đồng ý lấy ta, đến tận cùng là vì cái gì?”

Không nghĩ tới nàng lại hỏi ra những lời này ở trước mặt mọi người, thân mình Thiết Tác cứng đờ, thói quen vẫn trầm mặc, chỉ nhìn nàng.

Lúc này, trầm mặc không thể thỏa mãn nàng, thứ nàng muốn là đáp án.

“Vì sao chàng không nói lời nào? Nói đi!” nàng rất kiên trì, đôi mắt càng đỏ.

Đôi môi bạc kia, vẫn không mở ra.

“Chàng không được không nói lời nào!” không đợi được đáp án, nàng dậm chân, buồn bực nam nhân này uống lên rượu liền miệng lưỡi lưu loát, khi tỉnh táo lại giống như vô ngọc trai.

Sắc mặt Thiết Tác càng lúc càng khó coi, nhưng vẫn không mở miệng nói tiếng nào.

Nước mắt ở trong mắt, rốt cục lại chảy xuống má phẫn, biểu hiện kiên cường giả dối của nàng cũng không duy trì được lâu. Hai vai mảnh khảnh hạ xuống, nàng chỉ cảm thấy rất khổ sở, ngực lại đau.

“Chàng không nói ra suy nghĩ của mình sao?” nàng hai mắt đỏ đẫm lệ nhìn hấn, âm thanh càng lúc càng nghẹn ngào. “Chàng... chàng... chàng thật sự bởi vì một lời nói đáng giá ngàn vàng kia, mới bị buộc lấy thiếp?” nói tới đây, cổ họng nàng như nghẹn lại, rốt cuộc không nói được nữa, xoay người định chạy đi.

Bàn tay to cứng rắn như sắt đá vươn đến, chặt chẽ bắt lấy nàng, Thiết Tác cuối cùng cũng mở miệng vàng!

“Nàng đi đâu vậy?” hần hỏi, âm thanh đã gần như mất bình tĩnh, ngay cả sắc mặt cũng thay đổi.

“Đi nơi nào, chàng quan tâm làm gì?” trong lòng nàng càng khó khăn, tay đẩy ngực hần ra. “Chàng buông ra! Buông ra! Thiếp đi gả cho Thái vương cho xong!”

A Khăng Na vừa nghe, lập tức lộ vẻ vui mừng, liên tục gật đầu, thậm chí còn mở hai tay ra chờ ôm tiểu mỹ nhân.

Nhưng mà tầm mắt lạnh lẽo lập tức phóng tới, Thiết Tác cảnh cáo âm ngoan trừng hần. Hần sợ tới mức vội vàng lui ra sau, trốn phía sau mẫu hậu.

Thu hồi tầm mắt, Thiết Tác kéo tiểu nữ nhân đang không ngừng giãy dụa vào trong lòng, cầm lấy hai tay nhỏ bé đang giãy dụa của nàng, cắn răng gặm thết.

“Nàng đã gả cho ta!”

“Nhưng mà... chàng không cần thiếp cơ mà!” nàng vạn phần thương tâm khóc nức nở.

Hần tức giận đến mức sắp phát điên.

“Cho tới bây giờ, ta chưa từng nói thế!”

“Nhưng trong lòng chàng nghĩ như thế!” nàng lên án, nói hết toàn bộ nghi ngờ trong lòng đi ra. “Chàng cần bản là vì một lời nói đáng giá ngàn vàng kia, bị Long Vô Song bức bách, mới có thể thay đổi quyết định—”

“Ta thay đổi quyết định, không phải bởi vì à!” hần rống giận, cúi đầu tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt lưng tròng kia. “Mà là vì nàng!”

Nước mắt ngừng lại, một tia lửa hy vọng lặng lẽ xông ra.

“Thiếp?” nàng nhỏ giọng hỏi, trong lòng có rất nhiều rất nhiều bất an, cùng với càng nhiều càng nhiều chờ đợi.

Thiết Tác hít sâu một hơi, bị ép không có đường lui, chỉ có thể nói toàn bộ ra.

“Đương nhiên là có thể giấu nàng đi, nhưng ta không muốn, ta muốn nàng! Là chính ta muốn nàng! Không liên quan đến cái nữ nhân Long Vô Song kia!”

“Này, nói chuyện khách khí chút, tốt xấu gì thì ta —” Long Vô Song không nhịn được kháng nghị, đột nhiên bên cạnh một đạo khí kinh đánh úp lại, điểm huyết đạo của nàng, làm cho nàng lập tức không thể nói chuyện, không thể nhúc nhích.

Nàng trầm buồn bức, thân mình không thể nhúc nhích, tròng mắt lại di chuyển mạnh mẽ, trùng Công Tôn Minh Đức ở bên cạnh, rất chắc chắn chính là hần động thủ.

Đáng giận, sao hần lại dám dùng chiêu này?!

Không có Long Vô Song quấy rầy, hai phu thê còn đang thổ lộ tình cảm, tiêu tan một đồng hiểu lầm.

“Chàng... chàng muốn thiếp?” không biết khi nào, Mãn Ý đã ngừng khóc, ngượng ngùng nói ra cái chữ kia, dùng âm thanh nhẹ nhất hỏi hần.

“Đêm mà nàng dùng rượu dùng thuốc làm ta hôn mê, ta liền thay đổi quyết định. Cho nên, ở trên thuyền, ta mới dùng bả câu đưa tin, muốn Long Vô Song chuẩn bị tốt yến tiệc hi, nhanh chóng thành thân với nàng.” hần ôm lấy mặt của nàng, lau đi nước mắt còn bị vương trên má phẫn, cũng không quan tâm bốn phía có nhiều người đang nhìn, chỉ chuyên tâm nói chuyện với nàng. “Ta chỉ hứa hẹn mười năm, nhưng cưới thì từ lâu rồi là chuyện cả đời.”

(Toji: Bị nàng chuốc rượu với thuốc mê nên mới muốn lấy nàng, anh này chắc là cuồng bị ngược :))))))))

“Vậy... chàng sẽ không lấy ai nữa?”

“Sẽ không.”

“Sẽ không lấy Tây Thi đậu phụ kia?”

Hần trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Ta chỉ muốn nàng.”

Sự cảm động ảm áp ngọt ngào đã lâu giờ lại nảy lên trong lòng lần nữa. Cổ họng nàng nghẹn lại, vốn định nhào vào trong lòng hần, lại nghĩ đến chuyện mấy ngày trước đây, đôi mắt lại đỏ.

“Vậy thì ngày đó khi chàng trở về, vì sao lại tức giận?”

Đỏ sạm khả nghi bỗng dựng nẩy lên khuôn mặt ngăm đen, Thiết Tác lại quay đầu đi, sắc mặt không được tự nhiên mà từ trước tới nay chưa từng có.

“Không phải là ta tức giận.”

“Chàng, chàng rõ ràng tức giận—” nàng lên án, vẫn còn nhớ rõ ràng chuyện ngày ấy “Rõ ràng về mặt chàng mất hứng, sau khi vào phòng, ngay cả nhìn cũng không nhìn thiếp một cái, trên người còn có mùi hương đậu nành—” nàng nói xong, nước mắt lại dâng lên.

“Ta...”

Mắt thấy nước mắt thê tử rơi như mưa, Thiết Tác lâm vào giây dụa chưa từng có, mặt hấn đỏ lại đen, đen lại đỏ.

Đáng chết, hấn chịu! Hấn nhận chiêu!

Môi bạc nhấc lên, gương mặt ngăm đen đỏ bừng, rốt cục rống lên kinh thiên động địa.

“Ta là đang ghen!”

Đám người vây xem lập tức phát ra một trận xôn xao nho nhỏ, khó có thể tưởng tượng con người sắt đá như hấn cũng sẽ ghen.

“Ghen? Chàng ghen?” Mãn Ý ngơ ngác nhìn hấn, mờ mịt lặp lại. Nàng chỉ mơ thôi cũng không nghĩ tới lại từ miệng hấn nghe thấy đáp án này.

“Không được sao?” gương mặt ngăm đen của Thiết Tác phỉếm hồng, thẹn quá thành giận gằn nhẹ. “Ta chính là không thích nàng và cái nam nhân xinh đẹp giống như các bà các chị kia dán tại một chỗ!”

“Thiếp chỉ là... không cẩn thận té ngã...” nàng đỏ mặt, nhỏ giọng giải thích, trong lòng lại cảm thấy vừa vui vừa thẹn, không khỏi lén nhìn hấn, lấp bấp truy vấn. “Cho nên, chàng, chàng thật sự muốn thiếp?” hấn nhất định là rất quan tâm nàng, mới có thể ghen đúng không?

Bàn tay to nắm nhẹ lấy cằm của nàng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, hip mắt cảnh cáo.

“Đừng vậy! Cả đời này, nàng đừng mơ tưởng rời khỏi ta!” càng đừng nói là đi gả cho cái Thái vương chết tiệt kia!

Nàng cười mang nước mắt, dùng sức gât gât đầu, một chút cũng không để ý hấn bá đạo, cực kỳ tình nguyện cả đời này đều làm bạn với hấn, vĩnh viễn cũng không tách ra.

Thân mình nhỏ chôn vào ngực rộng lớn kia. Nàng dùng sức ôm Thiết Tác, ôm chặt chẽ, dựa vào ngực hấn, giống như đó là nơi mà nàng sẽ sống cả kiếp này.

Hấn cũng ôm nàng, thở ra một hơi thật mạnh, gương mặt đen vui vào tóc của nàng.

Chỉ trong chốc lát, Mãn Ý lại ngẩng đầu. Lúc này về mặt nàng hồ nghi, ôm lấy một bên mặt hấn, lại đặt câu hỏi lần nữa: “Chàng uống rượu sao?”

“Không có.”

“Nhưng mà — nhưng mà — chỉ có lúc chàng uống rượu, mới có thể nói nhiều như vậy”

Thiết Tác chôn mặt vào mái tóc của nàng, rên rỉ thất bại.

Hôm nay hấn nói nhiều, còn chẳng phải đều là bị nàng khóc suốt mướt ép sao? Từ lúc chào đời tới nay, đây vẫn là lần đầu tiên hấn nói nhiều ở trước mặt nhiều người như vậy

“Thiết Tác? Thiết Tác? Nói chuyện với chàng đây! Không lẽ chàng—” nói còn chưa nói xong, hấn đã lười giải thích, hấn cúi người, trực tiếp hôn nàng mạnh mẽ.

A a, không nghĩ tới hấn lại học phương pháp của nàng đêm đó, trực tiếp ngăn lại miệng của nàng, làm cho nàng không thể nói được nữa, nhưng lại hôn nồng nhiệt, làm cho tay chân nàng như nhũn ra, như là uống lên mấy vò rượu ngon, toàn thân choáng váng vui sướng.

Nàng rất xấu hổ rất xấu hổ, nhưng cũng rất thích, môi đỏ mọng rên nhẹ yêu kiều ngọt ngào, sớm đã quên bốn phía tất cả toàn là người, toàn tâm say mê trong nụ hôn của hấn.

Sau một lúc lâu, Thiết Tác mới chấm dứt nụ hôn say mê không khống chế được. Hấn chạm vào môi phấn của nàng, khàn giọng hỏi: “Miệng ta có vị rượu sao?”

Nàng xấu hổ đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng, cúi tầm mắt xuống, không dám nhìn hấn, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Âm thanh khàn khàn lại vang lên lần nữa, lần này là dựa vào bên tai nàng nói. Ngữ khí kia vô cùng thận trọng, rất nghiêm túc, như là đang nói một lời thề cả đời.

“Ta yêu nàng.”

Ba chữ ngắn ngủn, lại có ma lực thần kì, đủ để bù lại nước mắt mà lúc trước nàng vì hắn mà chảy. Nàng ngẩng đầu lên, thấy rõ biểu cảm trên mặt hắn.

Nàng nhận ra được biểu cảm này.

Đêm giúp nàng gạt lệ, cùng với lúc đứng ở trước hi đường, Thiết Tác đã dùng vẻ mặt này, bình tĩnh nhìn nàng, con ngươi đen thẳm tập trung vào mắt nàng, có chuyên chú và kiên định nói không nên lời.

Biểu cảm này rất ít hiện ra, cho tới hôm nay nàng mới rốt cục hiểu, biểu cảm này của hắn đại biểu cho tình cảm thâm nồng.

“Thiếp yêu chàng! Thiếp cũng yêu chàng!” nàng dán vào ngực hắn, nghe tim đập của hắn, lại lệ nóng doanh tròng lần nữa, nhưng không phải là vì ngò vức vô căn cứ và khổ sở, mà là vì quá nhiều vui sướng.

Thiết Tác cúi đầu, ấn xuống nụ hôn mềm mại lên má của nàng. Sau đó, hắn ôm ngang tiểu thê từ lên, không nhìn những người khác, xoay người đi về phía tiểu viện phía sau khách sạn.

Thái hậu Hách Liên thấy thế, không nhịn được muốn đi lên, lại bị Công Tôn Minh Đức ngăn cản.

“Công Tôn Minh Đức, các người thế này là có ý gì? Chúng ta đi từ xa tới đón người, các người đã không gả người, bây giờ còn —”

“Hoàng Thượng sẽ chọn người khác đi hòa thân, xin thái hậu Hách Liên thứ lỗi.”

Long Vô Song rất muốn phát biểu ý kiến, bắt đầu dĩ huyết đạo lại chưa coi bỏ, chỉ có thể đứng ở một bên trợ mắt nhìn.

“Chọn một người khác, chưa chắc con ta đã thích.” thái hậu Hách Liên còn nói thêm.

“Hoàng Thượng đã công đạo, cần phải chọn lựa hết sức cẩn thận.”

“Mẫu hậu —”

“Con câm miệng!”

Âm thanh cất cao của thái hậu Hách Liên càng lúc càng xa, đã sớm không nghe thấy âm thanh trầm ổn của tướng gia. Mãn Ý vẫn chôn mình ở trong lòng trượng phu, mặc hắn ôm nàng, bước ra đại sảnh, rồi xa nơi mọi người còn đang tranh luận việc hòa thân.

Dù là ai đi hòa thân, đều không liên quan đến nàng.

Mấy tháng sau, ở phường rượu ngoài thành, rượu mới rốt cục ra lò.

Một thân mình yếu đuối nhỏ bé, bụng tròn như quả bóng nhỏ, đi lại ở phường rượu, chỉ huy các sư phụ mang rượu ra. Ở phía sau nàng, bóng lưng mặc trang phục màu đen cao lớn đang nhắm mắt theo đuôi đi theo, quả thực giống như thần giữ của đang nhìn tài sản của mình.

“Sư phụ La, có thể mở ra rồi.” Mãn Ý vừa nói, vừa di chuyển đến gần hầm rượu. Nhưng mà, nàng vừa mới đến nơi, một bàn tay to liền ôm chặt nàng, không cho nàng hành động thiếu suy nghĩ.

Nàng vô tội ngẩng đầu, thấy Thiết Tác nhú mày, không đồng ý nhìn nàng.

“Đây là nhóm rượu mới đầu tiên mà thiếp ủ ra, tự mình đi xuống tự mình thử mùi vị mới được!” nàng nâng lên bàn tay nhỏ bé, vuốt lên lông mày của hắn.

Hắn lắc đầu, vẫn không chịu buông tay.

Sư phụ La bên cạnh, cũng đi ra hát đệm.

“Thiết phu nhân, người đừng nên đi vào, ta mang lên là được.”

Nhìn thấy biểu cảm của Thiết Tác, nàng bắt đầu dĩ cười, chỉ có thể buông tha ý định tự mình đi xuống hầm rượu trong đầu. “Được rồi, sư phụ La, nhờ người đi xuống vậy. Đúng rồi, xin hãy lấy một vò đi lên, ta muốn đi đưa cho Vô Song cô nương.”

Hắn càng nhú lông mày sâu.

“Không còn biện pháp mà, chàng đã nói, một lời nói đáng giá ngàn vàng!” nàng cười gian nhìn hắn, cho dù hắn không mở miệng, cũng có thể hiểu được ý của hắn. “Thiếp đã đáp ứng, rượu mới vừa ra, liền tự mình đưa một vò đến.”

Thiết Tác nhíu mày, vẻ mặt không vui.

Thấy hắn hờn dỗi, Mãn Ý đặt tay nhỏ bé lên ngực hắn, dịu dàng mềm mại trấn an. “Thiếp ở nhà cả ngày cũng buồn, dù sao cũng chỉ là đưa một vò rượu thôi, cũng chỉ mất thời gian chốc lát, sẽ không sao đâu.”

Sắc mặt cứng ngắc hơi mềm lại, môi bạc khê mở, nói câu đầu tiên trong ngày hôm nay.

“Đưa rượu xong, nàng phải trở về nghỉ ngơi.”

“Được.” nàng mỉm cười gật đầu, lại nói một câu. “A, còn phải đưa một vò đến phủ tướng gia mới xong.”

“Vì sao?” hấn trừng mắt.

“Thiếp cũng đã đáp ứng, phải tặng tướng gia một vò rượu mới.”

“Chỉ hai người đó thôi, không được đưa cho ai nữa.”

“Ừ, chỉ hai người họ, sẽ không đưa cho ai nữa.” nàng cười ngọt ngào.

Đưa rượu mới cho Long Vô Song là vì đã hứa trước, cũng muốn cảm ơn nàng kết duyên ương, làm cho bọn họ thành thân. Mà đưa cho Công Tôn Minh Đức, là muốn cảm ơn hấn đã giúp đỡ, tiền bước thái hậu Hách Liên và A Khăng Na, làm cho nàng không cần phải đi hòa thân, kiếp này sẽ chỉ là thê tử của Thiết Tác.

Mà hai người kia như nước với lửa, lại đều là ân nhân của nàng!

Gió thổi nhẹ, mang theo hương rượu nồng đậm, nàng ôm lấy cánh tay dài của Thiết Tác, khúc miệng mang ý cười. “Đừng mất hứng, đưa hai vò rượu kia xong, thiếp liền cùng chàng về nhà, được không?”

Mây rậm buông lỏng, hấn nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt đã không còn bất mãn, ngược lại là dịu dàng vô hạn.

Nàng oa mình vào trong lòng hấn, dựa lưng vào trong ngực hấn, mỉm cười nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, hai tay lôi kéo bàn tay to của hấn, vòng ôm bụng của nàng, cùng nhau ôm đứa nhỏ chưa xuất thể của bọn họ.

Một trận gió nhẹ lại thổi tới, lay động mái tóc của hấn và nàng, hai người gắt gao ôm nhau, lẳng lặng thưởng thức tư vị ấm áp, lan tràn ở trong lòng nhau.

Một cái đá rất nhỏ, từ trong bụng truyền ra, nàng đến gần bên tai hấn.

“Con đang cử động kia!” nàng nhẹ giọng nói, cảm giác được bàn tay to của Thiết Tác ôm nàng càng chặt thêm, bảo vệ nàng, cũng bảo vệ đứa con của bọn họ.

Gió nhẹ đầu thu, thổi tới mấy cánh hoa không biết tên, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt như thu thủy chớp chớp nhìn hấn, mang theo sự xấu hổ cũng mang theo hạnh phúc vô hạn, loan môi cười với hấn.

Nhìn chăm chú vào kia gương mặt thanh tú mỹ lệ kia, con ngươi đen của hấn ảm lên, môi bạc nhấc lên một độ cong.

Cô đơn và thống khổ nhiều năm, sớm được sự ngọt ngào của nàng, sự e lệ của nàng, sự dịu dàng của nàng lấp đầy, hung ác nham hiểm trong mắt cũng toàn bộ tan thành mây khói.

Hấn đã cảm thấy mãn ý.

Bạn đang đọc truyện *Bao Quân Mãn Ý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.